

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே இராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் பகவத் இராமாநுஜர் அருளிய

ஸ்ரீபாஷ்யம் (ஸமந்வய அத்தியாயம்)

எளிய தமிழ் உரை
(பல பூர்வர்களின் வ்யாக்யானங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டது)

நம்பெருமாள் – எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
"ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்" க. ஸ்ரீதரன்
G3, Madhurams Apartment,
(Old) 8/2 (New) 15/2, Nagarjuna Nagar, First Street,
Rangarajapuram, Kodambakkam, Chennai – 600 024
Phone – (044) 24849115 Email – sridharan_book@yahoo.co.in
Website – www31.brinkster.com/vaishnavism

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

1. அகில புவந ஜம்மஸ்தேம பங்காதிஸீலே
விநத விவித பூதவ்ராத ரகைக்ஷதீக்ஷே
ச்ருதிசிரஸிவிதிப்தே ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே
பவது மம பரஸ்மிந் ஸேமுஷ் பக்திரூபா

2. பாராஸர்யவச: ஸூதாம் உபநிஷத்துக்தாப்திமத்யோத்த்ருதாம்
ஸம்ஸாராக்நி விதிபந வ்யபகத ப்ராணாத்ம ஸஞ்ஜீவநீம்
பூர்வாசார்ய ஸூரக்ஷிதாம் பஹுமதிவ்யாகாத தூரஸ்திதாம்
ஆநீதாம் து நிஜாக்ஷரை: ஸூமநஸோ பெளமா: பிபந்து அந்வஹம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் - ஓர் அறிமுகம்

ஸ்ரீமத் பகவத் இராமாநுஜர் அருளிய ஸ்ரீபாஷ்யம் என்பது பத்தராயணர் என்னும் வியாச பகவான் அருளிய ப்ரம்ஹ சூத்திரத்திற்கான உரையாகும். எனவே முதலில் ப்ரஹ்ம சூத்திரம் என்பதை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும். நமது இந்து மதத்தில் ஆறு அடிப்படை அம்சங்கள் என்று உண்டு - ஸ்ருதி, ஸம்ருதி, இதிகாசம், புராணம், ஆகமம் மற்றும் தரிசனம் என்பது ஆகும்.

ஸ்ருதி - நான்கு வேதங்களும், 108 உபநிஷத்துகளும் இணைந்து ஸ்ருதி என வழங்கப்படுகின்றன. நான்கு வேதங்களும், நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன - ஸம்ஹிதை, ப்ராஹ்மணம், ஆரண்யகா, உபநிஷத் என்பவையாகும்.

ஸம்ருதி - வேதங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும் கூறப்பட்டவைகளுக்கு மேலும் விளக்கம் அளிப்பதற்காகவும், அவற்றில் உள்ள கூற்றுகளை மெய்ப்பிப்பதற்காகவும், பல ரிஷிகளால் இயற்றப்பட்டவை ஆகும்.

தர்சனம் - வேதங்களில் உள்ளவற்றைக் கண்டு அறியும் வழிமுறையே தரிசனம் எனப்படுகின்றது. இது ஷட்தரிசனம் என்னும் பெயருக்கு ஏற்றாப்போல், ஆறு விதமாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பிரிவும், ஒவ்வொரு மகரிஷியால் உருவாக்கப்பட்டது. அவையாவன:

நியாயம் - கௌதம மகரிஷி, வைசேஷிகம் - கநாட மகரிஷி, சாங்க்யம் - கபில மகரிஷி, யோகம் - பதஞ்ஜலி மகரிஷி, மீமாம்ஸம் - ஜைமினி மகரிஷி, வேதாந்தம் - பத்தராயண மகரிஷி.

மேலே உள்ள ஆறு விதமான தர்சனங்களில் முதல் ஐந்தும், ஸ்ரீமந் நாராயணனே அனைத்தும் என்று முழுவதுமாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஒவ்வொரு தத்துவமும் தாங்கள் கூறியவையே அனைத்தையும் இயக்குவதாக வாதம் புரிந்தன. ஆறாவது தத்துவமான வேதாந்தத்தின் மூலம் வேதவியாஸரான பத்தராயணர், வேதங்கள் அனைத்தாலும் போற்றப்பட்டவனும் அனைத்தையும் இயங்கச் செய்பவனாக உள்ளவனும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று நிரூபித்தார்.

மேலே உள்ள ஆறு தத்துவங்களில், மீமாம்ஸமும் வேதாந்தமும் சற்றே தொடர்பு உள்ளன. எனவே, மீமாம்ஸத்தினை பூர்வ மீமாம்ஸம் என்றும் வேதாந்தத்தினை உத்தர மீமாம்ஸம் என்றும் கூறுவர். மீமாம்ஸம் என்ற சொல்லுக்குப் புனித நூல்களில் உள்ளவற்றை ஆராய்தல் என்று பொருள். வேதங்களில் உள்ள பொருளையும், கூறப்படும் விவரங்களின் அடிப்படையிலும், வேதங்களை பிரிக்கலாம். அவையாவன - கர்ம காண்டம் (கடமைகள், கர்மங்கள் குறித்தன), உபாஸனா காண்டம் (வழிபாட்டு முறைகள்) மற்றும் ஞான காண்டம்

(பரம்பொருளைக் குறித்தன). சிலர் தர்ம காண்டம் மற்றும் ப்ரஹ்ம காண்டம் என்றும் பிரிப்பார்கள்.

பூர்வ மீமாம்ஸத்தில், கர்ம மற்றும் உபாஸனா காண்டம் குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது. உத்தர மீமாம்ஸத்தில், வேதங்களில் பிற்பகுதியான ஞான காண்டம் குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது. இப்படியாக ஆராயப்பட்டு, முடிவுகளாக அறிவிக்கப்பட்டவை சூத்திரங்கள் எனப்படும். இவை அந்த முனிவரின் இறுதியான தீர்ப்பு போன்றதாகும்.

சூத்திரங்களை நாம் புரிந்து கொள்வது என்பது மிகவும் சிரமமான செயலாகும் - காரணம், இரண்டு வரிகளில் உள்ள சூத்திரத்தில் மிகவும் ஆழமான பொருள் புதைந்து காணப்படும். எனவே இவற்றை விளக்க நமக்கு உரைகள் தேவை. இந்த உரைகள் ஐந்து வகைப்படும் - பாஷ்யம், வருத்தி, வர்த்திகம், வ்யாக்யானம் மற்றும் திப்பாணி என்பவையாகும்.

உத்தர மீமாம்ஸத்தில் உள்ள கருத்துக்களை நிரூபிப்பதற்காக, பத்தராயணரால் இயற்றப்பட்டதே ப்ரஹ்ம சூத்திரமாகும். இதில் உள்ள சூத்திரங்களின் எண்ணிக்கையில் பல்வேறு பேதங்கள் உள்ளன - 545, 555 மற்றும் 564 என்பன. நாம் ஸ்ரீ பகவத் இராமானுஜரின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உள்ள கணக்கின்படி 545 என்றே எடுத்துக் கொள்வோம். இந்த சூத்திரங்கள் நான்கு அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

1. ஸமந்வய அத்தியாயம் - அனைத்து வேதங்களும் பரமபுருஷனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணைக் குறித்தே பேசுகின்றன, நம் வாழ்வின் குறிக்கோள் அவனே என்று கூறுகின்றது.
2. அவிரோத அத்தியாயம் - மற்ற ஐந்து தர்சனங்களும் கூறுகின்றபடி, ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஒருவன் மட்டும் அனைத்தையும் நிகழ்த்தவில்லை என்ற வீண்வாதம் மறுக்கப்பட்டு, தகர்க்கப்படுகின்றது.
3. ஸாதனா அத்தியாயம் - இப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை அடையும் வழிமுறைகள், முக்தி பெறும் உபாயங்கள் கூறப்படுகின்றன.
4. பலா அத்தியாயம் - பலா என்றால் பழம் ஆகும். நாம் அவனை அடைந்த பின்னர் நமக்கு கிடைக்கின்ற நன்மைகளை கூறப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் நான்கு பாதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆக ப்ரஹ்ம சூத்திரத்தில் 16 பாதங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு பாதமும், ஒரு மூலக் கருத்தினை ஆராய்கின்றது. ஒவ்வொரு பாதமும் பல அதிகரணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதிகரணம் என்ற சொல் - ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தைக் குறித்து ஏற்படும் சர்ச்சையை விளக்கி, பின்னர் அந்த சர்ச்சை தீரும்படி ஒரு தீர்ப்பையும் அளிப்பது ஆகும். நாம் நமது விளக்கவுரையில் ஒவ்வொரு சூத்திரத்தையும் ஒரு ப்ரத்யேக எண் குறியீட்டில் காண்போம். உதாரணமாக 1-2-3 என்றால் முதல் பாதம், இரண்டாம் அதிகரணம், முன்றாம் சூத்திரம் என்று பொருள்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஒவ்வொரு சூத்திரமும் முன்று அல்லது நான்கு பகுதிகளைக் கொண்டது. இந்தப் பகுதிகள்:

1. சூத்திரம் - முதல் பகுதியாக வேதவ்யாஸர் அருளிய ப்ரஹ்மசூத்திரத்தின் மூலம் உள்ளது. இது ஸம்ஸ்ருத மொழியில் உள்ளதாகும்.

2. பொருள் - இந்தப் பகுதியில் சூத்திரத்தின் பொருள் என்ன என்று உள்ளது. ஆனால், இது மிகவும் விளக்கமாக இருக்காது.

3. பூர்வபக்ஷம் - இதன் மூலம் இந்தச் சூத்திரத்தில் கூறப்படும் குறிப்பிட்ட முடிவிற்கு, இதுவரை எழுந்த ஆட்சேபங்கள் கூறப்படும். இப்படி ஆட்சேபம் எழுப்புகின்றவர்கள் பூர்வபஷிகள் எனப்படுகின்றனர். சில சூத்திரங்களில் இந்தப் பகுதி இருக்காது.

4. ஸித்தாந்தம் - இதன் மூலம் பூர்வபஷிகளின் வாதம் மறுக்கப்பட்டு நிரூபிக்கவும் செய்யப்படுகின்றது.

அதிகரணங்களும் அவற்றில் கூறப்பட்டவையும் (1-2 என்பது முதல் பாதம் இரண்டாம் அதிகரணமாகும்)

- 1-1 ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம் - ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஆய்வு சரியானதே
- 1-2 ஜந்மாத்யதிகரணம் - இந்த உலகைப் படைத்து, காத்து, அழிப்பது ப்ரஹ்மமே
- 1-3 சாஸ்த்ரயோதித்வாதிகரணம் - வேதங்கள் மூலமாகவே ப்ரஹ்மத்தை அறிய வேண்டும்
- 1-4 ஸமந்வயாதிகரணம் - வேதங்களே ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமாணங்கள்
- 1-5 ஈக்ஷத்யதிகரணம் - ஸத் என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனே
- 1-6 ஆநந்தமயாதிகரணம் - ஆநந்தமயமாக உள்ளது ப்ரஹ்மமே
- 1-7 அந்தராதிகரணம் - சூரியனுக்குள் உள்ளவன் ப்ரஹ்மமே
- 1-8 ஆகாசாதிகரணம் - ஆகாயம் எனப்படுவது ப்ரஹ்மமே
- 1-9 ப்ராணாதிகரணம் - ப்ராணன் என்பது ப்ரஹ்மமே
- 1-10 ஜ்யோதிராதிகரணம் - ஜோதி என்பது ப்ரஹ்மமே
- 1-11 இந்த்ரப்ராணாதிகரணம் - இந்திரன், ப்ராணன் என்பது ப்ரஹ்மமே
- 2-1 ஸர்வத்ரப்ராஸித்த்யதிகரணம் - "ப்ரஹ்மமே அனைத்தும்" என்பது பரம்பொருளே
- 2-2 அத்த்ராதிகரணம் - உண்பவனாக கூறப்பட்டவன் ப்ரஹ்மமே
- 2-3 அந்த்ராதிகரணம் - கண்களில் உள்ளவன் ப்ரஹ்மமே
- 2-4 அந்த்ரயாம்யதிகரணம் - அந்த்ரயாமியாகக் கூறப்பட்டவன் ப்ரஹ்மமே
- 2-5 அத்ருஸ்யத்வாதிகுணகாதிகரணம் - அக்ஷரம் எனப்படுபவன் ப்ரஹ்மமே
- 2-6 வைஸ்வாநாதிகரணம் - வைஸ்வாநரன் என்பவன் பரம்பொருளே
- 3-1 த்யுப்வாத்யதிகரணம் - தேவலோகம், பூமி ஆகியவற்றின் இருப்பிடம் ப்ரஹ்மமே
- 3-2 பூமாதிகரணம் - பூமா எனப்படுவது ப்ரஹ்மமே
- 3-3 அக்ஷராதிகரணம் - அக்ஷரம் என்பது ப்ரஹ்மமே
- 3-4 ஈக்ஷதிகர்மாதிகரணம் - காணப்படுபவன் ப்ரஹ்மமே
- 3-5 தஹராதிகரணம் - தஹரா ஆகாயம் என்பது ப்ரஹ்மமே
- 3-6 ப்ரமிதாதிகரணம் - கட்டைவிரல் அளவுள்ளவன் ப்ரஹ்மமே
- 3-7 தேவதாதிகரணம் - தேவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை உண்டு
- 3-8 மத்வதிகரணம் - தேவர்களுக்கு மதுவித்யை உண்டு
- 3-9 அபஸ்மீத்ராதிகரணம் - சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம வித்யை இல்லை
- 3-10 அர்த்தாந்தரத்வாதிகரணம் - ஆகாயம் என்பது ப்ரஹ்மமே
- 4-1 ஆநுமாநிகாதிகரணம் - ப்ரக்ருதி உலகின் காரணம் இல்லை
- 4-2 சமஸாதிகரணம் - ப்ரஹ்மத்தை அந்த்ரயாமியாகக் கொண்டு உள்ளது ப்ரக்ருதி
- 4-3 ஸங்க்யோபஸங்க்ரஹாதிகரணம் - இந்திரியங்களுக்கு ப்ரஹ்மமே அந்த்ரயாமி
- 4-4 காரணத்வாதிகரணம் - ப்ரஹ்மமே அனைத்திற்கும் காரணம்
- 4-5 ஜகத்வாசித்வாதிகரணம் - ப்ரஹ்மமே அறியத்தக்கது
- 4-6 வாக்யாந்வயாதிகரணம் - காணப்படவேண்டியவன் ப்ரஹ்மமே
- 4-7 ப்ரக்ருத்யதிகரணம் - ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணமும் ஆகும்
- 4-8 ஸர்வவ்யாக்யாநாதிகரணம் - ஸ்ரீமந் நாராயணனே அனைத்தும்

1-1-1 அததோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா

• பொருள் - ஆகையால், இதன் பிறகு ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஆராய்ச்சியில் விருப்பம் உண்டாகின்றது.

• விளக்கம் - "ஜிஜ்ஞாஸ" என்பதற்கு "அறிவதில், ஆராய்வதில் உள்ள விருப்பம்" என்று பொருள். எதனை ஆராய்வதில் உள்ள விருப்பம், இந்த விருப்பத்திற்குக் காரணம் என்ன போன்ற கேள்விகள் எழக்கூடும்? இதன் விடையை பின்னர் காண்போம். இந்த சூத்திரத்தில், ப்ரஹ்மத்தைக் (ப்ரஹ்மம் என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறிப்பதாகும், நான்முகன் ப்ரம்மனை அல்ல) குறித்து ஆராய்ச்சி செய்யத்தக்கது என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. இந்த ஆராய்ச்சி செய்யத்தக்கது அல்ல என்று யார் கூறுகின்றனர்? நாம் ஒன்றைக் குறித்துச் சொற்கள் மூலம் விவரித்தால், அந்தச் சொற்களால் அந்தப் பொருள் முழுவதுமாக உணரப்படவேண்டும். இதனை வ்யுத்பத்தி என்பர். வேதங்கள் அனைத்தும் அந்தப் பரம்பொருளையே கூறினாலும், அவற்றின் மூலமாக அந்தப் பரம்பொருளை முழுவதுமாக யாராலும் உணர இயலாது. ஆக, ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த வ்யுத்பத்தி ஏற்படாத காரணத்தினால், ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஆராய்ச்சியும் தேவை இல்லை என்று ஒரு வாதம் உண்டு.

அத: என்பதற்கு "இந்தக் காரணத்தினால்" என்று பொருள். எந்தக் காரணத்தைக் கூறுகிறார்? நாம் நமது கர்மங்களை பூர்வ மீமாம்ஸத்தில் உள்ளது போல் செய்து வருகின்றோம். இதன் மூலம் நமக்குப் புண்ணியபாவங்கள் உண்டாகின்றன ஆனால் அவை இந்த ஜன்மத்தோடு அழிகின்றன. இறுதியாக உள்ள மோட்ச பலனை அவை அளிக்காது. எனவே நமக்கு ஒரு ஆவல் உண்டாகின்றது. அப்படியானால், மோட்ச பலனை அளிக்கவல்லது எது? இந்தக் கேள்வியின் காரணமாக மேலான பலனை அளிக்கவல்ல, பரம்பொருளான, புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவல் உண்டாகின்றது. இதனை "ப்ரம்ஹ ஜிஜ்ஞாஸா" என்ற பதம் கூறுகிறது. இங்கு ப்ரஹ்மம் என்பதை நான்முகனான ப்ரம்மதேவன் என்று புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. அந்தப் பதம் பரம்பொருளான, ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறிக்கும்.

• பூர்வபகூம் - இந்த உலகில் உள்ள எந்த ஒருவனுக்கும் ஒரு பொருளைக் குறித்த அறிவானது வெறும் சொற்களால் மட்டும் உண்டாவதில்லை. அந்தச் சொல்லில் மூலம் நடைபெறும் செயல்களைக் கண்டே அறியமுடியும். உதாரணமாக, "மாட்டை இங்கு கொண்டு வா" என்று ஒருவன் கூற, மற்றவன் அந்த மாட்டை அழைத்து வருகின்றான். மீண்டும் முன்னவன், "யானையை இங்கு அழைத்து வா" என்று கூற, மற்றவன் யானையை அழைத்து வருகின்றான். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு மனிதனுக்கு - மாடு, யானை மற்றும் "கொண்டு வா" என்பதன் பொருள், அவன் கண்ட காட்சியின் மூலம் புரிகிறது. ஆக, ஒரு செயலால் மட்டுமே ஒரு பொருளை எளிதாக உணர இயலும். இங்கு நீங்கள் கூறும் ப்ரஹ்மம் என்பது யாராலும் செய்யும் செயல் அல்ல. எனவே அதனை உணர இயலாது.

• ஸித்தாந்தம் - இந்த உலகில் நமக்குக் கிடைக்கும் அறிவானது செயல்களின் மூலமே என்னும் உங்கள் வாதம் தவறானது. உதாரணமாக - "அந்தக் குதிரையைப் பார்", "இது உன் தந்தை" போன்ற வரிகள் மூலம் நமக்கு அந்தப் பொருள்களை (குதிரை, தந்தை) அறியமுடியும். இதில் நீங்கள் கூறியபடி எந்தவிதமான செயல்பாடுகளும் நிகழவில்லை. வேதங்களும் இது போன்று, "இதுவே ப்ரஹ்மம்" என்று காட்டித்தருகின்றன. அவற்றின் மூலம், அந்த வரிகளின் மூலம் நாம் ப்ரஹ்மத்தை உணரமுடியும்.

1-1-2 ஜந்மாதி அஸ்ய யத:

• பொருள் - இந்த உலகத்தின் உருவாக்கம், அதனைக் காப்பாற்றி நிற்கும் தன்மை, அழிக்கவல்ல திறன் போன்றவை எதனிடம் உள்ளதோ, அதுவே ப்ரஹ்மம் எனப்படும்.

இங்கு ப்ரஹ்மம் என்பது எது என்ற கேள்விக்கு விடை உள்ளது. நாம் எப்படி இதுதான் ப்ரஹ்மம் என்று அறிவது? இதற்கான விடை, தைத்திரீய உபநிஷத்தில் உள்ளது. ப்ருகு முனிவர் தனது தந்தையான வருணனிடம் ப்ரஹ்மம் குறித்துக் கேட்டபோது, வருணன் கூறியது - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விஸந்தி தத்வி ஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்மேதி - எந்த ஒரு பொருளிடம் இருந்து அனைத்தும் உண்டாகின்றதோ, எதனால் அவை அனைத்தும் சுகமாக வாழ்கின்றனவோ, இறுதியில் எதனிடம் அவை மீண்டும் சென்று மறைகின்றனவோ, அப்பொருளே ப்ரஹ்மம் எனப்படும்.

• பூர்வபக்ஷம்

1. மேலே கூறியுள்ள உபநிஷத் கருத்தின்படி, ப்ரஹ்மம் என்பதை முன்றாகவே கொள்ளவேண்டும் (படைத்தல் ப்ரஹ்மம், காத்தல் ப்ரஹ்மம், அழித்தல் ப்ரஹ்மம்). எனவே ப்ரஹ்மம் ஒன்றே என்ற கருத்து தவறானது. இதற்குப் பதிலாக (ஸித்தாந்தம்) - கருத்த நிறமும், இளமையும், சிவந்த கண்களையும் உடைய தேவதத்தன் (தேவதத்தன் என்னும் பெயர் ஒரு உதாரணமே) என்று கூறும்போது, இவை அனைத்தையும் உடைய தேவதத்தன் ஒரு மனிதனே முன்று மனிதர்கள் (கருத்த தேவதத்தன், இளமையுடைய தேவதத்தன், சிவந்த கண்கள் உடைய தேவதத்தன்) என்று கொள்ளுவதில்லை. இதுபோன்றே, முன்று செயல்களையும் புரியும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே, முன்று அல்ல.

2. நாம் தேவதத்தன் என்ற மனிதனைக் கண்களால் காண்பதால் அவன் ஒரு மனிதனே என்ற முடிவுக்கு வருகிறோம். ஆனால் ப்ரஹ்மம் என்பதை இவ்வாறு கண்களால் கண்டு, அது ஒன்றே என் உணர முடியாது. எனவே ப்ரஹ்மம் என்பது முன்றே ஆகும். இதற்குப் பதிலாக (ஸித்தாந்தம்) - அப்படியெனில் அந்த உபநிஷத் வரியில் ப்ரஹ்மங்கள் என்று பன்மையில் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த வரியில் ஒருமையாகவே உள்ளது. எனவே ப்ரஹ்மம் ஒன்றே, முன்று அல்ல.

3. இதற்கு எதிர்ப்பாக (பூர்வபக்ஷம்) - அரைக்கொம்பு உடைய, கொம்பு இல்லாத, முழுக்கொம்பு உடைய பசு என்று கூறுகிறோம். இவை முன்றும் வெவ்வேறு பசுக்களையே குறிக்கின்றன. ஆனால், இங்கு பசு என்று ஒருமையிலேயே கூறுகின்றோம். எனவே, அந்த உபநிஷத் வரியில் ப்ரஹ்மம் என்பது ஒருமையில் இருந்தாலும், அது ஒன்றல்ல.

4. அந்தப் பறவை உள்ள இடம், தேவதத்தனின் வயல் - என்ற வரியினை எடுத்துக் கொள்வோம். இதன் மூலம், பறவை உள்ள அந்த வயல், தேவதத்தனின் வயல் என்று அறியலாம். ஆனால் இது யாருக்கு விளங்கும்? வயல் என்றால் என்ன என்பதை அறிந்தவர்களுக்கு மட்டுமே விளங்கும். இதுபோன்று, ஒரு பொருள் முன்று செயல்களைப் புரிகின்றது, அதுவே ப்ரஹ்மம் என்பது யாருக்குப் புரியும்? ப்ரஹ்மம் என்பது இது என்று தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டும் ஆதாரங்கள் இல்லை.

• ஸித்தாந்தங்கள்

1. தேவதத்தனைக் குறித்த வர்ணனைகள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடாக இல்லை. எனவே அவை ஒரே மனிதனைக் குறிக்கின்றன என எளிதாக உணரலாம். ஆனால், பசுவைக் குறித்த வர்ணனைகள் முன்றும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடாக உள்ளன. ஆகவே பசு என்று ஒருமையில் கூறினாலும் அவை முன்று என விளங்குகின்றது. ப்ரஹ்மத்தின் வர்ணனைகளான படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகியவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடாக இல்லை. அவை

வெவ்வேறு காலங்களில் நிகழ்வதால் அவற்றை நிகழ்த்தும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே என் எனிதாக உணரலாம்.

2. வயல் என்பது இது என்று கூறுவது போல், ப்ரஹ்மம் என்பது இது என்று உணர்த்த பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. சாந்தோக்யத்தில் - ப்ரளய காலத்தில் ஸத்புருஷனான இவன் மட்டுமே இருந்தான். இரண்டாவது என்று யாரும் இல்லாமல், இவன் மட்டுமே இருந்தான் என்று உள்ளது. புருஷ ஸூக்தத்தில் - ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் உனது பத்தினிகள் - என்று உள்ளது. இதுபோன்று அந்தப் ப்ரஹ்மத்தைப் பல வரிகள் சுட்டிக் காண்பிக்கின்றன.

1-1-3 ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்

எதனைக் கொண்டு இந்தப் ப்ரஹ்மத்தினை ஆராய்ந்து அறிவது என்ற கேள்விக்கு விடை கூறப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மம் என்பது வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படக் கூடியது என்பதால், வேதங்களால் மட்டுமே அதனை ஆராய்ந்து அறியவேண்டும்.

• பூர்வபக்ஷம் - ப்ரஹ்மத்தினை வேதங்களால் மட்டுமே அறிய முடியும் என்பதை ஏற்க முடியாது. அதனை வேறு வழிகளிலும் அறியலாம். உதாரணமாக, இந்த உலகமும் அதில் உள்ள அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தினால் உருவாக்கப்பட்டவையே - இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தினை உணரலாம். இந்த உலகில் நாம் செய்கின்ற கர்மங்களின் பலன்களை நமக்கு அளிப்பது ப்ரஹ்மமே - இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தினை உணரலாம். வேதங்கள் நம்மால் எதனை அநுமானித்துக் கூற இயலாதோ அதனை மட்டுமே கூறுகின்றன. ஆனால், மேலே கண்ட வரிகள் மூலம் நம்மால் ப்ரஹ்மம் என்பது எத்தகையது என்று அநுமானிக்க இயல்கின்றது. எனவே வேதங்களால் ப்ரஹ்மம் அறியப்பட வேண்டும் என்பது தவறு.

• ஸித்தாந்தம் - இந்த உலகினைப் படைத்தது ப்ரஹ்மம் என்பது மட்டுமா அல்லது பலர் இணைந்து இந்த உலகினைப் படைத்தனரா? இந்த உலகினை ஏன் உயர்ந்த ஞானம் உடைய ஜீவன்கள் படைத்திருக்கக் கூடாது? இது போன்ற கேள்விகளுக்கு நம்மால் பதில்களை அநுமானிக்க இயலாது. எனவே வேதங்களால் ப்ரஹ்மம் அறியப்பட வேண்டும்.

1-1-4 தத்து ஸமந்வயாத்

• பொருள் - வேதங்களே ப்ரஹ்மத்தினை அறிய, ஆராய உதவக்கூடிய முழு ஆதாரங்கள் ஆகும். அவையே அந்தப் ப்ரஹ்மத்திற்குப் ப்ரமாணங்கள் (ஆதாரங்கள்) ஆகும்.

• பூர்வபக்ஷம் - மனிதனின் தேவைகள் இரண்டு அடிப்படையில் காணப்படும் - துன்பம் நீங்குதல், இன்பம் விளைதல். இவற்றைத் தவிர மனிதன் மற்ற பயன்களை விரும்புவதில்லை (ப்ரஹ்மம் உட்பட). வேதங்களில் மனிதன் செய்யக்கூடிய கர்மங்களையும் அதனால் விளையக்கூடிய பயன்கள் பற்றியே கூறப்பட்டுள்ளன. ப்ரஹ்மத்தை ஒரு பயனாகக் கருதி (இங்கு பயன் என்பது புருஷார்த்தம் எனப்படும்) வேதங்கள் கூறுவது. எனவே வேதங்கள் ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரமாணம் என்பது சரியல்ல.

• ஸித்தாந்தம் - ஒரு நாட்டின் இளவரசன் சிறிய வயதில் காணாமற் போகிறான். அவனுக்குப் பதினாறு வயது ஆகியபோது, அவனிடம் யாரோ ஒருவர், "உனது தந்தை இந்த நாட்டின் அரசர்", என்று கூறும்போது, அந்தச் சிறுவனின் ஆனந்தம் அதிகமாகும். அதேபோல், அந்தச் சிறுவனின் தந்தையிடம், "உங்கள்

மகன் நல்ல சான்றோனாக உள்ளான்", என்று கூறினால் அவனும் மகிழ்கிறான். ஆக, இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பயன் அளிக்கும் மகிழ்வு கொள்கின்றனர். இதே போன்று, அனைவருக்கும் பயன் என்று இல்லாது, உபாஸகனுக்குப் பயனாக ப்ரஹ்மமும், ப்ரஹ்மத்திற்கு பயனாக உபாஸகனும் குறித்து வேத ப்ரமாணங்கள் உண்மையே.

1-1-5 ஈக்ஷதேர் நாஸப்தம்

- பொருள் - வேத வாக்கியங்கள் இந்த உலகின் காரணப் பொருளாகப் ப்ரக்ருதியைக் கூறவில்லை. ஈஷ் என்ற பதம் முலம் ப்ரஹ்மமே அதற்குக் காரணப் பொருளாகக் கூறுகின்றன.

- விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - "அனைத்திற்கும் முன்னர், ஸத் மட்டுமே காணப்பட்டது. இரண்டாவது என்று எதுவும் இல்லை. அந்த ஸத் என்பதே மேலும் கூறியது - நான் பலவாக உருவெடுப்பேன் என்று. பின்னர் அக்னி, நீர் போன்றவை தோன்றின. இங்கு ஸத் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கிறதா அல்லது ப்ரக்ருதியைக் குறிக்கிறதா என்பதே ஐயமாகும்.

- பூர்வபக்ஷம்

1. ஸத்வித்தை என்பதில், "ஸத் என்பதை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்தது போன்றது" என உள்ளது. மேலும் அந்த ஸத்வித்தையில் - இந்த உலகின் காரணம் ஸத் ஆகும் என்ற த்ருஷ்டாந்தம் (மண்ணில் இருந்து குடம் உருவது போல், தங்கத்தில் முலம் க்ரிடம் செய்வது போல்) உள்ளது (ப்ரதிஜ்ஞை என்பது ஒன்றை நேரடியாக உணர்த்துவதாகும். ஸத் என்பது இந்த உலகின் காரணம் என்பது ப்ரதிஜ்ஞை. த்ருஷ்டாந்தம் என்பது ப்ரதிஜ்ஞையை உதாரணங்கள் முலம் விளக்குவதாகும் - மண் க்ரிடம் போன்ற உதாரணங்கள் மேலே உள்ளன). இவை முலம் ஸத் என்பது ப்ரக்ருதியே, ப்ரஹ்மம் அல்ல என்று உணரலாம்.

இதற்கு ஆட்சேபமாக - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், "நான் பலவாக உருவெடுப்பேன்", என்று உள்ளது. இது போன்ற உறுதிமொழியை (ஸங்கல்பம்) எடுக்க மிகுந்து ஞானம் உள்ள ப்ரஹ்மத்தினால் மட்டுமே இயலும்.

உடனே பூர்வபக்ஷிகள் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், "அக்னி கூறியது-நான் தோன்றுவேன், நீர் கூறியது - நான் தோன்றுவேன்", என்று உள்ளது. இதுபோன்று (அக்னி, நீர்) ஆகிய அறிவற்றவைகளும் உறுதிமொழி கூறுவதால், முன்னர் கூறப்பட்ட உறுதிமொழி ப்ரக்ருதி கூறியதாகக் கொள்ளலாம்.

- ஸித்தாந்தம் - ப்ரதிஜ்ஞை மற்றும் த்ருஷ்டாந்தங்கள் இருந்தால் மட்டும் போதாது. ஒன்றை நிரூபிக்க, தகுந்த காரணமும் தேவை (காரணம் என்பது "ஹேது" எனப்படும்). இங்கு அந்த ஹேது என்பது இல்லை. அடுத்து - அக்னி கூறியது, நீர் கூறியது என்ற வரிகளில் உள்ளவை யார் கூறியது? அவற்றில் அந்தர்யாமியாக உள்ள ப்ரஹ்மமே கூறுவது ஆகும். எனவே அவை அறிவற்ற பொருட்களின் உறுதிமொழி அல்ல, ப்ரஹ்மத்தின் உறுதிமொழியே ஆகும். எனவே ஸத் என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும். ஆகவே, இந்த உலகின் காரணப் பொருளும் ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

1-1-6 கௌண: சேத் ந ஆத்ம ஸப்தாத்

- பொருள் - கடந்த சூத்திரத்தின் பூர்வபக்ஷத்தில், "அக்னி கூறியது, நீர் கூறியது" என்று உரைக்கப்பட்டன. அவை அறிவற்றவைகளின் வாக்கியமாக

இருந்தாலும் உறுதிமொழி போன்றது என கூறப்பட்டது. அந்த வாதங்கள் ஏற்கக்கூடியது அல்ல. காரணம் - ஆத்மா என்ற சொல் உயர்ந்த ஞானம் உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும். இது ஸத் என்ற பதத்துடன் கூறப்பட்டுள்ளது.

• பூர்வபகூம் - "நெருப்பு கூறியது", "நீர் கூறியது" போன்றவற்றில் உள்ள உறுதிமொழியானது, அவற்றின் ஞானம் இல்லாத தன்மையால், அவை கூறவில்லை, அவற்றுள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மே கூறியது என்று கடந்த ஸித்தாந்தத்தில் கூறப்பட்டது. அப்படி ஒப்புக்கொண்டாலும்; நெருப்பு நீர் ஆகியவற்றில் உள்ள, அவை பணியாற்றும் செயலில் உள்ள உறுதியைக் (ஸங்கல்பத்தை) கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். உதாரணமாக - அந்தச் செடியானது மழையை வரவேற்றது என்று கூறுகிறோம். செடிக்கு மழையை வரவேற்கும் அளவு அறிவு இல்லையென்றாலும், அவை செய்யும் பணி மூலம், செடி மழையை வரவேற்பதாகக் கொள்கிறோம்.

• ஸித்தாந்தம் - நெருப்பு, நீர் ஆகியவை பணியாற்றவும், அவற்றுக்கு உள்ளே காணப்படும் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மே காரணம். இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள - ஜதத் ஆத்மயம் இதம் ஸர்வம் - இப்பொருட்கள் அனைத்தும் ஸத் என்பதைத் தங்கள் ஆத்மாவாக உடையன - என்பதன் மூலம் உணரலாம்.

1-1-7 தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேஸாத்

• பொருள் - பூர்வபகூிகள் கூறியவண்ணம், ஸத் என்பது ப்ரக்ருதி அல்ல. அது ப்ரஹ்மே, என்ன காரணம்? ஸத் என்பது தன்னை உபாஸனை செய்பவனுக்கு மோட்சத்தை அளிக்கவல்லது.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ர விமோக்ஷயே அத ஸ்ம்பத்ஸ்யே (6.14.2) - ஸத் என்பதை உபாஸனை செய்பவன், அவன் உயிர் பிரிந்து உடல் மண்ணில் சாயும்போது, மோட்சம் அடைகிறான். இதன் மூலம் ஸத் உயர்ந்த ப்ரஹ்மம் என்று புரிகிறது.

ஸத் என்பதை ப்ரக்ருதி என்று கொண்டால், அந்த ஸத் என்பதை உபாஸனை செய்யும்போது (ப்ரக்ருதி உபாஸனை), நாம் வெறும் ப்ரேதமாக மட்டுமே மாறுகின்றோம். இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத் - யாதாக்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி ததேத: ப்ரேத்ய பவதி (3.14.1) - ப்ரக்ருதியை எவ்வாறு உபாஸிக்கின்றானோ, இறந்தபின் அப்படியே ஆகிறான் - என்று உள்ளது. ஆனால், பல ஆயிரம் தாய் தகப்பனைவிட நம் மீது அதிக அக்கறையும் அன்பும் உள்ள வேதங்கள் இப்படி தவறுதலாக வழி நடத்தாது. எனவே ஸத் என்பது ப்ரக்ருதி அல்ல.

1-1-8 ஹேயத்வாவசநாத் ச

• பொருள் - ஸத் என்பதை உபாஸிக்கக்கூடாது என்று, அதனைப் பற்றி தவறுதலாகவும் தாழ்வாகவும் எதுவும் கூறப்படவில்லை. இதன் மூலம் நாம் ஸத் உபாஸனை செய்யலாம் என்று புலப்படுகிறது. ஆகையால் ஸத் ப்ரஹ்மே.

1-1-9 ப்ரதிஜ்ஞா விரோதாத்

• பொருள் - ஸத் என்பதை அறித்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும் என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை நாம் முன்பு பார்த்தோம். ஸத் என்பது ப்ரக்ருதி என்றால், இந்தப் ப்ரதிஜ்ஞை தவறாகிவிடும். ஆகவே, ஸத் ப்ரஹ்மே.

- விளக்கம் - எப்படி இது தவறாகும்? நாம் ஸத் என்பதை ப்ரக்ருதி என்று வைத்துக் கொள்வோம். இது அறிவற்றது. ஆனால் ப்ரக்ருதியில் உள்ள சேதனங்கள் (மனிதர்கள்) அறிவுள்ளவர்கள். நம் ப்ரதிஜ்ஞையின்படி, அறிவற்ற ஸத் (ப்ரக்ருதி) என்பதை அறிந்தால், அதில் உள்ள அறிவுள்ள மனிதர்களை கண்டிப்பாக அறிய இயலாது. அறிவற்ற ஒரு பொருள், அறிவுள்ள எதனையும் உணர்த்த இயலாது. எனவே, நாம் அனைத்தையும் அறிவோம் என்ற ப்ரதிஜ்ஞை பொய்யாகிறது. ஆக ஸத் என்பது ப்ரக்ருதி அன்று.

1-1-10 ஸ்வாப்யயாத்

- பொருள் - நாம் தூங்கும்போது, ஸத் என்னும் பொருளிலே கலந்து விடுகிறோம். நம்மை விட்டுப் பிரிந்த நிலையில், ஸத் என்பதுடன் ஒன்றாகிறோம். இதனால், ஸத் என்பது உயர்ந்த ப்ரஹ்மமே.
- விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் பின்வரும் வரிகள் உள்ளன (6.8.1)

யத்ரைதத் புருஷ: ஸ்வபிதி நாம ஸதா ஸோம்ய
ததா ஸம்பந்நோ பவதி ஸ்வமபீதோ பவதி தஸ்மாதேநம்
ஸ்வபிதீத்யாச்சுதே ஸ்வம் ஹ்யபீதோ பவதி

இதன் பொருள் - ஒரு மனிதன் தூங்கும்போது, அவன் ஸத் என்பதுடன் ஒன்றாகக் கலக்கிறான். அவன் அதனுள் ஐக்கியமாகிறான்.

இது எப்படி சாத்தியம்? மனிதன் தூங்கும்போது அவன் பெயர், நிலை எதுவும் அறியாமல் உள்ள நிலையில் இருக்கிறான். எனவே அவன் ப்ரஹ்மம் ஆகிய ஸத்துடன் இணைந்து கூறப்படுகிறான்.

1-1-11 கதிஸாமாந்யாத்

- பொருள் - நாம் சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரிகளையே பல சூத்திரங்களில் பார்த்தோம். அந்த உபநிஷத் கூறும் கருத்தையே மற்ற உபநிஷத்களும் கூறுகின்றன (ஸத் என்பது ப்ரஹ்மம்)
- விளக்கம்

1. ஐத்ரேய உபநிஷத் (1.1) - ஆத்மா வை இதம் ஏக ஏவாக்ர ஆஸீத் - ஆத்மா என்னும் பொருளாக இது இருந்தது (ஸத்)
2. தைத்திரீய உபநிஷத் (2.1.1) - ஆத்மந ஆகாஸ: ஸம்பூத: - இந்த ப்ரஹ்மத்தில் இருந்து ஆகாயம் உண்டானது

இவற்றின் மூலம் ப்ரஹ்மம் ஆகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனே, ஸத் என்றும், இந்த உலகின் காரணம் என்றும் உணரலாம்.

1-1-12 ஸ்ருதத்வாச்ச

- பொருள் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், ஸத் ஆகிய ப்ரஹ்மத்திடம் இருந்து அனைத்தும் உண்டாகின்றது என்று கூறப்படுவதால் - ப்ரக்ருதி ஜகத்தின் காரணம் அல்ல.

- விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஆத்மத: ப்ராண: ஆத்மத ஆகாஸ: ஆத்மத ஏவேதம் ஸர்வம் (7.26.1) - இந்தப் ப்ரஹ்மத்தில் இருந்து சுவாசம் ஆகிய ப்ராணனும், ஆகாயமும், அனைத்தும் உண்டானது.

1-1-13 ஆனந்தமய: அப்யாஸாத்

- பொருள் - உபநிஷத்தில், ஆனந்தமயமாக உள்ளவன் என்று கூறப்படுபவன் ப்ரஹ்மமே ஆகும். அது ஜீவன்களாகிய மனிதர்களைக் குறிக்கவில்லை. இதன் காரணம் - உயர்ந்த ஆனந்தம் அங்கு கூறப்பட்டுள்ளது.

- விளக்கம் - இந்த குத்திரத்தில், தைத்திரீய ஆனந்தவல்லி உபநிஷத்தில் காணப்படும் வரிகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன - தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாதந்யோந்தர ஆத்மாநந்தமய: தேநைஷ பூர்ண: - இந்த வரியினை, இதற்கு முந்தைய வரியுடன் இணைந்து படிக்க வேண்டும். அந்த வரியானது - அந்த ஆத்மாவிடம் இருந்து ஆகாயம், ஆகாயத்திலிருந்து காற்று, காற்றிலிருந்து அக்னி, அக்னியில் இருந்து நீர், நீரில் இருந்து பூமி, பூமியில் இருந்து தாவரங்கள், தாவரங்களில் இருந்து உணவு, உணவில் இருந்து உடல் தோன்றியது. இப்போது நாம் மேலே உள்ள வரியின் பொருள் காண்போம். மேலே கூறப்பட்ட விஜ்ஞாநமயமான (ஞானம் கொண்டுள்ள) ஒன்றைத் தவிர, ஆனந்தமே உருவாக ஒன்று உள்ளது. இது விஜ்ஞாநமயமாக உள்ளதற்கு உள்ளே இருக்கின்றது. இதுவே ஆத்மாவாகும்.

- பூர்வபக்ஷம் - இங்கு எழப்படும் வாதம் என்ன? ஆனந்தமயமாக உள்ளவன் எனக் கூறப்படுவது ப்ரஹ்மத்தினை அல்ல, அது ஒரு ஜீவனையே கூறுகிறது. காரணம், உபநிஷத் வரிகள், அந்த ஆத்மாவுக்கு உடல் உள்ளதாகக் கூறுகின்றது. உடல் உள்ள எதுவும் ஜீவன் என்றே கொள்ள வேண்டும் (இந்த ஆத்மாவிடமிருந்து உடல் உள்ளதாக தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - தஸ்யைஷ ஏவ ஸாரீர ஆத்மா - விஜ்ஞாநமயமாக உள்ளவனுக்கு, ஆனந்தமயமாக உள்ளவனே உடல் ஆகும்).

• ஸித்தாந்தம்

1. ஜீவன் என்பவன் அறிவுள்ளவன். அவனுக்கு ஞானம் உண்டு. அவனையே ஞானமயன் (ஞானம் உடையவன்) என்று கூறுகிறோம். இதனை உபநிஷத், ஞானமயன் என்று கூறுகின்றது. இவனுள் இருப்பதாக உள்ளவன், ஆனந்தமயன் எனப்படுகிறான். ஜீவனுக்குள் இருப்பவன் நிச்சயம் பரம்பொருளாகவே இருக்க முடியும். ஆக, அந்தப் பரம்பொருளே, ஆனந்தமயன் எனப்படுகின்றான்.

2. இந்தப் ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை அளவிட இயலாது. எனவே அதனை அளக்க நமக்கு ஆர்வம் உண்டாகின்றது என்று உபநிஷத் கூறுகிறது - ஸைஷாநந்தஸ்ய மீமாஸ்சா பவதி - இதனை அளக்க இயலுமா என்றால் - இயலாது என்றே வேதங்கள் கூறுகின்றன. காரணம், மனித ஆனந்தத்தினைவிட பல கோடி நூறாயிரம் மடங்கு அதிகமானது ப்ரஹ்ம ஆனந்தமாகும். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஆனந்தம் உடைய ப்ரஹ்மம், அன்றாடம் மிகுந்த துயரத்தில் வாழும் ஜீவனாக இருக்க முடியாது.

3. யஸ்யாத்மா ஸாரீரம் என்ற வாக்கியம் மூலம், அந்தப் பரம்பொருளுக்கு, உடல் தொடர்பு உண்டு என உணர்த்தப்படுகிறது. எனவே, ஆனந்தமயமானவன் பரம்பொருளே.

1-1-14 விகாரஸப்தாத் ந இதி சேத் ந ப்ராசர்யாத்

• பொருள் - மயம் என்ற பதம் (ஆனந்தமயமானவன்) உருவம் (ஒன்றை ஒத்த உருவம், இங்கு ஆனந்தமே உருவம் கொண்டு) என்று பொருள் தருவதால், இங்கு ஆனந்தமயன் என்பது பரம்பொருள் அல்ல - இந்த வாதம் தவறு. மயன் என்ற பதம் மிகுதி என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

• பூர்வபக்ஷம் - பாணினி என்ற ஸம்ஸ்கிருத இலக்கண ஆசிரியரின் கூற்றின்படி மயன் என்ற சொல், உருவம் என்பதையோ, உருவத்தின் ஒரு பகுதியையோ குறிக்கும். உதாரணமாக, அன்னமயம் என்றால் அன்னத்தையே (சோறு) தனது வடிவமாக உள்ளவன் என்று பொருள் தருகின்றது. இதன்படியே, ஆனந்தமயன் என்றால் ஆனந்தமே ஒரு வடிவம் கொண்டவன் என்னும் பொருள் அமையும். ஆனால், ப்ரஹ்மமோ ஒரு வடிவம், உருவம் எனக் கூறமுடியாதது. ஆகவே, ஆனந்தமயன் என்பது ப்ரஹ்மம் அல்ல.

• ஸித்தாந்தம் - இங்கு மயம் என்பது அதிகமாக உள்ளது என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது. ஆனந்தமயன் என்பது, மிகுதியான ஆனந்தம் உடையவன் என்னும் பொருளைத் தருகின்றது.

1-1-15 தத்தே துவ்யபதேஸாத் ச

• பொருள் - ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம், மற்றவர்களுக்கும் ஆனந்தம் அளிக்கின்றது என்பதாலும் ஆனந்தமயமானவன் ப்ரஹ்மமே.

• விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - ஏஷ ஹ்யேவானந்தயாதி - இந்த ஆனந்தமயனே அனைவருக்கும் ஆனந்தம் அளிக்கின்றான் - என்று உள்ளது. மேலும், அதே உபநிஷத்தில் - கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத் யதேஷ ஆகாஸ ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் - இந்த ஆனந்தமயன் என்பவன் இல்லை என்றால், எங்கும் யாராலும் இன்பம் அனுபவிக்க இயலாது. இதன் மூலம் அனைத்திற்கும் ஆனந்தம் அளிப்பவன், ஜீவன் என்பதைவிட, உயர்ந்தவன் எனப் புகிகின்றது.

1-1-16 மாந்த்ரவரணிகமேவ ச கீயதே

• பொருள் - உபநிஷத்தின் மந்திர வர்ணத்தில் கூறப்படும் ப்ரஹ்மம், இங்கு ஆனந்தமயன் என சொல்லப்படுகின்றது.

• விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்மம் - அந்த ப்ரஹ்மம் உண்மையாகவும் அறிவு நிரம்பியதாகவும் எங்கும் உள்ளது. இதே உபநிஷத்தில் - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனை செய்பவன், உயர்ந்த பலனாக, அந்த ப்ரஹ்மத்தினையே பெறுகின்றான் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மம் என்பது ஜீவனைவிட உயர்ந்தது எனப் புகிகின்றது.

1-1-17 ந இதர: அநுபபத்தே:

• பொருள் - உபநிஷத் வரிகள், ஆனந்தமயனை, மிகுந்த அறிவும் ஞானமும் உடையவன் என்று கூறுவதால், ஆனந்தமயன் என்பவன் ஜீவன் அல்லன், ப்ரஹ்மமே.

- விளக்கம் - இங்கு தைத்திரீய உபநிஷத்தில் உள்ள - ஸோக்ருதே ஸர்வ காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபர்சிதேதி - என்னும் வரியினைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த வரியில் உள்ள விபர்சித் என்ற பதம், மிகுந்த ஞானம் என்னும் பொருள் தரும். அந்த உபநிஷத்தின் வரியின் பொருள் - மிகுந்த ஞானம் உடைய ப்ரஹ்மத்திடம் இருந்து, ஜீவன், தான் விரும்பும் (காமாந்) அனைத்தையும் பெறுகின்றான். இதன் மூலம் ஆனந்தமயன் என்பது ஜீவன் அல்ல என உணரலாம்.

1-1-18 பேதவ்யபதேஸாத் ச

- பொருள் - ஆனந்தமயனுக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினைத் தெளிவாகக் கூறுவதால், ஜீவன் ஆனந்தமயன் அல்லன்.

- விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத் அந்ய அந்தர ஆத்மா ஆநந்தமய: - ஆனந்தமயன் என்பவன், விஜ்ஞாநமயனைக் காட்டிலும் மாறுபட்டவனாக உள்ளான் - என உள்ளது. ஆகவே, ஜீவன் ஆனந்தமயன் அல்லன்.

1-1-19 காமாத் ச ந அநுமாநாபேக்ஷா

- பொருள் - ஆனந்தமயனுக்கு இந்த உலகினைப் படைக்கும் செயலானது மிகவும் சாதாரணமான செயலாகும். அதற்கு ப்ரக்ருதியின் உதவி தேவையில்லை. இதன் மூலம், ஜீவனை விட உயர்ந்தவன் ஆனந்தமயன் என்று உணரலாம்.

- விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - நான் பலவாக மாறுவேன் தோன்றுவேன் - என்று உள்ளது. இதற்கு ஏற்றாப் போல், இந்த உலகினை அவன் படைக்கின்றான். அப்படிப் படைக்கும்போது அவனுக்கு (ப்ரஹ்மத்திற்கு) உடல் புலன்கள் ஆகியவை இல்லாமலேயே படைக்கின்றான். ஆனால் ஜீவனோ தனது உடல் புலன் ஆகியவை இன்றி எதனையும் படைக்க இயலாது. எனவே ஜீவன் ஆனந்தமயன் அல்லன்.

1-1-20 அஸ்மிந் அஸ்ய ச தத்யோகம் ஸாஸ்தி

- பொருள் - இப்படிப்பட்ட ஆனந்தமயனோடு சேரும்போது, ஜீவனுக்கும் ஆனந்தம் உண்டாகின்றது.

- விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வ ஆநந்தீபவதி - அவன் ஆனந்தமயம் ஆனவன், அவனை உணர்ந்தவனும் மிகுந்த ஆனந்தம் அடைகிறான்.

1-1-21 அந்த: தத்தர்மோபதேஸாத்

- பொருள் - கண்களின் உள்ளும், குரியனின் உள்ளும் இருப்பவன் ப்ரஹ்மமே. காரணம் - ப்ரஹ்மத்திற்கு உரிய இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளதால் ஆகும்.

- விளக்கம் - கடந்த சில அதிகரணங்களில், சாதாரண ஜீவன்களுக்கு, உலகைப் படைக்கும் திறன் இல்லை என கூறப்பட்டது. ஆனால், மிகவும் சக்தி உள்ள குரியனுக்கும் (ஆதித்யன்), கண்ணுக்கு உள்ளே இருக்கும் புருஷர்கள்

உலகைப் படைக்க இயலுமா என்பது வாதம். ஆனால் அவையும் ப்ரஹ்மமே என்ற கூறுகிறார்.

• பூர்வபக்ஷம் - இங்கு உலகின் படைப்புக்குக் காரணம் ஜீவன் அல்ல என்று பல அதிகரணங்களில் விளக்கப்பட்டது. அப்படியென்றால் அந்தப் ப்ரஹ்மம், மிக உயர்ந்த தன்மைகளை உடைய ஜீவனாக ஏன் இருக்கக்கூடாது என்பது கேள்வி. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ய ஏஷ அந்தர் ஆதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருர்யதே ஹிரண்யக்ம்ஸ்ருர் ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸூவர்ண: தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷணி - சூரிய மண்டலத்தில், தங்கம் போன்று ஒளியுடன் விளங்கும் ஒரு புருஷன் உள்ளான். அவனது முடியும் மீசையும் நகங்களும் தங்கத்தால் உள்ளன. அவனது கண்கள் தாமரை போன்று உள்ளன என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதேபோல் - ய ஏஷ அந்தர் அக்ஷணி புருஷோத்ருர்யதே தஸ்யை தஸ்ய ததேவ ரூபம் யதமுஷ்யரூபம் - கண்களில் ஒரு புருஷன் காணப்படுகிறான். அவனது உருவம், சூரிய மண்டலத்தில் உள்ள புருஷனின் உருவம் போன்று உள்ளது. இவர்களுக்கு, உடல்கள் உள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஜீவன்களுக்கு மட்டுமே உடல் உள்ளது. ஆகவே இவர்கள் இருவரும் ஜீவன்கள். மிகுந்த வல்லமை உடைய இந்த ஜீவர்களே உலகப் படைப்பின் காரணம்.

• ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சூரிய புருஷனைக் குறித்தும், கண்களில் உள்ள புருஷனைக் குறித்தும் பின்வருமாறு உள்ளது:

1. ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித: - அந்த சூரிய புருஷன் எந்தவிதமான பாவங்களாலும் தீண்டாப்படாமல் உள்ளவன்.

2. ஸைவ ரூக் தத் ஸாமததுக்தம் தத்யஜூஸ் தத் ப்ரஹ்ம - கண்களில் உள்ள புருஷன் ரூக் வேதமாகவும், ஸாம வேதமாகவும், உக்த மந்திரமாகவும், யஜுரீ வேதமாகவும், ப்ரஹ்மமாகவும் உள்ளான்.

மேலே உள்ள வரிகளின்படி, சூரிய புருஷனும் கண்ணில் உள்ள புருஷனும், ஜீவர்கள் அல்லர்கள்.

1-2-22 பேதவ்யபதேஸாத் ச அந்ய:

• பொருள் - சூரியனில் உள்ள புருஷன் ஜீவன் அல்லன். இதன் காரணம், அவனுக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ள வித்தியாசங்கள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

• விளக்கம் - இங்கு ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் உள்ள வரிகள் கூறப்பட்டுள்ளன - ய ஆதித்யே திஷ்டந் ஆதித்யாத் அந்தரோயம் ஆதித்யோ நவேத யஸ்யாதித்ய: ஸரீரம் ய ஆதித்யம் அந்தரோ யமயதி - யார் ஒருவன் சூரியனில் அந்தர்யாமியாக உள்ளானோ, அவன் அப்படி இருப்பது சூரியனுக்கே தெரியாமல் உள்ளவன் யாரோ, அவனுக்குச் சூரியன் உடம்பாக உள்ளான்; சூரியனை அவனே வழி நடத்துகின்றான்.

இது தவிர, ஸூபால உபநிஷத்தில் - யார் ஒருவன் ஜீவன்களாகிய உடலில் விளங்குகின்றானோ, அப்படி அவன் உள்ளது அந்த உடலுக்கே தெரியாமல் உள்ளதோ, அவனே அனைத்திலும் உள்ளவன், பரம்பொருளான நாராயணன் ஆவான். இதன் மூலம் சூரியனையும் ஜீவன்களையும் உடலாகக் கொண்டு அவற்றின் ஆத்மாவாக பரம்பொருளே விளங்குவதால், ஜீவன் அல்லன் என்று உணர்த்தப்படுகின்றது.

1-1-23 ஆகாஸ: தல்லிங்காத்

• பொருள் - ஆகாயம் என்ற பதம் பரம்பொருளையே குறிக்கின்றது. அதன் காரணம், அந்தப் பதம் மூலம் அவனது அடையாளங்கள் உணர்த்தப்படுகின்றது.

• பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஸர்வாணி ஹ வை இமாநி பூதாநி ஆகாஸாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே ஆகாஸம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி - இந்த உலகில் உள்ள பலவும் இந்த ஆகாயத்தில் இருந்து தோன்றின; அங்கேயே சென்று மறைந்து விடுகின்றன. இந்த ஆகாயத்தை விட உயர்ந்தது எதுவும் இல்லை. இவ்வாறு கூறுவதால், ஆகாயமே இந்த உலகின் காரணப் பொருள் ஆகும். இது தவிர, சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - அனைத்தும் ஆகாயத்தில் இருந்து தோன்றுகின்றன என்றும், ஆகாயமே அனைத்து உருவங்களுக்கும் காரணம் என்றும் உள்ளது.

• ஸித்தாந்தம் - ஆகாயமே அனைத்திலும் உயர்ந்தது என்று கூறும் உபநிஷத் வரியில் இருந்து, ஆகாயத்திற்கு மற்ற பொருள்களை விட ஒரு பெருமை இருக்கின்றது என தெரிகின்றது. இது பரம்பொருளுக்கு உள்ள பெருமை போன்று உள்ளதால், ஆகாயம் என்பது பரம்பொருளாகவே இருக்க வேண்டும். இதனை உபநிஷத்தில் உள்ள "ஹ வை" என்ற பதங்கள் உணர்த்துகின்றன. இதன் பொருள், இதற்கு முன்பு கூறப்பட்ட ஒரு பொருளின் தன்மையே இந்த வரியில் தொடரப்பட்டுள்ளது என்பதாகும். ஆக, ப்ரஹ்மத்தின் தொடர்ச்சியே இங்கு உள்ளது.

1-1-24 அத: ஏவ ப்ராண:

• பொருள் - ப்ராணன் என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும். காரணம் - ப்ராணன் என்பதற்கு ப்ரஹ்மத்திற்கு உரிய தன்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

• பூர்வபக்ஷம் - இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் வாழ் ப்ராணவாயு தேவை. இந்த ப்ராணவாயு குறித்தே உபநிஷத்தில் (கீழே ஸித்தாந்தத்தில் உள்ளது) கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே ப்ராணவாயுவே உலகின் காரணப் பொருளாகும்.

• ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபி ஸம்விஸந்தி ப்ராணமப்யஜ்ஜிஹதே - என்று உள்ளது. ஸாம வேதத்தின் ஒரு பகுதியான ப்ரஸ்தாவம் என்பதில் கூறப்பட்டுள்ள உபாஸனை தெய்வம் யார் என்று கேட்டபோது, மேலே உள்ள வரி விடையாகக் கூறப்பட்டது. இதன் பொருள் - இந்த தெய்வம் ப்ராணன் ஆகும். இந்த உலகில் அனைத்தும் ப்ராணன் என்பதில் இருந்து புறப்பட்டு அதிலேயே சென்று மறைகின்றது. இவ்வாறு தோன்றி மறைகின்ற இடமாக உள்ள தன்மை, பரம்பொருளுக்கு மட்டுமே உள்ளதாகும். ஆகவே ப்ராணன் உலகின் காரணம் அல்ல. மேலும் பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ள கருத்தின்படி, ப்ராணவாயுவால் மட்டுமே இந்த உலகம் இயங்குகின்றது என்பது சரியல்ல. கல், மரக்கட்டைகளுக்கு இது தேவையில்லை. எனவே ப்ராணன் உலகின் காரணம் அல்ல.

1-2-25 ஜ்யோதி: சரணாபிதாநாத்

• பொருள் - ஜோதி என்ற பதம் ப்ரஹ்மத்தை குறிக்கும். இதன் காரணம், மற்ற அனைத்தும் அதன் பாதங்களில் பணிகின்றன.

• விளக்கம் - பஞ்சபூதங்களில் அடுத்த உள்ள நெருப்பு என்பது உலகைக் காரணம் என்ற வாதம் தவறு என்று இங்கு நிரூபிக்கப்படுகிறது. இதற்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரிகள் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன.

• பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - அதயதத: பரோதிவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே விஸ்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு அநுத்தமேஷு உத்தமேஷு லோகேஷு இதம் வாவத்யதிதமந்த: புருஷே ஜ்யோதி: - பரம்பதத்திற்கும் அப்பால், அனைத்திற்கும் மேலே, அதற்கு மேல் ஒன்றும் இல்லாத இடத்தில், ஒரு அக்னி உள்ளது. அதுவே மனிதனாகிய நமக்குள் உள்ளதும் ஆகும். இந்த உபநிஷத் வரியில், பரம்பொருளுக்கே ஏற்ற அடையாளங்கள் எதுவும் கூறப்படவில்லை. இந்த அக்னியே உலகின் காரணமாகும்.

• ஸித்தாந்தம் - இந்த வாதம் ஏற்க முடியாது. காரணம், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - பாதோஸ்ய ஸர்வா பூதாநி த்ரிபாத ஸ்யாம்ருதம் திவி - அந்தப் பரம்பொருளின் பாதத்தில் நான்கில் ஒரு பங்காக பஞ்ச பூதங்களும் உலகப்பொருட்களும் உள்ளன. அந்தப் ப்ரஹ்மத்தின் மீதம் உள்ள முன்று பாதங்களும் பரம்பதத்தில் என்றும் உள்ளன. எனவே உயர்ந்த இடத்தில் உள்ள அக்னி அந்த ப்ரஹ்மமே ஆகும். உபநிஷத் வரியில் உள்ள "அந்த அக்னியே மனிதனுக்குள் உள்ளது" என்பதைப் பார்ப்போம். ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் - அஹம் வைஸ்வாநரோ பூத்வ ப்ராணிநாம் தேஹமாஸ்ரீத: - அனைத்தும் உயிர்களின் உள்ளேயும் நான் அக்னியாக உள்ளேன். இதன் மூலம் நம் உடம்பில் உள்ள அக்னியும் அந்தப் ப்ரஹ்மமே.

1-1-26 சந்தோபிதாநாத் ந இதி சேத் ந ததாசேதோர்ப்பண நிகமாத் ததாஹி தர்ஸநம்

• பொருள் - காயத்ரி ஸந்தத்தில் கூறப்படுபவன் ப்ரஹ்மம் அல்லன் என்பது சரியல்ல. அந்த ஸந்தத்தில் கூறப்படுவது ப்ரஹ்மமே. காரணம், ப்ரஹ்மத்தினைக் காயத்ரி போன்றே மனதில் கொள்ள வேண்டும் என்று வேறு இடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

• பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - காயத்ரி வா இதம் ஸர்வம் - அனைத்தும் காயத்ரியே என்று உள்ளது. மேலும் - ததேதத் ருசாப்யநூக்தம் (காயத்ரியே அனைத்தும்) - இந்தக் கருத்து ருக் வேதத்தில் உள்ளது. இப்படியாக காயத்ரியின் பெருமை உயர்வாகக் கூறப்பட்டதால், இந்த மந்திரம் ப்ரஹ்மத்தினைக் குறிக்கவில்லை. எனவே அடுத்த வரியில் (சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் அடுத்த வரி - இது சூத்திரம் 1-1-25 பூர்வபஷத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ளது) கூறப்படும் ஜோதி, ப்ரஹ்மம் அல்ல, பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றே.

• ஸித்தாந்தம் - இது சரியல்ல. இங்கு ப்ரஹ்மத்தைக் காயத்ரிக்கு ஒப்பானவனாக ஓதவேண்டும் என்பதற்காகக் கூறப்பட்டதே அன்றி, காயத்ரியை மட்டுமே உபாஸனை செய்யும்படி கூறவில்லை. காயத்ரி ஸந்தஸ் என்பது நான்கு பாதங்கள் உடையது. அது போன்றே ப்ரஹ்மமும் நான்கு பாதங்கள் உடையது என்று உணர்த்தவே இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே சென்ற சூத்திரத்தில் கூறப்பட்ட ஜோதி ப்ரஹ்மமே.

1-1-27 பூதாதிபாதவ்யபதேஸோபபத்தே: ச ஏவம்

- பொருள் - காயத்ரிக்கு நான்கு பாதங்கள் உண்டு என்பது, காயத்ரியை ப்ரஹ்மம் என்று கொண்டால் மட்டுமே ஆகும்.
- விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், காயத்ரியின் பாதங்களாக பூதங்கள், பூமி, உடல் மற்றும் இதயம் ஆகியவை கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், காயத்ரிக்கு இது சாத்தியம் அல்ல. எனவே காயத்ரி எனப்படுவது ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

1-1-28 உபதேஸபேதாத் ந இதி சேத் ந உபயஸ்மிந் அபி அவிரோதாத்

- பொருள் - பரமபதத்தைக் குறித்த இரு வாக்கியங்களுக்கு இடையே வேறுபாடு உள்ளது என்பதை ஒப்புக்கொள்ள இயலாது, காரணம் அங்கு வேறுபாடு இல்லை.
- பூர்வபக்ஷம் - சூத்திரம் 1-1-25ல் உள்ள ஸித்தாந்தத்தில், பரம்பொருளின் மூன்று பாதங்கள் பரமபதத்தில் உள்ளதாகக் கூறப்பட்டது. ஆனால், அதே சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (1-1-25 பூர்வபக்ஷம் காண்க) - பரோதிவ: ஜ்யோதி: - பரமபதத்திற்கும் மேலே இந்த ஜ்யோதி உள்ளதாகக் கூறப்பட்டது. ஆக ப்ரஹ்மம், பரமபதத்தில் உள்ளதாகவும், அதற்கு மேல் அதே ப்ரஹ்மம் உள்ளதாகவும் இரண்டு முரணான கருத்துகள் உள்ளன.

- ஸித்தாந்தம் - இது சரியான வாதம் அல்ல. உதாரணமாக, மரத்தின் உச்சியில் கழுகு உள்ளது என்பதும், மரத்தின் உச்சிக்கு மேல் கழுகு உள்ளது என்பதும் ஒன்றே ஆகும். இதுபோல, பரமபதத்தில் உள்ளது, பரமபதத்திற்கு மேலே உள்ளது என்ற இரண்டிற்கும் வேறுபாடு இல்லை.

1-1-29 ப்ராண: ததா அநுகமாத்

- பொருள் - "ப்ராணனாக நான் உள்ளேன்" என்று இந்திரன் கூறிய வரியில் உள்ள ப்ராணன் என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும். இதன் காரணம், அந்த வரியினைத் தொடர்ந்து வருபவை ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகளையே கூறுகின்றன.
- பூர்வபக்ஷம் - கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தில், இந்திரன் தன்னை உபாஸித்த ப்ரதர்த்தனன் என்பவனிடம் - ஸ ஹோவாச ப்ராணோஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாம் ஆயுர் அம்ருதம் இத் உபாஸ்வ - மிகுந்த ஞானம் உடைய ஆத்மாவாகிய நானே ப்ராணன் ஆகவும் உள்ளேன். என்னை நீ உயிராகவும், அமிர்தமாகவும் உபாஸிப்பாய் - என்றான். இதன் மூலம், மோட்சம் அளிப்பவன் இந்திரன் என்று புரிகின்றது. மேலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், உலகின் காரணமான ப்ரஹ்மமே மோட்சம் அளிக்கவல்லது என்று உள்ளது. ஆக, இந்திரனே உலகின் காரணப் பொருள் ஆவான்.
- ஸித்தாந்தம் - இது ஏற்கக்கூடிய வாதம் அல்ல. அதே கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தில் - ஸ ஏஷ ப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மா ஆனந்தோஜரோம்ருத: - ப்ராணன் என்பது ஆனந்தமயமாகவும், இளமையுடனும், அழியாமலும் உள்ள தன்மை கொண்டது - என்று கூறப்பட்டது. இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் தன்மையாகும். ஆக, இந்திரன், ப்ராணன் என்று குறிப்பிடுவது இந்திரனுக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தினையே ஆகும்.

1-1-30 ந வக்து: ஆத்மோபதேஸாத் இதி சேத் அத்யாத்ம ஸம்பந்த பூமா ஹ்யஸ்மிந்

• பொருள் - கடந்த குத்திரத்தில் கூறப்பட்ட உபநிஷத்தில், இந்திரன் தன்னையே உபாஸிக்கக் கூறுவதால், அவனே ப்ரஹ்மம் என்று ஏற்க இயலாது. காரணம் - பரம்பொருளின் தன்மைகள் பல அங்கு கூறப்பட்டுள்ளது.

• பூர்வபக்ஷம் - கடந்த குத்திரத்தில் கூறப்பட்ட உபநிஷத்தில், இந்திரன் - என்னை மட்டும் நீ அறிவாயாக, நானே ப்ராணன், என்னை நீ ஆத்மாவாகக் கொண்டு வணங்குவாய் - என்று கூறுகிறான். மேலும், த்வஷ்டா என்பவனின் பிள்ளையான விஸ்வருடனை தான் கொன்றதாகவும் கூறியுள்ளான். எனவே, பின்னர் வருகின்ற ஆனந்தமயன், இளமை உடையவன், அழியாமல் உள்ளவன் என்பது அனைத்தும் இந்திரனுக்கே கூறப்பட்டது.

• ஸித்தாந்தம் - இந்திரன் எதற்காக இப்படிக் கூறினான்? அதற்கு முன்வரியில் இந்திரனிடம் ப்ரதர்த்தனன் என்பவன், "இந்திரனே! மனித குலத்திற்கு நல்லவை என்று எதனை நீ கருதுகிறாயோ, அதனை எனக்கு வரமாக அளிப்பாயாக", என்று கேட்டான். இதற்குப் பதிலாகவே இந்திரன் அவ்வாறு (பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ளபடி) கூறினான். மனித குலத்திற்கு நன்மை பயப்பது எது என்றால், பரம்பொருள் மட்டுமே. நம்மை நன்மை செய்யத் தூண்டவும், தீமை செய்யத் தூண்டவும் அந்தப் பரம்பொருளால் மட்டுமே இயலும். இக்கருத்து - ஏஷ ஏவ ஸாது கர்ம காரயதி தம் யமேப்யோ லோகேப்ய உந்நிநிஷதி ஏஷ ஏவாஸாது கர்மகாரயதி தம் யமதோ நிநிஷதி - யாரை பரமபதத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்புகின்றானோ, அந்த மனிதர்களை நற்செயல் செய்ய வைக்கின்றான்; யாரை தள்ளிவிட நினைக்கின்றானோ, அவர்களை தீமைகள் செய்ய வைக்கின்றான் - ஆக, நமக்கு நன்மைகள் என்பது பரம்பொருளால் விளைவது ஆகும்.

இது தவிர - தத் யதா ரதஸ்யாரேஷு நேமிரர்ப்பிதா நாபாவரா அர்ப்பிதா: ஏவ மேவைதா பூதமாத்ரா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா ஸ்வர்ப்பிதா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா: ப்ராணேர்ப்பிதா: - தேரின் சக்கரத்தில் உள்ள கம்புகள் எவ்வாறு அந்தச் சக்கரத்தின் நடுவில் வந்து சேர்க்கப்பட்டுள்ளதோ, அதுபோல, அசேதனங்கள் அனைத்தும் சேதனங்களுடன் இணைக்கப்பட்டும், சேதனங்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்துடன் இணைக்கப்பட்டும் உள்ளன. இதன் மூலம் இந்திரன், ப்ராணன் ஆகியவை பரம்பொருளையே குறிக்கும் என்று உணரலாம்.

1-1-31 ஸாஸ்த்ர த்ருஷ்ட்யா து உபதேஸ: வாமதேவவத்

• பொருள் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும்? பரம்பொருளே அனைத்தும் என்று இந்திரன் உணர்ந்திருந்தும், அவன் தன்னையே வணங்கு என்று ஏன் கூறினான்? இதற்கு விடையாக குத்திரம் உள்ளது. வாமதேவரைப் போன்று, வேதங்கள் மூலமாக உண்டான ஞானத்தினால் இந்திரன் இவ்வாறு கூறினான்.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிஸ்ய நாமருபே வ்யாகரவாணி - இந்த ஜீவன் மூலமாக நான் அசித்துகளை ஆக்கிரமித்து அனைவர்களுக்கும் பெயரும் உருவமும் கொடுக்கிறேன் - என்று உள்ளது. ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தர: யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஸரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி - எந்த ஒரு பரம்பொருள் ஜீவாத்மாவில் உள்ளதோ, எந்த ஒரு பரம்பொருளை ஜீவாத்மா அறியவில்லையோ, யாருக்கு இந்த ஜீவாத்மா உடலாக உள்ளதோ, உள்ளே புகுந்து ஜீவாத்மாவை யார் இயக்குகின்றானோ - என்று உள்ளது. இது போன்று பல நூல்கள் மூலம் உண்டான ஞானத்தினால்

இந்திரன் தன்னை உபாஸிக்கவேண்டும் என்றான். இதன் மூலம் தன்னுள் உள்ள பரம்பொருளை குறிப்பிடுகின்றான்.

இது வாமதேவரை கூறியதைப் போன்றே உள்ளது. இந்த வரிகள் ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - தத்தைதத் பர்யந் ருஷிர் வாமதேவ: ப்ரதிபதே அஹம் மநுரபவம் ஸூர்யஸ்சாஹம் - ப்ரஹ்மத்தினை உணர்ந்த வாமதேவர் தானே மனுவாகவும், சூரியனாகவும் உணர்ந்தார். தனக்கு உள்ளே இருக்கும் பரம்பொருளை மனுவிற்கும் சூரியனுக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளான் என்று வாமதேவர் உணர்ந்ததால் இப்படிச் கூறினார்.

1-1-32 ஜீவமுக்யப்ராணலிங்காத் ந இதி சேத் ந உபாஸாத்ரைவித்யாத் ஆஸ்ரீதத்வாத் இஹ தத் யோகாத்

• பொருள் - ஜீவாத்மாவைக் குறித்தும் ப்ராணவாயுவைக் குறித்தும் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளன (எங்கு கூறப்பட்டது என்பதை பூர்வபஷத்தில் காண்க) எனவே இங்கு ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துக் கூறப்படவில்லை என்பது சரியல்ல. காரணம் - ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த உபாஸனை முன்று வகைப்படும். அந்த வகைகள் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளன.

• பூர்வபஷம் - கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தில் சில வரிகள் உள்ளன. அவையாவன:

1. ந வாசம் விஜிஜ்ஞாஸீத வக்தாரம் வித்யாத் - ஒருவர் கூறும் சொற்களை ஆராயாமல், கூறுபவரை ஆராய்ந்து உணர வேண்டும்.

2. த்ரிஸீர்ஷாணம் த்வாஷ்ட்ரமஹம் அருந்முகாந் யதீந் ஸாலாவ்ருகேப்ய: ப்ராயச்சம் - முன்று தலைகள் உடையவனும், த்வஷ்டாவின் மகனுமான விஸ்வரூபனைக் கொன்றேன்.

மேலே உள்ள வரிகள், ஜீவனான இந்திரனைக் குறிக்கின்றது. மேலும் இதே உபநிஷத்தில் ப்ராணவாயுவைக் குறித்த வரியானது - யாவதஸ்மிந் ஸீரீரே ப்ராணோவஸதி தாவதாயு: - உடலில் ப்ராணவாயு உள்ளவரை மட்டுமே உயிர் இருக்கும் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் இங்கு ஜீவனான இந்திரனையும், ப்ராணவாயுவையும் பற்றியே உள்ளது, பரம்பொருளைக் குறித்துக் கூறப்படவில்லை என்று உணரலாம்.

• ஸித்தாந்தம் - பரம்பொருளை உபாஸிக்க முன்று வழிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

1. பரம்பொருளை உள்ளபடியே அதன் ரூபத்துடன் உபாஸிப்பது - ஆநந்தோப்ரஹ்ம (ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது), ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம (ப்ரஹ்மம் என்பது ஸத்யம், ஜ்ஞானமயமானது) என்று தைத்திரீய உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டவைகள், இந்த வகை உபாஸனையாகும்.

2. ஜீவாத்மாவை உடலாக உடையவன் என்று உபாஸித்தல் - மேலே பூர்வபஷத்தில் உள்ள இந்திரனைக் குறித்த வரிகளில், ஜீவனான இந்திரனின் அந்தர்யாமியாக பரம்பொருளைப் பார்த்தல் இந்த வகை.

3. ப்ராணவாயுவை உடலாக உடையவன் என்று உபாஸித்தல் - மேலே பூர்வபஷத்தில் ப்ராணவாயுவிற்கு அந்தர்யாமியாக கூறுதல் இந்த வகை.

இதன் மூலம் கௌஷீதகி உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ளவை, ஜீவன் ப்ராணன் என்று காணப்பட்டாலும், அவை அந்தர்யாமியாக உள்ள பரம்பொருளையே குறிக்கும்.

1-2-1 ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தோபதேஸாத்

• பொருள் - அனைத்திலும் அவனே உள்ளான் என்று கூறப்பட்டது பரம்பொருளே - காரணம், இவ்வாறு பல இடங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

• பூர்வபகூம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாதிதிஸாந்த உபாஸீத - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே ஆகும்; எனவே அந்தப் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து மனதில் அமைதியுடன் த்யானிக்க வேண்டும் - என்று உள்ளது. இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது ப்ரஹ்மமா ஜீவனா என்ற சந்தேகம் தோன்றுகின்றது. இது ஜீவனே ஆகும் - காரணங்கள்:

1. பரம்பொருள் என்பது எந்தவகையான தோஷங்களும் அற்றது ஆகும். ஆனால் இங்கு அனைத்தும் ப்ரஹ்மம் என்று உள்ளது. 'அனைத்தும்' என்பதில் தோஷங்களும் அடங்கும். ஆகவே இங்கு ப்ரஹ்மம் என்று கூறப்பட்டது பரம்பொருள் அல்ல, ஜீவனே.

2. பரம்பொருள் என்பது கர்ம தொடர்பு அற்றது. ஆனால் ஜீவனோ தனது கர்ம வினைப்பயன்களால், ப்ரம்மன் (நான்முகன்) முதல் புல்செடிகொடிகள் வரை தோன்றக் கூடியவன். எனவே அனைத்துமாக உள்ளவன் என்பது ஜீவனுக்கே பொருந்தும்.

3. இந்த உலகில் தோன்றி மறைவதும் ஜீவன்களே காரணம். அவர்களது கர்ம பலன்களாலே இப்படி நடக்கின்றது.

• ஸித்தாந்தம்

1. பரம்பொருளே அனைத்திலும் அந்தர்யாமியாக உள்ளது. அதன் மீது எப்போதும் தோஷங்கள் ஒட்டுவதில்லை. இது எப்படி? தோஷங்கள் அனைத்தும் இந்த உலகப் பொருட்கள் (உடல்கள்) மீது மட்டுமே ஒட்டுகின்றன. அந்த பொருட்களின் ஆத்மாவாக உள்ள பரம்பொருளை நெருங்குவதில்லை. எனவே முதல் பூர்வபகூம் தவறு.

2. ஜீவனே அனைத்துமாக உள்ளான், தனது கர்மவினைகளால் அவன் பலவாக இருக்க முடியும் என்பது தவறான வாதம். ஒரு உடலில் உள்ள ஜீவன் மற்றொரு உடலில் இருக்க இயலாது. ஆனால் பரம்பொருள் அப்படியல்ல.

3. தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - எந்த ஒன்றிடம் இருந்து அனைத்தும் தோன்றுகின்றனவோ, எதனைச் சார்ந்தே வாழ்கின்றதோ, எதனிடம் சென்று மறைகின்றதோ அதுவே ப்ரஹ்மம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது ஜீவன்களுக்குப் பொருந்தாது.

1-2-2 விவக்ஷிதருணோபபத்தே: ச

• பொருள் - உபநிஷத் வரிகளில் உள்ள பொருள் சரியாக இருத்தல் அவசியம் என்பதால், இங்கு பரம்பொருளைப் பற்றியே கூறப்பட்டுள்ளது.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - மனோமய: ப்ராணஸரீரோ பாருப: ஸத்ய ஸங்கல்ப ஆகாஸாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வஸஸ் ஸர்வமிதம்ப்யாத்: அவாக்ய நாதர: - தூய்மையான மனதால் மட்டுமே அறியப்படுபவன், ப்ராணனை தனது உடலாக உடையவன், மிகவும் ப்ரகாசமாக

உள்ளவன், மிகுந்த உறுதி உடையவன், அனைத்துச் செயல்களிலும் வல்லவன், அனைவராலும் விரும்பப்படும் அனைத்தையும் உடையவன், அனைத்து குணங்களையும் உடையவன், யாரிடமும் பேசாது உள்ளவன் - போன்ற பல குணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்தும் பரம்பொருளுக்கே பொருந்தும். எனவே கடந்த சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டது பரம்பொருளே.

1-2-3 அநுபபத்தே: து ந ஸாரீர:

• பொருள் - கடந்த சூத்திரத்தில் பரம்பொருளாகிய ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகள் கூறப்பட்டன. இவை ஜீவன்களுக்குச் சிறிதும் பொருந்தாத காரணத்தினால், இங்கு கூறப்பட்டவன் பரம்பொருளே, ஜீவன் அல்ல.

1-2-4 கர்மகர்த்தருவ்யபதேஸாத் ச

• பொருள் - உபநிஷத்தில், உயிர் பிரிந்த பின்னர், இந்த உடலில் உள்ள ஆத்மா எங்கு சென்று அடைகின்றது என்பது தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால், இங்கு கூறப்பட்டவன் பரம்பொருளே, ஜீவன் அல்ல.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஏதமித: ப்ரேத்ய அபிஸம்பவிதாஸ்மி - இத்தகைய பரமாத்மாவை நான் மரணம் அடையும்போது சென்று அடைவேன் - என்று உள்ளது. ஆக, ஜீவனாக உள்ள ஆத்மா, பரமாத்மாவை சென்றடைவதாக உள்ளது. இதன் மூலம், காரியம் செய்பவனாக ஜீவனும், அதன் பலனாக பரம்பொருளும் உள்ளனர்.

1-2-5 ஸப்தவிஸேஷாத்

• பொருள் - உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ள சொற்கள் ஜீவனுக்கும் பரம்பொருளுக்கும் வெவ்வேறாக உள்ளதால், இங்கு கூறப்பட்டவன் பரம்பொருளே, ஜீவன் அல்லன்.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஏஷம் ஆத்மா அந்தர்ஹ்ருதயே - எனது இதயத்தில் உள்ள இவன் எனக்கு ஆத்மாவாக உள்ளான் - என்று உள்ளது. இந்த வரியினைக் கூறுபவனாக ஜீவனையும், கூறப்படுபவனாக பரம்பொருளும் உள்ளதைக் காணலாம். இது தவிர ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - நெல்லில் உள்ள அரிசி போன்று ஜீவனின் உள்ளே அந்தர்யாமியாக இவன் உள்ளான் - என்று உள்ளது. இவை மூலம், இங்கு கூறப்பட்டவன் ஜீவன் அல்லன் என்று உணரலாம்.

1-2-6 ஸ்ம்ருதே: ச

• பொருள் - ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்டதாலும், இங்கு கூறப்பட்டவன் பரம்பொருளே.

• விளக்கம் - ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் பின் உள்ள வரிகளைக் காணலாம்

1. ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்திவிஷ்ட: - அனைவரது இதயத்திலும் நான் உள்ளேன்.

2. (அத்: 15, சுலோ: 19) - மோட்ச உபாயங்கள் அறிந்தவன் அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பின்பற்றி என்னையே புருஷோத்தமன் என்று அறிவான்.

2. (அத்: 18, சுலோ: 61) - அர்ஜுனா! உன்னைப் போன்ற அனைத்து உயிர்களிலும், அவற்றின் இதயத்திலும் இருந்து கொண்டு ஆட்டுகின்றவன் ஸர்வேஸ்வரன் ஆவான்.

1-2-7 அர்ப்ப கௌகஸ்த்வாத் தத்வ்யபதேஸாத் ச ந இதி சேத் ந நிசாய்யத்வாத் ஏவம் வ்யோமவத் ச

• பொருள் - மிகவும் சிறிய இதயத்தில் உள்ளவனாகவும், சிறியவன் என்று கூறப்பட்டதாலும், அவன் பரம்பொருள் அல்லன் என்பது தவறு. இதன் காரணம், அவன் இதயத்தில் உள்ளதை உணர்த்தவே அவ்வாறு கூறப்பட்டது. சில இடங்களில் அவன் ஆகாயம் போன்று பெரியவன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

• பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் கீழே உள்ள வரிகள் காணப்படுகின்றன:

1. ஏஷ ம ஆத்மா அந்தர் ஹ்ருதயே - என்னுடைய ஆத்மாவாக அவன் எனது இதயத்தில் உள்ளான்.

2. அணீயாந் வ்ரீஹேர் வாயவாத் வா ஸர்ஷபாத்வா - அவன் நெல், கோதுமை, கடுகு ஆகியவற்றை விடச் சிறியவன்.

இதன் மூலம், மிகவும் பெரியவனான பரம்பொருளாக, சூத்திரம் 1-2-1ல் கூறப்பட்டவன் இருக்க இயலாது என்று புரிகிறது. ஆக, சூத்திரம் 1-2-1ல் கூறப்பட்டவன் ஜீவனே.

• ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஜ்யாயாந் ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாத் ஜ்யாயாந் திவோ ஜ்யாயாநேப்யோ லோகேப்ய: - அவன் இந்த பூமியை விடவும், தேவலோகத்தை விடவும், அனைத்து உலகங்களை விடவும் மிகப் பெரியவன் என்று உள்ளது. எனவே ப்ரஹ்மம் என்பது ஜீவனாக இருக்க முடியாது.

1-2-8 ஸம்போகப்ராப்தி: இதி சேத் ந வைஸேஷ்யாத்

• பொருள் - ப்ரஹ்மம் நமது இதயத்தில் உள்ளது என்று பார்த்தோம். இதனால், அவன் நம்முடைய சுகதுக்கங்களால் பாதிக்கப்படுகின்றான் என்பது சரியல்ல. இதன் காரணம் - நமக்கும் அவனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு ஆகும்.

• பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஆத்மா அந்தர் ஹ்ருதயே - இதயத்தில் உள்ள ஆத்மா - என்று பொருள். இந்த ஆத்மா, பரம்பொருளாக இருந்தால், நமது சுகதுக்கங்கள் அவனைப் பாதிக்கும். ஆனால், பரம்பொருளோ இவற்றால் பாதிக்கப்படாதவன். எனவே நமது இதயத்தில் உள்ள ஆத்மா என்பது ஜீவனே ஆகும்.

• ஸித்தாந்தம் - இந்த வாதம் பொருந்தாது. நாம் நமது கர்மவினைகளாலும் அதன் பலன்களாலும் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கின்றோம். ஆனால் ப்ரஹ்மமோ நம்மைக் காப்பதற்காகவே நம்முள் உள்ளது. மேலும் முண்டக உபநிஷத்தில் - தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது அத்தி அந்நந் அந்யோ அபிசாகஸீதி - இரு பறவைகள் ஒரு மரத்தில் உள்ளன; ஒன்று கனியினை உண்கிறது; மற்றது உண்ணாமல் பார்க்கின்றது - என்று உள்ளது. இங்கு மரம் என்பது நமது உடலாகவும், ஒரு பறவை நமது ஜீவன் என்றும், மற்றொரு பறவை பரம்பொருள் என்றும் கொள்ள வேண்டும். பழத்தை நமது கர்மபயன்களாகக் கொள்ள

வேண்டும். ஆக, நமது கர்மவினைகளால் உண்டாகும் சுகதுக்கங்களைக் நாம் மட்டுமே அனுபவிக்கின்றோம். அவை பரம்பொருளைப் பாதிக்காது.

1-2-9 அத்தா சராசரக்ரஹணாத்

• பொருள் - உண்பவன் என்று கூறப்பட்டதால் ப்ரஹ்மம் என்பது ஜீவன் என்று கூறுவது சரியல்ல. இதன் காரணம், இங்கு உணவு என்பது அனைத்துப் பொருட்களையும் குறிப்பதால், அது பரம்பொருளே.

• பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரம் ச உபேயவத ஓதந: ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம் - யார் ஒருவனுக்கு பிராம்மணனும் க்ஷத்ரியனும் சமைத்த உணவாக (ஓதந) உள்ளனரோ, அந்த உணவிற்கு தொட்டுக்கொள்ளும் ஊறுகாயாக (உபஸேசந) யமன் உள்ளானோ - இங்கு உணவு உண்பவனாக ப்ரஹ்மம் கூறப்பட்டதால், அது ஜீவனே ஆகும் (காரணம் உணவு உண்பது ஜீவனுக்கே பொருந்தும்).

• ஸித்தாந்தம் - இங்கு பிராம்மணர், க்ஷத்ரியர் என்று கூறப்பட்டது, உலகில் உள்ள அனைத்துப் பொருட்களையும் உணர்த்தவே ஆகும். இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தையும் யமன் மூலமாக அழித்து, இறுதியில் (ப்ரளயத்தின் போது) அந்த யமனையும் அழிப்பது என்ற செயல் பரம்பொருளால் மட்டுமே இயலும். ஆக, உண்பவனாகக் கூறப்பட்டவன் ஜீவன் அல்ல.

1-2-10 ப்ரகரணாத் ச

• பொருள் - உபநிஷத்தில் உள்ள மற்ற வரிகளின் மூலமாகவும் உண்பவனாகக் கூறப்பட்டவன் பரம்பொருளே என்று அறியலாம்.

• விளக்கம் - கட உபநிஷத்தில் பரம்பொருளைக் குறித்த வரிகள் பல உள்ளன. அவையாவன:

1. மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வா தீரோ ந ஸோஸதி - உயர்ந்து விளங்கும் பரம்பொருளை உணர்ந்தவன், எங்கும் உள்ள அவனை உணர்ந்தவன், எப்போதும் எதற்கும் வருந்தமாட்டான்.

2. நாயமாத்தமா ப்ரவசநேந லப்ய: ந மேதயா ந பஹுநா ஸ்ருதேந யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் - இப்படிப்பட்ட பரம்பொருளை வேதங்கள் கூறுவதாலோ, த்யானத்தினாலோ அறிய இயலாது. பரம்பொருள், தன்னை யார் அறியலாம் என்று நினைக்கின்றானோ, அவன் மட்டுமே அந்தப் பரம்பொருளை அறிய முடியும். அந்த ஒருவனுக்கு மட்டுமே பரம்பொருள் தனது ரூபத்தினைக் காண்பிக்கிறான்.

3. இத்தா வேத யத்ர ஸ: - அப்படிப்பட்ட பரம்பொருள் எங்கு எப்படி உள்ளான் என்பதை யார் அறிவார்? (இந்தக் கேள்விக்கு விடையாகவே மேலே உள்ள இரண்டு வரிகளும் உள்ளன).

இப்படிப்பட்ட பல பெருமைகளை உடையவன் பரம்பொருளே. எனவே உண்பவனாகக் கூறப்பட்டவன் ஜீவன் அல்ல.

1-2-11 குஹாம் ப்ரவிஷ்டௌ ஆத்மநௌ ஹி தத்தர்ஸநாத்

• பொருள் - இதயம் என்ற குகையில் நுழைந்து இருப்பவர்கள் இருவர் - ஜீவாத்மாவும், பரமாத்மாவும்.

• பூர்வபக்ஷம் - கட உபநிஷத்தில் - ருதம் பிபந்தௌ ஸூக்ருதஸ்ய லோகே குஹாம் ப்ரவிஷ்டௌ - இந்த உலகில், இதயம் என்ற குகையில் இருவர் நுழைந்து, நற்பயன் என்பதை பருகுகின்றனர் - என்று பொருள். இந்த இருவர் ஜீவனும் ப்ராணனும் ஆகும் (அல்லது ஜீவனும் புத்தியும் ஆகும்). இதன் காரணம்:

1. ருதம் என்ற பதம் பருகுதலைக் குறிக்கும். பருகுதல் (உண்ணுதல்) போன்ற செயல்கள் ஜீவனுக்கே பொருந்தும்.

2. நற்பயன்கள் பெறுவது, அதனைக் கண்டு மகிழ்வது போன்ற செயல்கள் ஜீவனுக்கே பொருந்தும். இதுவும் பரம்பொருளுக்குப் பொருந்தாது.

• ஸித்தாந்தம் - கட உபநிஷத்தில் - தம் துர்த்தர்ஸம் கூட மநுப்ரவிஷ்டம் குஹாஹிதம் கஹ்வரேஷ்டம் புராணம் அத்யாத்மயோகாதி கமேந தேவம் - காண்பதற்கு அறியவனாகவும், நம்முடைய கர்மவினையால் நாம் அவனை அறிய இயலாதவனாக மறைந்து உள்ளவனும், எங்கும் உள்ளவனும், இதயமாகிய குகையில் உள்ளவனும், அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும், தேவனும் ஆகியவன் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம், நமது இதயம் என்ற குகையில் உள்ளவன் பரம்பொருளே ஆவான் (மற்றவன் ஜீவன்).

1-2-12 விஸேஷணாத் ச

• பொருள் - உபநிஷத்தில் ஜீவன் மற்றும் பரம்பொருளின் தன்மைகள் தெளிவாக உள்ள காரணத்தினாலும், சூத்திரம் 1-2-11 பொருந்தும்.

• விளக்கம் - கட உபநிஷத்தின் பல இடங்களில் ஜீவன்களைக் குறித்தும், பரம்பொருளைக் குறித்தும் தனித்தனியாக கூறப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

1. ந ஜாயாதே ம்ரியதே வா விபஸ்சித் - அறிவும் ஞானமும் உள்ளவன் என்றும் பிறப்பதும் இல்லை, இறப்பதும் இல்லை. இது ஜீவன்களைக் குறிக்கும்.

2. மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வாதீரோ ந ஸோசதி - மிகவும் பெரியவனும் எங்கும் உள்ளவனும் ஆகிய பரம்பொருளை அறியும் ஞானம் உடையவன் வருத்தப்படுவதே இல்லை.

3. அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந் - அணுவிலும் சிறியவனாகவும், அனைத்திலும் பெரியதாக எது உள்ளதோ அதனை விடவும் பெரியவனாகவும் உள்ளவன் பரம்பொருள்.

இவற்றின் மூலம் ஜீவனையும் பரம்பொருளையும் குறித்து மட்டுமே வரிகள் உள்ளன என்பதையும், ப்ராணன் அல்லது புத்தி (கடந்த சூத்திரம் பூர்வபக்ஷம் காண்க) குறித்த வரிகள் இல்லை என்று உணரலாம்.

1-2-13 அந்தர: உபபத்தே:

• பொருள் - கண்ணில் இருப்பவனாகக் கூறப்படுவன் பரம்பொருளே. காரணம், அங்கு கூறப்படும் பெருமைகள் அவனுக்கே உரியதாகும்.

• பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ய ஏஷோக்ஷணி புருஷோ த்ருஷ்யதே ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாச ஏததம்ருதமபயமேதத்ப்ரஹ்ம - கண்ணில் காணப்படும் அவனே ஆத்மாவாகவும், அமிர்தமாகவும், ப்ரஹ்மம் என்றும் கூறப்படுகின்றான். இங்கு கண்ணில் தெரிபவனாகக் கூறப்படுவது பரம்பொருள் அல்ல. இதன் காரணம், பரம்பொருளைக் கண்களால் நாம் காண இயலாது. எனவே கண்களில் தெரியும் உருவம் எதிரில் நிற்பவரின் உருவமாகவோ அல்லது சூரியன் போன்ற இதர உருவமாகவோ மட்டுமே இருக்க வேண்டும்.

• ஸித்தாந்தம் - இந்த வாதம் சரியல்ல. இதற்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரிகளைக் கூறலாம்.

ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாச ஏததம்ருதமபயமேதத்ப்ரஹ்மேதி
ஏதம் ஸம்யத்வாம் இத்யாசக்ஷதே ஏதம் ஹி ஸர்வாணி வாமாந்யபிஸம்யந்தி
ஏஷ உ ஏவ வாமநீ: ஏஷ ஹி ஸர்வாணி வாமாநி நயதி
ஏஷ உ ஏவ பாமநீ: ஏஷ ஹி ஸர்வேஷு லோகேஷு பாதி

இதன் பொருள் - அவனே ஆத்மாவாகவும், அமிர்தமாகவும், அச்சம் இல்லாதவனாகவும், கல்யாண குணங்கள் நிரம்ப உடையவனாகவும், அனைவருக்கும் நன்மை அளிப்பவனாகவும், எங்கும் உள்ளவனாகவும் இருக்கின்றான். இவ்வாறு பல தன்மைகள் அதே வாக்யத்தில் (பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ள வரிகளைத் தொடர்ந்து) உள்ளதால், கண்களில் உள்ளவன் பரம்பொருளே.

1-2-14 ஸ்தாநாதி வ்யபதேஸாத் ச

• பொருள் - கண்களில் இருப்பவன், கண்களை ஆள்பவன் போன்ற பல தன்மைகள் கூறப்பட்டதால், கண்களில் உள்ளவன் பரம்பொருளே.

• விளக்கம் - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - கண்ணில் நின்று அதனை யார் ஒருவன் ஆள்கின்றானோ - என்று உள்ளது. இதன் மூலமும், "ய ஏஷோக்ஷணி புருஷ" என்பதன் மூலமும் கண்களில் உள்ளவன் பரம்பொருளே ஆவான். இவனைக் காண முடியுமா என்றால் யோகத்தின் மூலம் அது சாத்தியமே.

1-2-15 ஸூகவிஸிஷ்டாபிதாநாத் ஏவ ச

• பொருள் - சுகமாக உள்ளவன் என்று கூறப்படுவதால் கண்களில் உள்ளவன் பரம்பொருளே.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் சுகத்துடனும் பெரியதாகவும் உள்ளது. இதன் மூலம் எப்போது சுகமாக உள்ளவன் பரம்பொருளே என்று கூறப்பட்டது. இத்தகைய ப்ரஹ்மமே ய ஏஷோக்ஷணி (கண்களில் உள்ளவன்) என்று கூறப்பட்டது. முதலில் த்யானமும் (சுகமாக உள்ளவன்) பின்னர் தன்மையும் (கண்களில் உள்ளவன்) என்று உள்ளதால் கண்களில் உள்ளவன் பரம்பொருளே.

1-2-16 அத: ஏவ ச ஸ: ப்ரஹ்ம

• பொருள் - இத்தகைய காரணங்களினால் அவனே ப்ரஹ்மம் ஆவான். எத்தகைய காரணங்கள்? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட காரணங்களே ஆகும்.

• விளக்கம் - உபகோஸலன் என்பவன் ப்ரஹ்மவித்யை அறிவதற்காக ஒரு முனிவரிடம் வந்தான். அவர், அவனிடம் ஒரு அக்னியை கொடுத்துவிட்டு, "நான் வரும்வரை இதனை அணையாமல் பார்த்துக்கொள்", என்று கூறி சென்று விட்டார். பல வருடங்கள் ஆகியும் அவர் திரும்பவில்லை. அவனும் அந்த அக்னியை அணையாமல் பாதுகாத்தான். இந்த செயலைக் கண்டு மகிழ்ந்த அக்னிதேவன் தானே உபகோஸலனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசித்தான். இவ்வாறு கூறும்போது, "ப்ராணனே ப்ரஹ்மம்; சுகமே ப்ரஹ்மம்; ஆகாயமே ப்ரஹ்மம்" என்று உபதேசித்தான். இதனைக் கேட்ட உபகோஸலன், "எனக்கு ஒரு சந்தேகம் எழுகின்றது. சுகம், ஆகாயம் என்ற இரண்டும் ப்ரஹ்மத்தின் தன்மையைக் குறிக்கும் என்று அவற்றைத் தனித்தனியே உபாஸிப்பதா (அல்லது) ஆகாயம் போன்ற அளவிட இயலாத சுகமுடைய ப்ரஹ்மம் என்று ஒன்றாக உபாஸிப்பதா?" என்று கேட்டான். இதன் விடையாக அக்னிதேவன், "சுகம் என்பதே ஆகாயம்; ஆகாயம் என்பதே சுகம்", என்றான். இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - யத் வா கம் ததே வகம் யதே வகம் ததே வா கம்" - என்று உள்ளது. (இங்கு "கம்" என்பதில் வேறுபாடு உண்டு. முதலில் உள்ள "கம்" என்பது சுகத்தைக் குறிக்கும். இரண்டாவதாக உள்ள "கம்" என்பது (இங்கு க என்பதை அழுத்திக் கூறவேண்டும்) என்பது ஆகாயத்தைக் குறிக்கும்). ஆக, ஆகாயம் போன்ற அளவற்ற சுகத்துடன் உள்ளவன் பரம்பொருளே ஆவான். இது ஜீவனுக்குப் பொருந்தாது. இந்தக் காரணத்தினால் கண்களில் உள்ளவன் பரம்பொருளே.

1-2-17 ஸ்ருதோபநிஷத்கத்யபிதாநத் ச

• பொருள் - பரம்பொருளை அடையும் வழியை உபகோஸலனுக்கு அக்னி தெளிவாகக் கூறியதாலும், கண்களில் உள்ளவன் பரம்பொருளே.

• விளக்கம் - பரம்பொருளைக் குறித்து எப்போதும் த்யானிப்பவர்கள், மோட்சம் அடைய உள்ள வழியானது, அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்னும் வழி மட்டுமே. கண்களில் உள்ள பரம்பொருளை அறிந்தவர்கள், அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அவனை அடைகின்றனர். (சாந்தோக்ய உபநிஷத் - தேர்ச்சிஷமேவாபி ஸம்பவந்தி). இதன் மூலமும் நாம் கண்களில் உள்ளவன் பரம்பொருள் என்று உணரலாம்.

1-2-18 அநவஸ்திதே: அஸம்பவாத் ச

• பொருள் - ஜீவன் எப்போதும் கண்களில் நிலைபெற்று இல்லாத காரணத்தினாலும், மரணம் இன்றி இருப்பவன் என்பது ஜீவன்களுக்குப் பொருந்தாத காரணத்தினாலும், கண்களில் உள்ளவன் பரம்பொருளே.

• விளக்கம் - ஜீவன் என்பவன் உடலின் மையத்தில் அனைத்துப் புலன்களையும் இயங்க வைக்க உதவும் இதயத்தில் மட்டுமே உள்ளான். ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - ரம்மிபிரேஷோஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித: - தன்னுடைய ஒளிக்கதிர்கள் மூலமாக சூரியன் கண்களில் உள்ளான் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் சூரியன் தனது ஒளியின் மூலமாக (பிம்பமாகவே) மனிதர்கள் தெரிகின்றானே அல்லாமல், நிரந்தரமாக அவர்கள் கண்களில் இல்லை. இது தவிர கண்களில்

உள்ளவன் மரணம் அற்றவன் என்றும் கூறப்படுள்ளது. இவை இரண்டுமே ஜீவன்களுக்குப் பொருந்தவில்லை. எனவே கண்களில் உள்ளவன் பரம்பொருளே.

1-2-19 அந்தர்யாமீ அதிதைவாதிலோகாதிஷு^௧ தத்தர்மவ்யபதேஸாத்

• பொருள் - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் அதிதைவம், அதிலோகம் என்று கூறப்பட்டவன் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரம்பொருளே. இதன் காரணம் - தொடர்ந்து அங்கு அவனுக்கு உரித்தான தன்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

• பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தர: யம் ப்ருதிவீந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம் ய: ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி ஏஷ த ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத: - யார் ஒருவன் இந்தப் பூமியில் நிற்கின்றானோ, பூமியின் உள்ளே உள்ளானோ, அவன் அப்படி உள்ளதை பூமி அறியாமல் உள்ளதோ, யாருடைய உடலாக இந்தப் பூமி உள்ளதோ, பூமியின் உள்ள இருந்து அதனை இயக்குபவன் யாரோ அந்தப் பரம்பொருளே ஆத்மாவாக என்றும் உள்ள அந்தர்யாமியாவான் - என்று உள்ளது. இப்படி பூமியில் தொடங்கி, நீர், நெருப்பு, வானம், காற்று, சூரியன், திசைகள், சந்திரன், ஆகாயம், இருள், ஒளி போன்ற அனைத்திலும் அந்தர்யாமியாக உள்ளான் என்றும் கூறப்படுகிறது. இது தவிர ப்ராணன், நமது வாக்கு, கண்கள், காதுகள், மனம், தோல், ஞானம் போன்றவற்றிலும் அந்தர்யாமியாக உள்ளான். இவ்வாறு அந்தர்யாமியாக உள்ளவன் என்று கூறப்பட்டது ஜீவனையே ஆகும் (பரம்பொருளை அல்ல). இதன் காரணம், அதே உபநிஷத்தில் - த்ரஷ்டா ஸ்ரோதா - பார்ப்பவன், கேட்பவன் - என்று உள்ளது. இது தவிர - நான்யோதோஸ்தி த்ரஷ்டா - இவனை விடப் பார்ப்பவன் யாரும் இல்லை - என்றும் உள்ளது. ஆக, புலன்களால் உண்டாகும் ஞானத்தினை மட்டுமே நம்பியுள்ள இவன் ஜீவனையாக வேண்டும்.

• ஸித்தாந்தம்

1. அந்தர்யாமியாக கூறப்பட்டவன் பரம்பொருளே ஆவான். ஸூபால உபநிஷத்தில் - ஏஷ ஸர்வவ்யுதாந்தராத்மா அபஹத பாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக, தோஷங்கள் அற்றவனாக, அவன் மட்டுமாக இருந்தவன் நாராயணன் - என்று உள்ளது.

2. ஸ்வேதாஸ்வதார உபநிஷத்தில் - பர்யத்யசஷு: ஸ ஸ்ருணோத்யகர்ண: - அவன் கண்கள் இல்லாமலேயே பார்க்கின்றான், காதுகள் இன்றியே கேட்கின்றான் - என்று உள்ளது. இங்கு காண்பது, கேட்பது போன்றவை நம்போல் சாதாரணமாக இன்றி, ஆழ்ந்து உண்மையான நிறம் மற்றும் ஒலிகளை அறிவதாகும். இது நமக்கு கடினமான த்யானத்தின் மூலமே கிட்டும். ஆனால், பரம்பொருளுக்கோ இவை இயற்கையிலேயே இருக்கின்றன.

1-2-20 ந ச ஸ்மார்த்தம் அதத்தர்மாவிலாபாத் ஸாரீர: ச

• பொருள் - ப்ரக்ருதியும் ஜீவன்களும் அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருக்க இயலாது. இதன் காரணம் - அவைகளுக்கு பொருத்தமில்லாத தன்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

• விளக்கம் - கபில ஸ்ம்ருதி என்பதில் கூறப்பட்டுள்ள ப்ரக்ருதியும், ஜீவன்களும் அந்தர்யாமியாக இருக்க இயலாது. இதன் காரணம், கடந்த இரண்டு சூத்திரங்களில் பரம்பொருளுக்குக் கூறப்பட்ட தன்மைகள், இவைகளுக்குப் பொருந்தாது (இயற்கையாகவே ஆராய்ந்து பார்க்கும் திறன், மரணம் என்பதே

இல்லாமை, அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள திறன், அனைத்தையும் வழி நடத்தல்).

1-2-21 உபயே அபி ஹி பேதேந ஏநம் அதீயதே

• பொருள் - (இதிலும் பரம்பொருளே அந்தர்யாமியாக கூறப்பட்டுள்ளான்). ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் காணப்படும் இரு சாகைகளான காண்வ சாகை மற்றும் மாத்யந்தின சாகை ஆகியவை, பரம்பொருளை ஜீவன் என்பதில் இருந்து வித்தியாசப்படுத்திக் கூறுகின்றன. எனவே ஜீவன் அந்தர்யாமி அல்லன்.

• விளக்கம் - மாத்யந்திரத்தில் - ய ஆத்ம நி திஷ்டந் ஆத்மநோ அந்தர: யமாத்மா நவேத யஸ்யாத்மா ஸ்ரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மா அந்தர்யாம் அம்ருத: - யார் ஒருவன் ஆத்மாவில் உள்ளானோ, அந்த ஆத்மாவின் உள்ளே யார் உள்ளானோ, அவன் உள்ளதை ஆத்மா அறியாமல் உள்ளதோ, ஆத்மா யாருக்கு உடலாக உள்ளதோ, ஆத்மாவை யார் வழி நடத்துகின்றானோ, அந்தப் பரம்பொருளே மரணம் இன்றி ஆத்மாவாக, அந்தர்யாமியாக உள்ளான். காண்வ சாகையில் - யோ விஜ்ஞாநேதிஷ்டந் - யார் ஒருவன் ஆழ்ந்த ஞானத்தில் உள்ளானோ - என்று உள்ளது. ஆக இங்கு ஜீவன்களின் ஆத்மாவையும் அவன் வழி நடத்துகின்றான் என்றும், அந்த ஜீவனின் ஆத்மாவிலிருந்து அவன் வேறுபட்டவன் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளதால், ஜீவன் அந்தர்யாமி அல்லன்.

1-2-22 அத்ருஸ்யத்வாதி குணக: தர்மோக்தே:

• பொருள் - யாராலும் காணப்படாமல் உள்ளவன் என்று கூறப்படுவது பரம்பொருளைக் குறித்தே ஆகும். இதன் காரணம் - அவனுக்கே உரித்தான தன்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

• பூர்வபக்ஷம் - முண்டக உபநிஷத்தில் - அத பரா யயா ததக்ஷரமதிகம்யதே யத்ததத்ரேஸ்ய மக்ராஹ்யமகோத்ரமவர்ணம் அசக்ஷ: ஸ்ரோத்ரம் ததபாணிபாதம் நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸுக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத்பூதயோநிம் பரிபஸ்யந்தி தீரா: - மிக உயர்ந்த ஞானத்தால் அந்தப் பொருள் அறியப்படுகின்றது, அதனைப் பார்க்க இயலாது, எளிதாக அறிய இயலாது, நிறம் இல்லாதது, கண்கள் காதுகள் இன்றி உள்ளது, கைகள் கால்கள் இல்லாதது, எங்கும் எப்போதும் உள்ளது, அழிவில்லாமல் உள்ளது - என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து - அக்ஷராத் பரத: பர - அழியாத ப்ரக்ருதியை விட உயர்ந்தது - என்று உள்ளது. இந்த இரண்டினையும் வைத்துப் பார்க்கும்போது, முதலில் கூறப்பட்ட பொருளானது ப்ரக்ருதி என்றும், இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்டது ஜீவன் என்றும் உணரலாம். முதல் வரிகளில் கூறப்படும் பொருள், காணமுடியாதது என்று உள்ளதால், அது ப்ரக்ருதி ஆகும். மேலும், அக்ஷரம் என்று கூறப்படுவது ப்ரக்ருதி ஆகும். இதன் காரணம் - க்ஷரம் என்றால் அழியக்கூடியது என்று பொருள். ஆனால் முதலில் உள்ள வரிகள் அந்தப் பொருள் அழியாதது என்று கூறுகின்றது. ஆக, இரண்டாவது வரியில் காணப்படும் அக்ஷரம் என்பது ப்ரக்ருதி ஆகும். இதனை விட மேம்பட்டவன் ஜீவன் என்று கொள்ள வேண்டும்.

• ஸித்தாந்தம் - முண்டக உபநிஷத்தில் - யஸ் ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - யார் ஒருவன் அனைத்தையும் குறித்த ஞானம் உடையவனோ, அனைத்து வித்யைகளையும் அறிந்து அனைத்தையும் செயல்படுத்துகின்றானோ - என்று உள்ளது. மேலும் அதே உபநிஷத்தில் - ததாக்ஷராத் ஸம்பவதீஹவிஸ்வம் - இந்த பரம்பொருளில் இருந்து (அக்ஷரம் = அழிவு இல்லாதது) உலகில் உள்ள

அனைத்தும் தோன்றுகின்றன - என்று உள்ளது. ஆகவே. "அக்ஷராத் பரத: பர" என்று பூர்வபஷத்தில் கூறப்பட்ட வரிகளில் பரம்பொருளே கூறப்படுகின்றது.

1-2-23 விசேஷண பேதவ்யபதேஸாப்யாம் ச ந இதரௌ

- பொருள் - கூறப்பட்டுள்ள வரிகள் வித்தியாசத்தினை தெளிவாக உணர்த்துவதால், இங்கு கூறப்பட்டுள்ளவர்கள் ப்ரக்ருதியும் ஜீவனும் அல்லர்கள்.
- விளக்கம் - உபநிஷத்தில் - கஸ்மிந் பகவோ விஜ்ருதே ஸர்வம் இதம் விஜ்ருதம் பவதி - எந்த ஒன்றை அறிந்தால், அனைத்தையும் நாம் அறிந்துவிடுகின்றோமே - என்று உள்ளது. நாம் ப்ரக்ருதி அல்லது ஜீவனைப் பற்றி அறிந்தால், அனைத்தையும் பற்றி அறிந்ததாகக் கூற இயலாது. எனவே இங்கு பரம்பொருளைப் பற்றியே கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், "அக்ஷராத் பரத: பர:" என்பதன் மூலம் ப்ரக்ருதியை விட ஜீவன் மேலானவன்; ஜீவனை விட பரம்பொருள் மேலானவன் என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் ஜீவன், ப்ரக்ருதி ஆகியவற்றில் இருந்து பரம்பொருள் வேறுபட்டவன் என்று உணரலாம்.

1-2-24 ரூபோபந்யாஸாத் ச

- பொருள் - இந்த உலகம் அனைத்தையும் பரம்பொருளின் ஒவ்வொரு அங்கமாகக் கூறுவதால், அக்ஷரம் என்பது பரம்பொருளே.
- விளக்கம் - முண்டக உபநிஷத்தில் - அக்நிர் முர்த்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ர ஸூர்யௌதிஸ: ஸ்ரோத்ரே வாக்விவ்ருதாஸ்ச வேதா: வாயு: ப்ராணோ ஹ்ருதயம் விஸ்வமஸ்ய பத்ப்யாம் ப்ருதிவீ ஹ்யேஷ ஸர்வபூதாந்த்ராத்மா - அவனுக்கு அக்னியே தலையாகவும், சந்த்ரனும் சூரியனும் கண்களாகவும், திசைகள் காதுகளாகவும், வேத ஒலிகள் பேச்சாகவும், வாயு முச்சாகவும், உலகமே இதயமாகவும், பூமியே கால்களாகவும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாகவும் அவனே உள்ளான் - என்று உள்ளது. ஆக, அப்பரம்பொருளுக்கே இந்த உலகம் முழுவதையும் உடலாகக் கூறுவதால், அக்ஷரம் எனப்படுவது பரம்பொருளே.

1-2-25 வைஸ்வாநர: ஸாதாரண ஸப்த விசேஷாத்

- பொருள் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட வைஸ்வாநரன் எனப்படுபவன் பரம்பொருளே ஆவான். இதன் காரணம், அங்கு கூறப்பட்ட தன்மைகள் பரம்பொருளுக்கே உரியவை என்பதால் ஆகும்.
- பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - யஸ்த்வேவமேதம் ப்ராதேஸமாத்ரமபிவிமானம் ஆத்மானம் வைஸ்வாநரம் உபாஸ்தே ஸ ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸ்வந்நமத்தி - எங்கும் இருந்து அளவின்றி உள்ள வைஸ்வாநராத்மாவை, யார் ஒருவன் உடலுடன் இருப்பதாக எண்ணி உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் (உபாஸனை செய்பவன்) அனைத்து உலகிலும், அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உள்ள உணவை உண்கின்றான். மேலும் அவன் பாவங்கள் தீயில் இட்ட பஞ்சு போல் எரிக்கப்படுகின்றன - என்று உள்ளது.

இங்கு கூறப்பட்டுள்ள வைஸ்வாநராத்மாவை, பரம்பொருளாகக் கொள்ளமுடியாது. இதன் காரணம், வைஸ்வாநராத்மாவைப் பற்றிக் கீழே உள்ளவாறு பலவிதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. அயமக்திர் வைஸ்வாநர: - வயிற்றில் (ஜீரணிக்க உதவும்) உள்ள அக்தி

2. விஸ்வஸ்மா அகநிம் புவநாய தேவா வைஸ்வாநரம் - ஐந்து பூதங்களில் ஒன்றான நெருப்பு

3. ஸ ஏஷ வைஸ்வாநரோ விஸ்வரூப: - பரமாத்மாவிடமும் கூறப்பட்டுள்ளது.

• ஸித்தாந்தம் - இங்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் தொடக்கத்தில் கூறியவற்றை கவனிக்க வேண்டும். சில முனிவர்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. அது என்ன? - கோ ந ஆத்மா கிம் ப்ரஹ்ம - நம் ஆத்மா என்பது எது, ப்ரஹ்மம் என்பது எது. அதனை அறிய அவர்கள் அஸ்வபதி என்பவரிடம் கேட்டபோது அவர் அளித்த விடையே பூர்வபஷத்தில் உள்ள பல்வேறு வரிகள் ஆகும். பூர்வபஷத்தில் உள்ள பல்வேறு வரிகளையும் கூறி இறுதியில், ஆத்மா நம் வைஸ்வாநரம் என்று கூறப்படுகிறது. இங்கு அனைவருக்கும் ஆத்மா என்றும், பரம்பொருளுக்கு உரிய தன்மைகளைக் குறித்தும் கூறப்பட்டதால் வைஸ்வாநராத்மா என்பது பரம்பொருளே.

1-2-26 ஸ்மர்யமாணம் அநுமானம் ஸ்யாத் இதி

• பொருள் - வைஸ்வாநரனின் உடலின் உறுப்புகளாக இந்த உலகங்கள் அனைத்தும் கூறப்படுவதால் வைஸ்வாநரன் என்பது பரம்பொருளே.

• விளக்கம் - குத்திரம் 1-2-24ல் உள்ள முண்டக உபநிஷத் வரிகள் காண்க. இது தவிர ஸ்ம்ருதிகளிலும் இந்தக் கருத்தே உள்ளது. ஆக, பரம்பொருளுக்கே இந்த உலகம் உடலின் உறுப்புகளாக உள்ளது. இங்கு வைஸ்வாநரனுக்கும் அந்த அடையாளங்கள் கூறப்பட்டதால், வைஸ்வாநரன் என்பது பரம்பொருளே.

1-2-27 ஸ்ப்தாதிப்ய: அந்த: ப்ரதிஷ்டாநாத் ச ந இதி சேத் ந ததா த்ருஷ்ட்யுபதேஸாத் அஸம்பவாத் புருஷம் அபி ச ஏநம் அதீயதே

• பொருள் - "கூறப்படும் சொற்களின் பொருளாகவும், உடலில் ஆத்மாவாக உள்ளவன் என்று கூறப்படுவதாலும் மட்டுமே வைஸ்வாநரன் பரம்பொருளே என்று கூற இயலாது" என்ற சிலர் கூறுகின்றனர். இது சரியல்ல, காரணம் - வயிற்றில் உள்ள அக்னியின் ஆத்மாவாக வைஸ்வாநர பரம்பொருள் கூறப்படுகின்றது; வயிற்றில் உள்ள அக்னியானது இந்த உலகங்களைத் தனது உடலாகக் கொள்ளுவது பொருந்தாது; வைஸ்வாநரனை புருஷன் என்றே சில வரிகள் கூறுகின்றன.

• பூர்வபக்ஷம் - அக்னிரஹஸ்யம் (வைஸ்வாநரவித்ய ப்ரகரணம்) என்பதில் - ஸ ஏஷா அகநிர் வைஸ்வாநர: - இந்த அக்னியே (வயிற்றில் உள்ள அக்னி) வைஸ்வாநரன் - என்று உள்ளது. இதே போன்று, சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஹ்ருதயம் கார்ஹபத்யோ மனோ அந்வாஹார்யபசந ஆஸ்யமாஹவநீய: - நமது இதயம், மனம், முகம் ஆகியவற்றில் உள்ள வைஸ்வாநரனே கார்ஹபத்யம், அந்வாஹார்யபசநம், ஆஹவநீயம் என்னும் முன்று நெருப்புகள் ஆவான். மேலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - யாம் ப்ரத மாமாஹூதிம் ஜஹீஹீயாத் தாம் ஜஹீஹீயாத் ப்ராணாய ஸ்வாஹா - நாம் உண்ணும் உணவின் முதல் ஒரு பகுதியை "ப்ராணாய ஸ்வாஹா" என்று வைஸ்வாநரன் என்ற அக்னிக்கு அர்பணிக்கிறோம். மேலும் - ஏதமே வாக்கிம் வைஸ்வாநரம் புருஷவிதம் புருஷே அந்த: ப்ரதிஷ்டிதம் - இந்த வரியில் உடலின் உள்ளே அந்தர்யாமியாக வைஸ்வாநரன் உள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது. எனவே வைஸ்வாநரன் என்பது வயிற்றில் உள்ள அக்னியே ஆகும், பரம்பொருள் அல்ல.

• ஸித்தாந்தம் - வைஸ்வாநரன் என்பது வயிற்றில் உள்ள அக்னி என்பது பொருந்தாது - காரணம், முன்று உலகங்களையும் தனது உடலாகக் கொண்டுள்ள தத்துவம் அக்னிக்குக் பொருந்தாது. எனவே வைஸ்வாநரன் என்பது வயிற்றில் உள்ள அக்னி அல்ல. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் - அஹம் வைஸ்வாநரோ பூத்வா பிராணிநாம் தேஹம் ஆஸ்மீத: ப்ராணாபா நஸமாயுக்த: பசாம்யந்தம் சதுர்விதம் - நான் வயிற்றில் அக்னியாக இருந்து கொண்டு, ப்ராணவாயுவுடன் இணைந்து, உயிர்களின் உடலில் இருந்து, அவை உண்ணும் நான்கு வகையான உணவுகளை (கடித்து உண்பது, உறிஞ்சி உண்பது, நாக்கில் தடவப்பட்டு உண்பது, குடிப்பது) ஜீரணிக்கச் செய்கின்றேன் - என்று தன்னை வைஸ்வாநரன் என்றும், வயிற்றில் உள்ள அக்னியாகவும் க்ருஷ்ண பரமாத்மா கூறுகின்றான். மேலும் - ஸ ஏஷோக்நிர் வைஸ்வாநரோ யத் புருஷ: - வைஸ்வாநரனே புருஷன் - என்றும் கூறப்பட்டது. புருஷன் என்ற சப்தமும் பரம்பொருளுக்கே உரியது. இதனை "ஸஹஸ்ரஸ்ரீஷா புருஷ:", "ததா புருஷ இத்யபி" போன்றவற்றின் மூலம் உணரலாம். எனவே இங்கு வைஸ்வாநரன் என்பது, வயிற்றில் உள்ள அக்னியைத் தனது உடலாகக் கொண்ட பரம்பொருளே.

1-2-28 அத: ஏவ ந தேவதா பூதம் ச

• பொருள் - மேலே உள்ள காரணங்களால் 1-2-25ல் கூறப்பட்ட தேவதையும் பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றான நெருப்பும் வைஸ்வாநரன் அல்ல.

1-2-29 ஸாக்ஷாத் அபி அவிரோதம் ஜைமிநி:

• பொருள் - வைஸ்வாநரன் என்ற பதம் போன்று அக்னி என்ற பதமும் பரமாத்மாவைக் குறிப்பதாகக் கூறுவதில் தவறு இல்லை என்று ஜைமிநி கூறுகின்றார்.

• விளக்கம் - நாம் மேலே பார்த்த சில சூத்திரங்களில் வைஸ்வாநரனை வயிற்றில் உள்ள அக்னி என்று கூறி, அதனையே பரம்பொருள் என்றும் கூறப்பட்டது. இது பத்தராயணரின் கருத்து. இதனை ஜைமிநி முனிவர் சற்று மாறுதலாகக் கூறுகின்றார். அவரது கருத்து - விஸ்வேஷாம் நரணாம் நேத வைஸ்வாநர: - அனைத்து உயிர்களையும் வழி நடத்துபவன் வைஸ்வாநரன், இது போன்று - அக்ரம் நயதீத்யக்தி: - நல்ல நிலைக்கு அழைத்துச் செல்வதால் அக்னி எனப்படுகின்றான் - என்றும் உள்ளது. ஆக அக்னி என்பது பரம்பொருளையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

1-2-30 அபிவ்யக்தே: இதி ஆஸ்மரத்ய:

• பொருள் - உபாஸகனுக்கு பரம்பொருளை ஐயமின்றி உபாஸனை செய்வதற்கு எளிதாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இவ்வாறு (எவ்வாறு என்பதை விளக்கத்தில் காண்க) கூறப்பட்டதாக ஆஸ்மரத்யர் கூறுகின்றார்.

• விளக்கம் - இங்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள வரிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த வரியானது - யஸ்த்வேவமேதம் ப்ரா தேஸமாத்ரம் அபிவிமாநம் - இங்கு ப்ரா தேஸ மாத்ரம் என்பது பரம்பொருளின் உடலின் அங்கங்களாக சூரியன், சிர் ஆகியவை என்று பொருள். உபாஸகனுக்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும்? அளவில்லாதவன் என்னும் பரம்பொருள் எப்படி சூரியனைக் கண்ணாக, வாயுவை முச்சாக, பூமியைக் காலாக அளவுப்படுத்தப்பட்டு கூறப்படுகிறான்? இதற்கு ஆஸ்மரத்யர், சூத்திரத்தில் கூறப்பட்ட சமாதானம் சொல்கின்றார்.

1-2-31 அநுஸ்ம்ருதே: பாதரி:

• பொருள் - இதுவும் மேலே (1-2-31) சூத்திரத்தில் உண்டான சந்தேகத்தை நீக்க உள்ளது. இந்தச் சூத்திரம் பாதரி என்பவர் கூறுவதாக உள்ளது - இவர், பரம்பொருளை எளிதாக உபாஸனை செய்வதற்காகவே அப்படி கூறப்பட்டது என்றார் (அளவில்லாத பரமாத்மாவை அளவுபடுத்தி)

1-2-32 ஸம்பத்தே: இதி ஜைமிநி: ததா ஹி தர்ஸயதி

• பொருள் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள வரிகளில், உபாஸகன் தனது உடல் உறுப்புகளை ஹோமத்திற்கு வேண்டிய கருவிகளாகக் கூறப்பட்டது ஏன்? அப்படி அளிக்கப்பட்ட ப்ராணாஹுதி, வைஸ்வாநரனுக்கு அளிக்கப்படும் உபாஸனையாக மாற்றவே ஆகும் என்று ஜைமிநி கூறுகின்றார்.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - உர ஏவ வேதிர் லோமாநி பர்ஹிர் ஹ்ருதயம் கார்ஹபத்ய: - நம்முடைய மார்பே வேதியாகும்; மயிர்களே தர்ப்பையாகும்; இதயமே கார்ஹபத்யம் ஆகும். இதன் பொருள் என்ன? உபநிஷத்துகள் வைஸ்வாநரனுக்கு அக்னிஹோத்ரம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகின்றன. அக்னிஹோத்ரம் செய்வதற்கு அக்னி, தர்ப்பை மற்றும் இவை அமைக்க ஒரு இடமும் வேண்டும் (இடம் என்பது வேதி எனப்படும்). ஒரு ப்ராம்மணன் தான் உணவு உண்ணத் தொடங்கும்போது, சிறிது உணவையும் நெய்யையும் ஐந்து முறை மந்திரங்கள் கூறி விழுங்க வேண்டும். இதனையே வைஸ்வாநரனின் அக்னிஹோத்ரமாகக் கொள்ளலாம் என்று கூறுகின்றார். இதனை எப்படி அக்னிஹோத்ரமாகக் கொள்வது? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் பின்வரும் வரிகள் உள்ளன:

ய ஏததேவம் வித்வாநக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி தஸ்ய
ஸர்வேஷு லோகேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸு
ஹுதம் பவதி: தத்யதேஷ்கதூலமக்நென ப்ரோதம்
ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே

பொருள் - யார் ஒருவன் இதனை இந்தப் ப்ராணாஹுதியை அக்னிஹோத்ரம் என்று அறிந்து செய்கின்றானோ, அவன் அனைத்து உலகங்களிலும், அனைத்துப் பூதங்களிலும், அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் ஹோமம் செய்தவன் ஆகின்றான். இவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் நெருப்பில் இட்ட பஞ்சு போன்று பொசுங்கும். இதன் மூலம் ப்ராணாஹுதியே அக்னிஹோத்ரம் என்று கொள்ளலாம்.

1-2-33 ஆமநந்தி ச ஏவம் அஸ்மிந்

• பொருள் - இப்படி உபாஸனை செய்பவனின் (சூத்திரம் 1-2-32ல் உள்ளபடி) உடலிலேயே வைஸ்வாநரன் உள்ளதாக உபநிஷத் கூறுகின்றது.

• விளக்கம் - உபநிஷத்தில் இத்தகைய உபாஸனின் தலையே வைஸ்வாநரனின் தலையான பரமபதமும், உபாஸனின் கண்களே சூரியன், அவன் முச்சுக்காற்றே வாயு, அவன் இடுப்பே ஆகாயம், அவன் முத்திரப்பைகளே நீர், அவன் கால்களே உலகம் என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் உபாஸகன் தனது உடலின் பல பகுதிகளையே வைஸ்வாநரனின் உடல் பகுதிகளாகக் கொள்ள வேண்டும். இப்படிப்பட்ட வைஸ்வாநரனுக்கு அக்னிஹோத்ரம் அளிக்க வேண்டும் என்று உள்ளது.

1-3-1 த்யுப்வாத்யாயதநம் ஸ்வஸப்தாத்

• பொருள் - பூமி, தேவலோகம் போன்றவை தங்களது இருப்பிடமாக பரம்பொருளையே கொண்டுள்ளன. இப்படிச் கூறுவது பொருத்தமே. காரணம், இந்த வரிகளில் அவனுக்கே உரிய தன்மைகள் காணப்படுகின்றன.

• பூர்வபக்ஷம் - முண்டக உபநிஷத்தில் - யஸ்மிந்த்யெள: ப்ருதிவீசாந்தரிஷ்மோதம் மந: ஸஹப்ராணைஸ்ச ஸர்வை: தமேவைகம் ஜாதாத்மாநம் அந்யா வாசோ விமுஞ்சத அம்ருதஸ்யைஷஸேது: - யார் ஒருவனிடம் தேவலோகம், பூமி, ஆகாயம், மனம் மற்றும் புலன்கள் ஆகிய அனைத்தும் ஒடுங்கியுள்ளனவோ, அந்த ஆத்மாவை மட்டுமே அறிந்து கொள்ளுங்கள்; மற்ற அனைத்தையும் உதறி விடவும்; அவனே மோட்ச கதி அளிப்பான் - என்று உள்ளது. இது ஜீவன்களைக் குறித்தே கூறப்பட்டதாகும், பரம்பொருளை அல்ல. காரணம்:

1. முண்டக உபநிஷத்தில் - அரா இவ ரதநாபௌ ஸம்ஹதா யத்ர நாட்ய: - சக்ரத்தின் கம்பிகள் எவ்வாறு அதன் நடுப்பகுதியில் வந்து இணைகின்றதோ, அதுபோன்று நாடிகள் அனைத்தும் அவனுடைய இதயத்தில் இணைகின்றன.

2. ஸ ஏஷோ அந்தஸ்சரதே பஹுதா ஜாயமாந: - பலமுறை இவன் பிறக்கின்றான்.

3. மந: ஸஹ ப்ராணை: ஓதம் - மனம் முதலிய புலன்கள் ஒடுங்கியுள்ளன.

மேலே கூறப்பட்டவை அனைத்தும் ஜீவன்களுக்கு உரிய அடையாளங்கள் ஆகும். எனவே பூமி முதலியவை, ஜீவனையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன.

• ஸித்தாந்தம் - இந்தக் கருத்து தவறானது. பூமி முதலானவை பரம்பொருளையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன.

1. நாராயணவல்லி உபநிஷத்தில் - ஸந்ததம் ஸிராபிஸ்துலம்பத்யாகோஸந்நிபம் தஸ்யாந்தே ஸுஷிரம் ஸுக்ஷ்மம் தஸ்மிந் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் - நாடிகளால் சூழப்பட்டு தாமரை மொட்டு போன்ற இதயம் உள்ளது. அதில் ஒரு சிறிய துவாரம் உள்ளது ... அந்த அக்னியின் நடுவே பரமாத்வான நாராயணன் உள்ளான். இதன் மூலம், ஜீவன்களின் நாடிகளுக்கும் பரம்பொருளே ஆதாரம் என்று உணரலாம்.

2. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் - அஜோஅபி ஸந்நவ்ய யாத்மா பூதாநாமீவரோ அபி ஸந் ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா - நான் பிறப்பு என்பதே இல்லாதவனாகவும், அழிவு என்பதே இல்லாதவனாகவும், ப்ரக்ருதியை ஆள்பவனாகவும் இருந்தாலும், நான் என்னுடைய விருப்பத்தால் மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கிறேன். இதன் மூலம் தன்னுடைய விருப்பத்தினால் மட்டுமே பரமாத்மா பலமுறை பிறக்கிறான் என உணரலாம்.

3. அந்தர் பஹிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்யா நாராயண: ஸ்தித: - அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவன் நாராயணனே என்பதால் மனம் மற்றும் புலன்களும் அவனையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன.

இது தவிர கீழே உள்ள வரிகளும் பரம்பொருளின் தன்மைகளாகவே கூறுகின்றன.

1. ஸ்வேதாஸ்வதார உபநிஷத்தில் - தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே - பரம்பொருளை அறிந்தவன் மிகவும் உயர்ந்த நிலையை (மோட்ச நிலை) அடைகின்றான். பரம்பொருளைத் தவிர, இப்படி மோட்ச நிலை வேறு யாராலும் வழங்க இயலாது.

2. முண்டக உபநிஷத்தில் - யஸ் ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - யார் ஒருவன் அனைத்தையும் பற்றி, அனைத்தையும் அறிகின்றானோ - இதுவும் பரம்பொருளையே குறிக்கும்.

இவை மூலம் பூமி முதலானவை ஜீவனை அல்லாது பரம்பொருளையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன என்று உணரலாம்.

1-3-2 முக்தோபஸ்ருப்யவ்யபதேஸாத் ச

• பொருள் - மோட்சம் அடைந்தவர்கள் அவனையே சென்று அடைகின்றனர் என்று கூறப்பட்டதால், அவன் பரம்பொருளே (ஜீவன் அல்லன்).

• விளக்கம் - முண்டக உபநிஷத்தில் - யதா பஸ்ய: பஸ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீஸம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி - உபாஸனையால் ஞானம் பெற்றவன், எப்போதும் தங்கம் போன்று உள்ளவனும், உலகின் காரணகர்த்தாவாக உள்ளவனும், உலகை வழி நடத்துபவனும், அனைத்திற்கும் மூலமாக உள்ளவனும் ஆகிய புருஷனைக் எப்போது காண்கின்றானோ அப்போதே அவன் (உபாஸகன்) தனது பாவபுண்ணியங்களை உதறி அந்தப் புருஷனை அடைகின்றான். இதே உபநிஷத்தில் - ஆறுகள் எவ்வாறு கடலில் கலக்கும்போது தங்கள் பெயரின்றி உள்ளனவோ அதேபோல் உபாஸகன் தனது பெயர் உருவம் ஆகியவை இன்றி, உயர்ந்த புருஷனை அடைகின்றான். இதனால், சூத்திரம் 1-3-1ல் கூறப்பட்டவன் ஜீவன் அல்லன்.

1-3-3 ந ஆநுமாநம் அதச்சப்தாத் ப்ராணப்ருத் ச

• பொருள் - உபநிஷத்தில் (சூத்திரம் 1-3-1, 1-3-2) உள்ள வரிகளில் ஜீவனுக்கு உரிய தன்மையான ப்ராணவாயுவைக் குறித்துக் கூறப்படாத காரணத்தினாலும் அங்கு கூறப்பட்டவன் ஜீவன் அல்லன்.

1-3-4 பேதவ்யபதேஸாத்

• பொருள் - ஜீவன்களின் தன்மைகளில் இருந்து இவனை வித்தியாசப்படுத்திக் கூறப்பட்டதாலும், இவன் பரம்பொருளே (இவன் என்பது சூத்திரம் 1-3-1ல் கூறப்பட்ட, பூமி முதலானவைகளுக்கு ஆதாரமானவன்).

• விளக்கம் - முண்டக உபநிஷத்தில் - ஸாமானே வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்நோ அநீஸயாஸோசதி முஹ்யமாந: ஜுஷ்டம் யதா பஸ்யத்யந்யமீஸம் அஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதஸோக: - மரம் போன்று உள்ள உடம்பில் ஜீவன் சிக்கிக் கொண்டு, தன்னுடைய வருத்தங்களால் துன்பப்பட்டு உள்ளான். இவன் தனது உடம்பிலேயே உள்ள பரம்பொருளைக் எப்போது கண்டு உணர்கின்றானோ அப்போதே அவனது துயர்கள் அவனை விட்டு நீங்குகின்றன. இங்கு ஜீவனின் தன்மையும், அவனைப் பரமாத்மாவிடம் இருந்து வித்தியாசப்படுத்தியும் கூறப்பட்டதால், சூத்திரம் 1-3-1ல் கூறப்பட்டவன் ஜீவன் அல்லன்.

1-3-5 ப்ரகரணாத்

- பொருள் - சூத்திரம் 1-2-22ல் கூறப்பட்ட முண்டக உபநிஷத்தின் (அதபராயயா எனத் தொடங்கும்) தொடக்கத்தில், பரம்பொருளின் தன்மைகள் கூறப்பட்டன. இங்கும் அதே உபநிஷத் வரிகள் தொடர்வதாலும், வேறு எந்த ஒன்றைப் பற்றியும் கூறப்படாத காரணத்தினாலும், சூத்திரம் 1-3-1ல் கூறப்பட்டவன் பரம்பொருளே.

1-3-6 ஸ்தித்யதநாப்யாம் ச

- பொருள் - முண்டக உபநிஷத் வரிகளில் இந்த உடலில் இருப்பது என்ற தன்மை மட்டும் பரம்பொருளுக்கு உண்டு என்றும், இந்த உடலால் விளையும் கர்மபலன்களை அனுபவிப்பது ஜீவன் என்றும் கூறப்பட்டதாலும், சூத்திரம் 1-3-1ல் கூறப்பட்டவன் பரம்பொருளே.

- விளக்கம் - முண்டக உபநிஷத்தில் - த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வருஷம் பரிஷஸ்வஜாதே தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அந்ஸநநந்யோ அபிசாகஸீதி - ஒன்றை ஒன்று பிரியாத இரு பறவைகள் மரத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றன. அவற்றில் ஒன்று பழத்தை உண்கிறது. மற்றொரு பறவை உண்ணாமல் பார்த்து நின்றாலும் மிகவும் ஒளியுடன் உள்ளது. இங்கு பறவைகள் என்பது ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் குறிக்கும். மரம் என்பது நமது உடலாகும். பழங்கள் என்பது நமது கர்மங்களின் பலன்கள் ஆகும். ஆக, நமது உடலில் பரம்பொருள் இருந்தாலும், கர்ம பலனை அனுபவிப்பது நமது ஜீவன் மட்டுமே; பரமாத்மா அதனைக் கண்டு நிற்கிறான். இதன் மூலம் சூத்திரத்தின் பொருள் நிரூபணம் ஆகின்றது.

1-3-7 பூமா ஸம்ப்ரஸாதாத் அதி உபதேஸாத்

- பொருள் - பூமா என்றால் பெரியது என்று பொருள். இங்கு பெரியவன் எனக் கூறப்பட்டுள்ளவன் பரம்பொருளே. இதன் காரணம், அவன் ஜீவனைவிட உயர்ந்தவனாகக் கூறப்படுகிறான்.

- பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - யத்ர நாந்யத் பஸ்யதி நாந்யத் ஸ்ருணோதி நாந்யத் விஜானாதி ஸ பூமா அத யத்ராந்யத் பஸ்யத்யந்யச்ச்ருணோத்யந்யத் விஜானாதி ததல்பம் - எந்த ஒரு பொருளை நாம் காணும்போது மற்ற எதையும் பார்ப்பதும் கேட்பதும் உணர்வதும் இல்லையோ அந்தப்பொருள் உயர்ந்தது (பூமா); எதனைக் காணும்போது மற்றவற்றையும் பார்ப்பதும் கேட்பதும் உணர்ந்தும் இருக்கிறோமோ அது சிறியது (அல்பம்). இங்கு பூமா என்று கூறப்பட்டது ஜீவனே ஆகும்.

இதன் காரணம் என்ன? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - நாரதமுனிவர் ஸனத்குமாரரை அணுகி தனக்கு ஆத்மா என்றால் என்ன என்று விளக்கும்படி கேட்டார். அதற்கு ஸநத்குமாரர், ஒரு பொருளின் பெயரே உயர்ந்தாகும்; அதனையே ப்ரஹ்மம் என்று உபாஸிக்கலாம் என்றார். அதனைவிட உயர்ந்தது உண்டா என்று நாரதர் வினவ, ஸநத்குமார் - வாக்கு, மனம், ஈடுபாடு, புத்திசாலித்தனம், ஞானம், வலிமை, உணவு, நீர், ஆகாயம், ஞாபகசக்தி, குறிக்கோள் என்று வரிசையாகக் கூறினார். நாரதர், "குறிக்கோளைவிடப் பெரியது எது?", என்றார். ஸநத்குமாரர், "ப்ராணனே அதனைவிடப் பெரியது; ப்ராணனே தாய், ப்ராணனே தந்தை,, ப்ராணனே ப்ரஹ்மம்", என்றார். அதற்கு மேல் பெரியதாக எதையும் ஸநத்குமாரர் கூறவில்லை. எனவே ப்ராணனுக்கு இலக்கணமான ஜீவனே பூமா எனப்படுகிறான்.

• ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஏவம் விஜாநந் அதிவாதீ பவதி - ப்ராணனை ப்ரஹ்மம் என்று உணர்ந்தவன் அதிவாதி ஆகிறான் (அதிவாதி - உயர்ந்த பொருளை பற்றி பேசும் தகுதி உடையவன், உயர்ந்த ஞானம் உடையவன்). இவன் ப்ராண உபாஸகன் ஆகிறான். ஆனால், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஏஷ து வா அதிவததி யஸஸத்யேந அதிவததி - ஸத்யம் என்ற ப்ரஹ்மத்தை உணர்ந்தவனே மெய்யான அதிவாதி ஆவான் - என்று உள்ளது. இத்தகைய அதிவாதி, ப்ரஹ்ம உபாஸகன் எனப்படுகிறான். இந்த வரியில் உள்ள 'து' என்ற எழுத்து ப்ரஹ்ம உபாஸகனே உயர்ந்தவன் என்று கூறுகிறது. எனவே பூமா எனக் கூறப்படுவது ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்தே ஆகும்.

மேலும் ஸம்ப்ரஸாத என்று கூறப்படுவது ஜீவனையா என்ற சந்தேகம் எழக்கூடும். காரணம், ஸம்ப்ரஸாத என்பதை விட மேலானது ப்ரஹ்மம் என்று கூறப்பட்டது. இதற்கு விடையாக, சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோ அஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - ஸம்ப்ரஸாதன் என்னும் ஜீவாத்மா இந்த உடலை விட்டு நீங்கி அந்த உயர்ந்த ரூபத்தை அடைகிறான். இதன் மூலம், ஸம்ப்ரஸாதன் என்பது ஜீவனைக் குறிக்கும் என்று உணரலாம்.

1-3-8 தர்மோபபத்தே: ச

• பொருள் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், பூமா என்ற பொருளுக்கு உள்ள தன்மைகள் என்று பலவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவை பூமா என்பதற்கு சரியாகப் பொருந்த வேண்டும் என்றால், பூமா என்பது பரம்பொருளாக இருந்தால் மட்டுமே சரியானது.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், பூமா என்பதைக் குறித்து கீழே உள்ள வரிகள் காணப்படுகின்றன.

1. ஏததம்ருதம் - (பூமா என்பது) அழிவற்றது.

2. ஸ்வே மஹிம்நி - மற்ற எதனையும் சார்ந்து இராமல் தன்னுடைய பெருமையால் மட்டுமே விளங்கி நிற்கிறது.

3. ஸ ஏவாத ஸ்தாத் ஸ ஏவேதம் ஸர்வம் - அதுவே மேலும், பின்னும், முன்னும், கீழும், தெற்காகவும், வடக்காகவும் உள்ளது.

மேலே உள்ள வரிகள் அனைத்தும் பரம்பொருளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் தன்மைகளாகவே உள்ளன. ஆனால் இவை பூமா என்பதைக் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. எனவே பூமா என்பது பரம்பொருளே.

1-3-9 அக்ஷரம் அம்பராந்தத்ருதே:

• பொருள் - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் (பூர்வபக்ஷம் காண்க) உள்ள அக்ஷரம் என்ற பதம் பரம்பொருளையே குறிக்கும். இதன் காரணம், ஆகாயத்திற்கும் ஆதாரமாக விளங்கும் ப்ரக்ருதிக்கு, பரம்பொருளே ஆதாரமாக உள்ளதால் ஆகும்.

• பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - ஸ ஹோவாசைதத்வை தத் அஷ்ரம் கார்க்கி ப்ராஹ்மணா அபிவதந்தி அஸ்தூலமநண்வஹ்ரஸ்வமதீர்க்க மலோஹிதமஸ் நேஹமச்சாயம் - அதனை அக்ஷரம் என்று ப்ரஹ்ம ஞானிகள் கூறுகின்றனர். அந்த அக்ஷரம் என்பது பருத்ததும் அல்ல, சிறியதும் அல்ல, குட்டையானதும் அல்ல, நெட்டையானதும் அல்ல, சிவப்பானதும் அல்ல, நிழலும் அல்ல, இருளும் அல்ல, காற்றும் அல்ல, ஆகாசமும் அல்ல, எதனுடனும்

சேர்ந்தும் அல்ல, எதனையும் உண்பது அல்ல - இது போன்ற பலவாறு கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு அக்ஷரம் என்பது ப்ரக்ருதியே ஆகும்; பரம்பொருளே அல்ல. இதன் காரணம், முண்டக உபநிஷத்தில் - அக்ஷராத் பரத: பர: - அக்ஷரம் என்று கூறப்படும் ப்ரக்ருதியை விட பரம்பொருள் மேலானவன் என்று உள்ளது. இதனால் அக்ஷரம் என்பது ப்ரக்ருதியே ஆகும்.

மேலும் அதே உபநிஷத்தில், "ஆகாயம் எதனை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது?", என்று வினவ, அதற்கு விடையாக, "அக்ஷரம்" என்று உள்ளது. எனவே ஆகாயத்திற்கு ஆதாரம் ப்ரக்ருதியே ஆகும்.

• ஸித்தாந்தம் - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - திவோயதர்வாக் ப்ருதிவ்யா யதந்தரா த்யாவா ப்ருதிவீ இமே யத்பூதஞ்ச பவச்ச பவிஷ்யச் சேத்யாசக்ஷதே - தேவலோகத்திற்கும் மேலே, அதனினும் கீழே (தேவலோகத்தைச் சூழ்ந்தும்), எது உள்ளது? சென்ற காலம், நிகழ்காலம், எதிர் காலம் ஆகியவற்றின் பொருள்கள் எதனைச் சார்ந்து உள்ளது - என்று கேட்கப்பட்டது. இதற்கு விடையாக - ஆகாச ஏவ ததோதஞ்ச ப்ரோதஞ்ச - அந்தப் பொருட்கள் சார்ந்து உள்ளது ஆகாயமே ஆகும் - என்று உள்ளது. இங்கு ஆகாயம் என்பது பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான ஆகாயம் அல்ல, அது ப்ரக்ருதியே ஆகும். பூர்வபஷத்தில் (இறுதியில்) ஆகாயம் என்பது அக்ஷரத்தைச் சார்ந்துள்ளதாகக் கூறப்பட்டது. இங்கு நாம் ஆகாயம் என்பது ப்ரக்ருதி என்று பார்த்தோம். ஆக, ப்ரக்ருதி என்பது அக்ஷரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. எனவே அக்ஷரம் என்பது பரம்பொருளே.

1-3-10 ஸா ச ப்ரஸாஸநாத்

• பொருள் - அக்ஷரம், சூரியனையும் சந்திரனையும் நியமிப்பதாகக் கூறுவதால் அது ஜீவன் அல்ல, பரம்பொருளே.

• பூர்வபக்ஷம் - அக்ஷரம் என்பது ஜீவனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளமுடியும். இதன் காரணம் - யஸ்யாக்ஷரம் ஸ்ரீரம் - என்பதில் உடலுடன் தொடர்புடையதாக அக்ஷரம் என்ற பதம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

• ஸித்தாந்தம் - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - அக்ஷரஸ்ய ப்ரஸாஸநே கார்க்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத: - சூரியனையும் சந்திரனையும் இயக்குவது இந்த அக்ஷரம் - என்று உள்ளது. இது ஜீவனுக்குப் பொருந்தாது. எனவே அக்ஷரம் என்பது பரம்பொருளே.

1-3-11 அந்யபாவயாவ்ருத்தே: ச

• பொருள் - அக்ஷரம் என்பது மிகவும் உயர்ந்தது, அதனை விட உயர்ந்ததாக வேறு எதுவும் இல்லை, அதனைப் போன்றதும் வேறு எதுவும் இல்லை என்று கூறப்படுவதால் அக்ஷரம் பரம்பொருளே ஆகும்.

• விளக்கம் - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - தத்வா ஏததக்ஷரம் கார்க்கி அத்ருஷ்டம் த்ரஷ்ட்ரு அஸ்ருதம் ஸ்ரோத்ரு - (கார்க்கி என்பது இந்தக் கேள்வி கேட்டவரின் பெயராகும்) கார்க்கி! இந்த அக்ஷரத்தை யாரும் காண முடியாது, ஆனால் அது அனைவரையும் பார்க்கும் திறன் உள்ளது; அதனைப்பற்றி நாம் கேட்கமாட்டோம், ஆனால் அது நாம் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டுள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. மேலும் - நாந்யதோ அஸ்தி த்ரஷ்ட்ரு நாந்யதோ அஸ்தி ஸ்ரோத்ரு - அந்த அக்ஷரத்தை விட காண்பவர்களும் யாரும் இல்லை, கேட்பவர்களும் யாரும் இல்லை.

ஆக, யாராலும் அக்ஷரத்தைக் காணமுடியாது என்று கூறுவதன் மூலம், அக்ஷரம் ஜீவன் அல்ல என்று புரிகிறது. மேலும், அக்ஷரத்தை விடக் காண்பவர்கள் கேட்பவர்கள் யாரும் இல்லை என்பதன் மூலம், அது மிகவும் உயர்ந்ததாகவும் அதற்குச் சமமாக யாரும் இல்லையென்றும் கூறப்பட்டது. இதனால் அக்ஷரம் என்பது பரம்பொருளே.

1.3.12 ஈக்ஷதிகரம் வ்யபதேஸாத் ஸ:

- பொருள் - ப்ரஸ்நோபநிஷத்தில், "ஜீவனுக்கும் மேலான புருஷனைக் காண்கிறான்" என்று உள்ளது. இங்கு புருஷன் என்று கூறப்பட்டது பரம்பொருளே ஆகும். இதன் காரணம், அந்த வரிகளில், பரம்பொருளுக்கே உரிய தன்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

- பூர்வபக்ஷம் - ப்ரஸ்நோபநிஷத்தில், ஸத்யகாமன் என்பவனின் கேள்விக்கு விடையாக - ய: புநரேதம் த்ரிமாத்ரேணோமித்யேதேநவாக்ஷரேண பரம் புருஷமபித்யாயீத ஸ தேஜஸி ஸூர்யே ஸம்பந்த: யதா பாதோதரஸ் த்வாசாவிநிர்முச்யதே ஏவம் ஹவை ஸ பாப்மநா விநிர்முக்தஸ்ஸஸாமபிருந்நீயதே ப்ரஹ்மலோகம் ஸ ஏதஸ்மாஜ்ஜீவகநாத் பராத்பரம் புரிஸ்யம் புருஷம் ஈக்ஷதே - யார் ஒருவன் முன்று மாத்திரை அளவுள்ள "ஓம்" என்னும் ப்ரணவ மந்திரத்தைக் கொண்டு, உயர்ந்த பரம்பொருளை உபாஸிக்கிறானோ, அவன் சூரியனை அடைந்தவனாக, பாம்பு தனது சட்டையை கழற்றுவது போல் தனது பாவங்களை களைந்தவனாக, ஸாமவேதங்கள் ஒலிக்க ப்ரம்மலோகம் அடைந்து ஜீவனை விட மிகவும் உயர்ந்த புருஷனைக் காண்கிறான் - என்று உள்ளது. இங்கு புருஷன் எனப்படுவது ஹ்ரண்யகர்ப்பன் என்று கூறப்படும் நான்முகன் (ப்ரம்மதேவன்) ஆவான். புருஷன் எனப்படுவது பரம்பொருளைக் குறிப்பிடுவது அல்ல. இதன் காரணம் - இந்த வரியின் முந்தைய வரியில், முன்று மாத்திரைகளால் ஆன ப்ரணவத்தின் மூலம் உபாஸிப்பவன் ப்ரம்மலோகம் அடைகிறான் என்று உள்ளது. அங்கு உள்ளவன் நான்முகனே ஆவான்.

- ஸித்தாந்தம் - இந்தக் கருத்து சரியல்ல. பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ள உபநிஷத் வரியினைத் தொடர்ந்து படிக்கும் போது இறுதியாக அந்தப் புருஷனின் தன்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அந்த வரி - யத்தத் ஸாந்தம் அஜரம் அம்ருதம் அபயம் பரஞ்ச - (அந்தப் புருஷன்) பாவங்கள் அற்றவனாக (ஸாந்தம்), மரணம் அற்றவனாக, கிழத்தன்மை அடையாதவனாக, பயம் அற்றவனாக, உயர்ந்தவனாக உள்ளது. இவை அனைத்தும் பரம்பொருளின் தன்மைகள் ஆகும். இது தவிர அந்த வரியின் இறுதியில் - யத் தத் கவயோ வேதயந்தே - எந்த லோகத்தை நித்யஸூரிகள் பார்க்கின்றனரோ - என்று உள்ளது. நித்யஸூரிகள் பார்க்கும் இடம், பரம்பொருளின் இடமான பரமபதமே ஆகும். ஆக, புருஷன் என்று உள்ளது பரம்பொருளே.

1.3.13 தஹர: உத்தரேப்ய:

- பொருள் - இதயத்தில் உள்ள தஹரா என்னும் ஆகாயத்தில் உள்ளவன் ப்ரஹ்மமாகிய பரம்பொருளே - காரணம் பரம்பொருளுக்கு உரித்தான தன்மைகள் அங்கு கூறப்பட்டுள்ளன.

- பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - அதயதிதமஸ்மிந் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம் வேஸ்ம தஹரோ அஸ்மிந்நந்தர ஆகாஸஸ் தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததந்வேஷடவ்யம் தத்வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - ப்ரஹ்மமாகிய உயர்ந்த (பரம்பொருள்) பொருள் வசிக்கும் இடமான இந்த உடலில் தாமரை மலர் போன்ற சிறிய இதயம் உள்ளது; அந்த இதயத்தில் அதனினும் நுட்பமான தஹரா

என்னும் ஆகாயம் உள்ளது; அந்த ஆகாயத்தில் உள்ள பொருள் எது என்று ஆராயவேண்டும் - என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆகாயம், பரம்பொருளா, ஜீவனா அல்லது பஞ்சபூதத்தில் ஒன்றான ஆகாயமா என்று கேள்வி. பூர்வபஷிகள் இதனை பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான ஆகாயம் என்கின்றனர்.

• ஸித்தாந்தம் - இந்தக் கருத்து தவறானது. இதன் காரணம், அதே உபநிஷத் வரிகளில் மேலும் படிக்கும்போது - ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஸோகோ விஜிகத்ஸோ அபிபாபஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸ்ங்கல்ப: - (தஹரா என்னும் அந்த ஆகாயத்தில் உள்ளவன்) எங்கும் உள்ளவனாக, பாவங்கள் குழாதவனாக, மரணம் இல்லாதவனாக, துயரம் இல்லாதவனாக, பசிதாகங்கள் இல்லாதவனாக, அனைவராலும் விரும்பப்படுபவனாக, உறுதி உள்ளவனாக இருப்பவன் - என்று உள்ளது. இத்தகைய தன்மைகள் பரம்பொருளுக்கே உரியவை. ஆகவே தஹரா ஆகாயம் என்பது பரம்பொருளே அன்றி பஞ்சபூதங்களில் ஒன்று அல்ல. மேலும் அதே உபநிஷத்தில் - யாவாந் வா அயமாகா ஸஸ்தாவானேஷோ அந்தர் ஹ்ருதய ஆகாஸ: - பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான ஆகாயம் போல், இதயத்தில் உள்ள தஹரா என்ற ஆகாயம் பெரிதாக உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம், தஹரா என்பதும், பஞ்சபூத ஆகாயம் என்பது வெவ்வேறு என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

1-3-14 கதிஸப்தாப்யாம் ததா ஹி த்ருஷ்டம் லிங்கம் ச

• பொருள் - தஹரா என்பது ப்ரஹ்மமே (பரம்பொருள்) - காரணம், அதனை அனைவரும் சென்று அடையும் இடமாகக் கூறுவதாலும், அதனைக் குறித்து ப்ரஹ்மலோகம் என்று கூறுவதாலும் ஆகும்.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - தத் யதா ஹிரண்யநிதிம் நிஹிதம் க்ஷேத்ரஜ்ஞா உபர்யுபரி ஸஞ்சரந்தோ ந விந்தேயுரேவமேவேமாஸ் ஸர்வா: ப்ரஜா அஹரஹர்கச்சந்த்ய ஏதம் ப்ரஹ்மலோகம் ந விந்தந்தி அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா: - மனிதர்கள் அனைவரும் அன்றாடம் (நாம் தூங்கும்போது) அந்த ப்ரஹ்மலோகத்திற்குத் தங்களை அறியாமலேயே சென்று வருகின்றனர். இது தங்கப்புதையல் கீழே உள்ளது தெரியாமல் அதன் மீதே நடந்து செல்வது போன்று உள்ளது - என்று உள்ளது. இங்கு "அந்த ப்ரஹ்மலோகம்" என்பது தஹரா என்பதே ஆகும். இதே கருத்தை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (மற்றொரு இடத்தில்) - இமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதி ஸம்பத்ய ந விதுஸ்ஸதி ஸம்பத்யாமஹ இதி - அனைவரும் ஸத் என்னும் ப்ரஹ்மத்தை அன்றாடம் அடைந்தும், தாங்கள் சென்று அடைந்துள்ளது ப்ரஹ்மமே என்று உணராமல் உள்ளனர் - என்று கூறப்பட்டது. மேலும், ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - ஏஷ ப்ரஹ்மலோகஸ் ஸம்ராடிதி ஹோவாச - பரம்பொருளே ப்ரஹ்மலோகம் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் தஹரா என்பது பரம்பொருளே அன்றி பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றல்ல என்று உணரலாம்.

1-3-15 த்ருதே: ச மஹிம்ந: அஸ்ய அஸ்மிந் உபலப்தே:

• பொருள் - அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக, பற்றாக உள்ளவன் பரம்பொருளே. இந்தத் தன்மை தஹரா ஆகாயத்திற்குக் கூறப்படுவதாலும், அது ப்ரஹ்மமே.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் தஹரா ஆகாயத்தைக் குறித்து - ய ஆத்மா ஸ ஸேதுர் வித்ருதிரேஷாம் லோகா நாமஸம்பேதாய - இந்த ஆத்மா (தஹாரா) அனைத்து உலகங்களையும் தனித்தனியே பிரித்து ஒன்றுடன் ஒன்று கலவாமல் தடுத்து வைத்துள்ளான் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் தஹரா என்பது உலகங்கள் அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளதாக உணரலாம். மேலும்,

உலகங்கள் அனைத்திற்கும் ஆதாரம் பரம்பொருளே என்பதை (ப்ருஹத் ஆரண்யாகா) - ஏஷ ஸர்வேஸ்வர ஏஷ பூதாதிபதிரேஷ பூதபால ஏஷ ஸேதுர் விதரண ஏஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய - அவனே ஸர்வேஸ்வரனாக உள்ளான்; அனைத்து உயிர்களுக்கும் எஜமான்; அனைத்தையும் காப்பவன்; உலகங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலவாமல் பாதுகாப்பவன் - என்று கூறுகிறது. இதன் மூலம் தஹரா என்பதற்குக் கூறப்பட்ட பெருமையும், பரம்பொருளின் பெருமையும் ஒன்றாக உள்ளதைக் காணலாம். ஆக தஹரா என்பது பரம்பொருளே.

1-3-16 ப்ரஸித்தே: ச

• பொருள் - ஆகாயம் என்ற பதம் பரம்பொருளுக்கு ஒட்டியே பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதாலும், தஹரா ஆகாயம் என்பது பரம்பொருளே.

• விளக்கம் - தைத்திரீய ஆதந்தவல்லியில் - கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யத் யதேஷ ஆகாஸ ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் - யார் தான் இந்த உலகில் ப்ராண்வாயுவை உள்ளிழுத்து வெளிவிடமுடியும், ஆகாயம் எனப்படும் ஆனந்தமயமான அந்தப் பரம்பொருள் இல்லை என்றால் - என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில்- ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாஸாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே - பஞ்சபூதங்களும், ஆகாயம் எனப்படும் பரம்பொருளிடமிருந்தே தோன்றுகின்றன - என உள்ளது. ஆக, ஆகாயம் பரம்பொருளே ஆகிய காரணத்தால், தஹரா ஆகாயமும் பரம்பொருளே.

1-3-17 இதரபராமர்ஸாத் ஸ: இதி சேத் ந அஸம்பவாத்

• பொருள் - தஹரா ஆகாயம் என்பது ஜீவனாக இருக்கலாம் என்று கூறுவது பொருந்தாது. இதன் காரணம், ஜீவனுக்குப் பொருந்தாத தன்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

• பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - அத ய ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோ அஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபணோபி நிஷ்பத்யதே ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாச ஏததம்ருதபயமேதத் ப்ரஹ்ம - எந்த ஒரு ஜீவன் (ஸம்ப்ரஸாதன்) இந்த உடலை விட்டு வெளியேறி, உயர்ந்த ஒளியினை அடைந்து, தனது ரூபம் தெரியும்படி நிற்கின்றானோ அவனே ஆத்மாவாகும்; அந்த ஆத்மா மரணம் இல்லாதவன்; பயம் இல்லாதவன்; அவனே ப்ரஹ்மம் - என்று உள்ளது. இங்கு பரம்பொருளைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவனாக, ஸம்ப்ராஸாதன் என்பவன் கூறப்படுகின்றான். அதனால், தஹரா ஆகாயம் என்பது ஜீவனே.

• ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் தஹரா ஆகாயத்தின் தன்மைகளாக பல குணங்கள் கூறப்பட்டன (சூத்திரம் 1-3-13இன் ஸித்தாந்தம் காண்க). இவை பரம்பொருளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும்; ஜீவனுக்குப் பொருந்தாது. ஆகவே, தஹரா ஆகாயம் ஜீவன் அல்லன், பரம்பொருளே.

1-3-18 உத்தராத் சேத் ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூப: து

• பொருள் - ப்ரஜாபதி என்ற ரிஷி கூறிய வரிகளைக் கொண்டு, ஜீவனுக்கு உயர்ந்த தன்மைகள் உண்டு என்று கூறுவது சரியல்ல. இதன் காரணம் - அந்தத் தன்மைகள் ஜீவனுக்கு, ப்ரஹ்மத்தின் அருளால் மட்டுமே கிடைக்கின்றது.

• பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ப்ரஜாபதி ரிஷி இந்திரனிடம் கூறும்போது - பாவம் இல்லாத தன்மை, குற்றம் இல்லாத தன்மை போன்றவைகளை ஜீவனைக் குறித்தே கூறுகிறார். எனவே சூத்திரம் 1-3-17ல் இந்தத் தன்மைகள் பரம்பொருளுக்கு மட்டுமே உண்டு என்று கூறுவது தவறாகும். அதனால், தஹரா ஆகாயம் என்பது ஜீவனே.

• ஸித்தாந்தம் - ப்ரஜாபதி கூறும் தன்மைகள் ஜீவனுக்கு உள்ளது என்று கொண்டாலும், அவை அவனுடைய ஸம்ஸார வாழ்க்கையில், அவனுடைய கர்மவினைகளால் மறைவாகவே உள்ளன. அவன் முக்தி அடைந்த பின்னர், பரஞ்சோதியை அடைகிறான். அதன் பிறகே இந்தத் தன்மைகள் விளங்க நிற்கின்றான் (ஸம்ப்ரஸாதோ அஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபணோபி நிஷ்பத்யதே - சூத்திரம் 1-3-17). ஆனால், தஹரா ஆகாயத்திற்கு இந்த உயர்ந்த தன்மைகள் இயற்கையாகவே (மறையாமல்) உள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இது பரம்பொருளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். ஆகவே, தஹரா ஆகாயம் ஜீவன் அல்லன், பரம்பொருளே.

1-3-19 அந்யார்த்த: ச பராமர்ஸ:

• பொருள் - உபநிஷத் வரியில் ஜீவனைக் குறிப்பிட்டது வேறு ஒரு காரணத்திற்காக (காரணம் - விளக்கம் காண்க) ஆகும்.

• பொருள் - தஹரா ஆகாயம் பரம்பொருளே என்பது உறுதியானால், அந்த உபநிஷத் வரிகளில் ஜீவனைக் குறித்துக் கூறப்படுவது ஏன்? அந்த வரிகளில் ஜீவன் தனது உடலை விட்டுப்பிரிந்து உயர்ந்த பரம்பொருளை அடைகின்றான், அதன் மூலம் தனது உண்மையான தன்மைகளைப் பெறுகிறான் என்று கூறப்பட்டது. இந்த வரியானது, பரம்பொருளின் உயர்ந்த தனித்தன்மை (ஜீவனுக்கு அவன் மறந்திருந்த குணங்கள் மீண்டும் அறியும்படி செய்வது) காண்பிப்பதற்காகவே ஆகும்.

1-3-20 அல்பஸ்ருதே: இதி சேத் தத் உக்தம்

• பொருள் - மிகவும் சிறியதாக உள்ள காரணத்தால் தஹரா ஆகாயம் ப்ரஹ்மம் அல்ல என்று கூறுவது சரியல்ல. இதற்கான விளக்கம் முன்பே (சூத்திரம் 1-2-7) கொடுக்கப்பட்டது.

• விளக்கம் - தஹரா ஆகாயம் என்பது இதயத்தில் உள்ளது. எனவே அது மிகவும் சிறிய அளவுடையதாகும். இது, பெரியவனான பரம்பொருளுக்குப் பொருந்தாது. எனவே, தஹரா ஆகாயம் பரம்பொருள் அல்ல என்ற வாதம் தவறானது. காரணம் - சூத்திரம் 1-2-7ல் இதயத்தினுள் பரம்பொருள் உள்ளான் என்று உணர்த்தவே அவனைச் சிறிய உருவம் உள்ளவனாக உபநிஷத் கூறுவதாக உள்ளது. ஆகவே, தஹரா ஆகாயம் ஜீவன் அல்லன், பரம்பொருளே.

1-3-21 அநுக்ருதே: தஸ்ய ச

• பொருள் - ஜீவன் தனது தன்மைகளில் பரம்பொருளை ஒத்தவனாக உள்ளான் என்று கூறப்பட்டதால், தஹரா ஆகாயம் ஜீவன் அல்லன், பரம்பொருளே.

• விளக்கம் - முண்டக உபநிஷத்தில் கீழே உள்ள வரிகள் காணலாம்.

யதா பஸ்ய: பஸ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீஸம் புருஷம் ப்ரஹ்ம யோநிம்
ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி

இதன் பொருள் - எப்போது உபாஸகன் தங்க நிறம் உடையவனும், உலகைப் படைப்பவனும், உலகை ஆள்பவனும், பெரியவனும் ஆகிய பரம்பொருளைக் காண்கின்றானோ, அந்த நொடியிலேயே தனது பாவபுண்ணியங்களை உதறி, பரம்பொருளுக்கு ஒப்பான குணங்களைப் பெறுகிறான் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம், இயற்கையாகவே குணங்கள் ஜீவனுக்கு மறையப்பட்டு உள்ளது. இந்தக் குணங்கள், பரம்பொருளை அடையும்போது மீள்கின்றன. ஆனால், தஹரா ஆகாயம் இயற்கையாகவே உயர்ந்த தன்மைகள் உடையதாகவும், எதனாலும் அவை மறைக்கப்படாமலும் உள்ளது. எனவே அது ஜீவன் அல்ல.

1-3-22 அபி ஸ்மர்யதே

• பொருள் - சூத்திரம் 1-3-21ல் கூறப்பட்ட அதே கருத்து, ஸ்மிருதியான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையிலும் உள்ளது.

• விளக்கம் - ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் - இதம் ஜ்ஞாநம் உபாஸ்ரீத்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா: ஸர்க்கே அபிநோப ஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஞானம் பெற்றவர்கள், என்னுடைய தன்மைகள் போன்றே உயர்ந்த தன்மைகள் பெற்று, மீண்டும் பிறக்காமல், ப்ரளத்தின்போது அழியாமல் உள்ளனர் - என்று கூறப்பட்டது.

1-3-23 ஸப்தாத் ஏவ ப்ரமித:

• பொருள் - கட்டைவிரல் அளவு உடையவன் பரம்பொருளே என்று நேரடியாகவே உபனிஷத் கூறுவதால், அவன் பரம்பொருளே.

• பூர்வபக்ஷம் - கடோபனிஷத்தில் கீழே உள்ள பொருள்கள் கொண்ட வரிகளைக் காணலாம்.

1. கட்டைவிரல் அளவு உள்ள புருஷன், உடலின் (மனிதர்களின்) நடுவில் உள்ளான்; அவனே முக்காலங்களையும் நியமிக்கின்றான்.

2. கட்டைவிரல் அளவு உள்ள புருஷன், நெருப்பு இல்லாமல் உள்ள அக்னியாக உள்ளான்.

3. கட்டைவிரல் அளவைவிடப் பெரியவனாக இல்லாமல் உள்ள புருஷன் அனைத்து மனிதர்களின் இதயத்திலும் அந்தர்யாமியாக உள்ளான்.

மேலே கூறப்பட்ட வரிகளில், கட்டைவிரல் அளவே உள்ள புருஷன் (இவனை உபனிஷத் அங்குஷ்டமாத்ரன் என்கிறது) ஜீவனே ஆகும். இதன் காரணம், ஸ்வேதாஸ்வதார உபநிஷத்தில் - ப்ராணாதி ப: ஸஞ்சரதி ஸ்வகர்மபி: அங்குஷ்டமாத்ர: - ப்ராணவாயுவை ஆள்பவனாக, தன்னுடைய கர்மங்களால் ஸம்ஸாரத்தில் உழல்பவனாக, சூரியன் போன்று ப்ரகாசமாக, கட்டைவிரல் அளவே உள்ளவனாக - என்று கூறப்பட்டது. இங்கு ஜீவனைக் குறிக்கும் அடையாளங்களான ப்ராணவாயு, கர்மவினைகள், ஸம்ஸாரம் போன்றவை உள்ளதா, அங்குஷ்டமாத்ரன் என்பவன் ஜீவனே.

• ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும். கடோபனிஷத்தில், பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட்ட வரிகளைத் தொடர்ந்து - ஈஸாநோ பூதபவ்யஸ்ய ந ததோ விஜ்ஜிகுப்ஸதே - (அங்குஷ்டமாத்ரன்) முக்காலங்களையும் நியமிக்கின்ற அந்த ஈஸ்வரன், உடலில் உள்ளதைக் குறித்து வெறுப்பு அடைவதில்லை - என்று உள்ளது. முக்காலங்களையும் நியமிக்கும் தன்மை பரம்பொருளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். எனவே அங்குஷ்டமாத்ரன் பரம்பொருளே.

1-3-24 ஹ்ருதி அபேக்ஷயா து மநுஷ்யாதிகாரத்வாத்

- பொருள் - மனிதர்கள் இதயத்தில் பரம்பொருள் இருப்பதாக உணர்த்தவே, அவன் கட்டைவிரல் அளவுள்ளவன் என்று கூறப்பட்டான்.
- விளக்கம் - மனிதர்கள் அவனைக் குறித்து உபாஸனை செய்வதற்காகவே அந்தப் பரம்பொருள் நமது இதயத்தில் உள்ளான். நமது இதயமோ மிகவும் சிறிய அளவானது ஆகும். இந்த இதயத்தில் உள்ள பரம்பொருள், அதனைவிடச் சிறியவனாக உள்ளவாறு கூறினால் மட்டுமே பொருந்தும். எனவே அவன் கட்டைவிரல் அளவுள்ளவன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

சூத்திரத்தில், உபாஸனை அதிகாரம் மனிதர்களுக்கே உள்ளதாலும், அவனை இவ்வாறு கூறினர் - என்று உள்ளது. இதன் பொருள் என்ன? கழுதை, பாம்பு போன்றவற்றுக்கு கட்டைவிரலே இல்லை. ஆகையால் அவற்றுக்கு உள்ளே இருக்கும் பரம்பொருள் எப்படி கட்டைவிரல் அளவுள்ளவன் என்று கூறமுடியும்? இதன் விடையாக மனிதர்களுக்கு மட்டுமே அவனை உபாஸிக்கும் அதிகாரம் உள்ளதால், அவர்களின் இதயத்தினை மட்டுமே இங்கு கூறுவது பொருத்தம் அல்லவா?

1-3-25 தத் உபரி அபி பாதராயண: ஸம்பவாத்

- பொருள் - ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த உபாஸனை (த்யானம்) மனிதர்களுக்கு மட்டும் அல்லாது மனிதர்களைவிட உயர்வான தேவர்களுக்கும் பொருந்தும் என்று பத்தராயணர் கூறுகின்றார்.
- பூர்வபக்ஷம் - உடல் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே உபாஸனை என்பது பொருந்தும். தேவர்களோ உடல் அற்றவர்கள். மேலும், உபாஸனை என்பது இந்த உடலால் விளைகின்ற துன்பத்தை நீக்கவே ஆகும். ஆனால் உடலே இல்லாத காரணத்தினால் இத்தகைய துன்பங்கள் தேவர்களை அண்டப்போவதில்லை. எனவே அவர்களுக்கு உபாஸனை செய்வதில் விருப்பமும் இல்லை.
- ஸித்தாந்தம் - இந்தக் கருத்து ஏற்கக் கூடியது இல்லை. இந்த உலகின் உருவாக்கத்தை (ஸருஷ்டி) பற்றிக் கூறும் வேத நூல்களில், ஸ்ரீமந் நாராயணன் அனைத்திற்கும் 'நாமரூபவ்யாகரணம்' செய்தான் என்று உள்ளது. நாமரூபவ்யாகரணம் என்பது அனைத்து ஜீவன்களுக்கும் உடலும் பெயரும் அமைப்பதாகும். இது தேவர்களுக்கும் பொருந்தும். மேலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - தெள ஸமித்பாணி ப்ரஜாபதி ஸகாஸமாஜக்மது: - ப்ரஜாபதியின் அருகே தேவர்களும் அசுரர்களும் தங்கள் கைகளில் ஸமித்து எடுத்துச் சென்றனர் - என்று உள்ளது. தன் முலம் அவர்களுக்கு உடல் உண்டு என்று உணரலாம். எனவே, தேவர்களுக்கும் உபாஸனை செய்வதில் விருப்பம் உண்டு.

1-3-26 விரோத: கர்மணி இதி சேத் ந அநேக ப்ரதிபத்தே: தர்ஸநாத்

- பொருள் - தேவர்களுக்கு உடல் உண்டு என்று வைத்துக் கொண்டால், அவர்கள் செய்கின்ற செயல்களுக்கு அது பொருந்தாது - என்று கூறுவது சரியல்ல. அவர்கள் பல உடல்களை எடுத்துக் கொள்ளமுடியும்.
- விளக்கம் - தேவர்களின் முக்கியமான செயல்களில் ஒன்று - யாகம் இயற்றப்படும் நேரத்தில், அந்த யாகத்தில் அளிக்கப்படும் அவிர்பாகத்தை வந்து பெற்றுக் கொள்வதாகும். தேவர்களுக்கு உடல் உண்டு என்று வைத்துக்

கொண்டால், ஒரே நேரத்தில் பல யாகங்களில் அளிக்கப்படும் அவிர்ப்பாகத்தைப் பெறுவது இயலாதே என்று கூறுவது சரியல்ல. தேவர்கள் ஒரே நேரத்தில் பல உடல்களில் தோன்ற முடியும் என்று புராணத்தில் உள்ளது. ஸௌபரி என்ற முனிவர் பல உடல்களை எடுத்தவர் என்று குறிப்புகள் உண்டு.

1-3-27 ஸப்தே இதி சேத் ந அத: ப்ரபவாத் ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாப்யாம்

• பொருள் - மேலே உள்ள சூத்திரத்தில் உடலுடன் உள்ளவர்கள் தேவர்கள் என்று கொண்டால், வேதவாக்யங்களுக்குப் பங்கம் ஏற்படும் என்று கூறுவது சரியல்ல. காரணம் அந்த வேதவாக்யங்களில் இருந்தே தேவர்கள் உருவாக்கப்படுகின்றனர் என்று நாம் வேதங்கள் மூலமும் ஸ்ம்ருதிகள் மூலமும் உணரலாம்.

• பூர்வபக்ஷம் - தேவர்களுக்கு உடல் உண்டு என்பதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். அப்படியென்றால் அவர்கள் பிறப்பு இறப்பு உள்ளவர்கள் ஆகின்றனர். காரணம் - உடல் என்பது தோன்றி அழியக் கூடியது. இந்திரன் என்பதை வேதவாக்யங்கள் பலவும் கூறுகின்றன. இந்திரன் உடல் உள்ளவனாக இருந்தால் ஒரு சமயத்தில் அவன் பிறந்திருக்க மாட்டான். ஒரு சமயத்தில் அவன் அழிந்திருப்பான். ஆக, இந்திரனின் காலகட்டத்தில் (அவன் உடலுடன் உள்ளபோது) மட்டுமே இந்திரனைக் குறித்த வேதவாக்கியங்கள் பொருந்தும். மற்ற நேரங்களில் (இந்திரன் உடலுடன் பிறக்கும் முன், இந்திரன் உடல் அழிந்த பின்) இந்திரன் என்ற ஒரு பொருளே இருக்காது. எனவே இல்லாத ஒரு பொருளைக் குறித்து உள்ள வேதவாக்கியங்கள் பொருந்தாதே. இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களுக்கு பொருளே இருக்காது. எனவே தேவர்களுக்கு உடல் இல்லை. இதனால் அவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை இல்லை.

• ஸித்தாந்தம் - இந்திரன் என்பது ஒருவனை மட்டுமே குறிக்கும் பெயரல்ல. அது ஒரு பொதுப்பெயராகும். ஒரு இந்திரன் அழிந்த பின்னர், பரம்பொருள் அதே குணங்கள் உடைய மற்றொரு இந்திரனை உடனே படைக்கின்றான். இப்படிப்பட்ட இந்திரன் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை வேதங்கள் உரைக்கின்றன. இதனைத் தனது மனதில் கொண்டு பரம்பொருள் இந்திரனைப் படைக்கின்றான். எனவே வேதங்களில் உள்ளபடியே தேவர்கள் படைக்கப்படுகின்றனர். இப்படிச் கூற ஆதாரம் உள்ளதா? யஜுர் வேதத்தில்:

1. வேத ஒலியின் மூலமே ப்ரஜாபதியைப் படைக்கின்றான்.
2. பூ என்ற சொல்லின் மூலம், பூமியைப் படைக்கின்றான்.
3. ஆரம்பத்தில் வேதவாக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன, அந்த வாக்கியங்களில் இருந்து அனைத்தையும் படைத்தான் (மநு ஸ்ம்ருதி)

1-3-28 அத ஏவ ச நித்யத்வம்

• பொருள் - இந்தக் காரணங்களினால் (காரணங்கள் விளக்கத்தில் உள்ளன) வேதங்கள் என்றும் உள்ளவை (நித்யமானவை) என்று உணரலாம்.

• விளக்கம் - வேதவாக்கியங்களில் - இது விஸ்வமித்திரர் கூறியது, இது வசிஷ்டர் கூறியது - என்று உள்ளன. வேதங்கள் என்றும் உள்ளவை. அவை யாராலும் உருவாக்கப்படாதவை என்று கூறும்போது, மேலே உள்ள வேத வரிகள் முரணாக உள்ளனவே? விஸ்வமித்திரர் கூறினார் என்றால், அதற்கு முன்னர் அந்த வேத வரிகள் (விஸ்வமித்திரர் எதனைக் கூறினாரோ அந்த வரிகள்) இல்லை என்று பொருள் வருகின்றது. அப்படியென்றால் வேதம் என்றும் உள்ளவை என்பது முரண்பாடாக உள்ளது.

விஸ்வாமித்திரர், வசிஷ்டர் போன்றவர்கள் ஒவ்வொரு கல்ப காலத்திலும் மீண்டும் உருவாக்கப்படுகின்றனர். ஒரு கல்பத்தில் ஒரு விஸ்வாமித்திரர் தோன்றியவுடன் (அவர் தனது நல்ல கர்மபலன்கள் காரணமாகவே விஸ்வாமித்திரர் என்ற பதவியைப் பெறுகின்றார்) அவருக்கு வேதத்தின் குறிப்பிட்ட பகுதிகள் தானாகவே தெரிய வருகின்றன (இந்தப் பகுதிகள் சென்ற கல்பத்தில் இருந்த விஸ்வாமித்திரருக்கு எது ஓதப்பட்டதோ அதுவே ஆகும்). ஆக, வேத வரிகள் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் தொடர்ச்சியாக, ஒருவர் பின் ஒருவருக்கு உபதேஸமாகக் கூறப்பட்டன. இதன் மூலம் வேதங்கள் என்றும் உள்ளவை என உணரலாம்.

1-3-29 ஸமாந நாமரூபாத்வாத் ச ஆவ்ருத்தௌ அபி அவிரோத: தர்ஸநாத் ஸம்ருதே: ச

• பொருள் - ப்ரளய காலத்திற்குப் பிறகு, மீண்டும் அனைத்தும் தோன்றுகின்றன. அப்படி தோன்றும் பொருள்கள், முன்பு இருந்த கல்ப காலத்தில் எப்படி இருந்ததோ அப்படியே தோன்றுகின்றன. இதன் மூலம் வேதங்கள் என்றும் உள்ளவை என உணரலாம்.

• விளக்கம் - ஒரு கேள்வி எழுகின்றது? ப்ரளய காலத்தில் ப்ரக்ருதி அழிகின்றது, வசிஷ்டர் முதலானோரை உருவாக்கிய ப்ரம்மனும் (நான்முகன்) அழிகின்றான், வேதங்களும் மறைகின்றன என்று கூறுகிறோம். அப்படியெனில், வேதங்கள் எப்போதும் உள்ளவை என்பது பொருந்தாதே?

பரம்பொருளான ஸ்ரீமந் நாராயணன், மீண்டும் ப்ரக்ருதியைப் படைத்து, நான்முகனைப் படைக்கின்றான். நான்முகனுக்கு அனைத்தையும் உருவாக்கும் திறனையும், எதனை எப்படி படைக்க வேண்டும் என்பதையும் தெரிவிக்கின்றான். வேதங்களையும் நான்முகனுக்கு உபதேஸிக்கின்றான். இதனை தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதா பூர்வமகல்பயத் - பரம்பொருள், சூரியனையும் சந்திரனையும் முன்பு இருந்த கல்பத்தில் இருந்தபடியே படைக்கின்றான் - என்று காணலாம். ப்ரம்மனுக்கு வேதங்கள் உபதேஸிக்கப்படுகின்றன என்பதை ஸ்வேதாஸ்வதார உபநிஷத்தில் - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹ்ணோதிதஸ்மை - யார் ஒருவன் நான்முகனைப் படைத்து அவனுக்கு வேதங்களை உபதேஸம் செய்கின்றானோ - என்பதன் மூலம் உணரலாம்.

இதன் பின்னர் ப்ரம்மன், விஸ்வாமித்திரர் போன்றவர்களை முன்பு போலவே படைத்து, அவர்கள் மூலம் வேதங்கள் மீண்டும் தெரியும்படி செய்கின்றான். இதே கருத்து, விஷ்ணு புராணத்தில் கீழே உள்ளபடி இருக்கின்றது.

யதர்த்துஷ்வ்ருதுலிங்காநி நானாரூபாணி பர்யயே
த்ருஸ்யந்தே தாநி தாந்யேவ ததா பாவா யுகாதிஷு

இதன் பொருள் - ஒவ்வொரு பருவத்திலும் மலர்கள் பூப்பது, மழை பெய்வது போன்றவை நடக்கின்றதோ அதுபோல், ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் முன்பு இருந்தவை அனைத்தும் தோன்றுகின்றன.

1-3-30 மத்வாதிஷு அஸம்பவாத் அநதிகாரம் ஜைமிநி:

• பொருள் - மதுவித்யை போன்ற சில வித்யைகளில், தேவர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை என்று ஜைமிநி கருதுகின்றார்.

• பூர்வபக்ஷம் - (இதன் ஸித்தாந்தம் சூத்திரம் 1-3-32ல் உள்ளது) சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் மதுவித்யை என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்படி, சூரியன் தேனைச் சேகரிக்கின்றான். எப்படி? நான்கு திசைகளில் இருந்தும் அவன் அதனைச் சேமிக்கின்றான். இங்கு தேன் என்பது என்ன? வேத ஓசைகளே தேன் எனப்படுகின்றன. நான்கு திசைகளுக்கு, நான்கு வேதங்கள் கூறப்பட்டன. உதாரணமாக, கிழக்கில் இருந்து, ருக் வேதம் மூலம் இந்தத் தேன் கிடைக்கின்றது. ருக் வேதம் என்பதை மலர் என்றும், ருக் வேதம் ஓதுபவர்களே தேனிக்கள் என்றும் அங்கு கூறப்பட்டது (இது போன்று ஒவ்வொரு திசைக்கும் மலர்களான வேதங்களும் தேனிக்களான ஓதுபவர்களும் உண்டு). இப்படி வேதங்களின் ஓசைகள், தேன் போன்று சூரியனில் உள்ளன. இந்த அமிர்தம் போன்ற தேனை உபாஸிப்பவன் வஸூக்களில் ஒருவனாகிறான்.

இங்கு எழும் கேள்வி என்ன? தேவர்கள் வஸூக்களாக இருப்பவர்கள். எனவே அவர்களுக்கு மதுவித்யை செய்வதற்கு விருப்பமோ அதிகாரமும் உண்டா? இந்தக் கேள்வி எழக் காரணம் - மதுவித்யை மூலம் ஒருவன் வஸுவாக முடியும் என்று உள்ளது. ஆனால், தேவர்கள் முன்பே வஸூக்களாக உள்ளதால், மதுவித்யை மூலம் உபாஸிப்பது என்பது, தங்களைத் தாங்களே உபாஸித்துக் கொள்வது போன்றதாகும். எனவே அவர்களுக்கு மதுவித்யை பொருந்தாது.

1-3-31 ஜ்யோதிஷி பாவாத் ச

• பொருள் - உயர்ந்த ஜோதி ரூபமான பரம்பொருளை தேவர்கள் உபாஸிப்பதால், அவர்களுக்கு மதுவித்யை பொருந்தாது.

• பூர்வபக்ஷம் (இதன் ஸித்தாந்தம் சூத்திரம் 1-3-32ல் உள்ளது) - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - தம் தேவா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிராயுர் ஹோபாஸதே அம்ருதம் - அனைத்து ஜோதிகளை விட உயர்ந்த ஜோதியான பரம்பொருளையே தங்கள் ஆயுள் என்று தேவர்கள் உபாஸனை செய்கின்றனர் - என்று கூறப்பட்டது. தேவர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் ப்ரஹ்ம உபாஸனை என்பது பொதுவாகக் கூறப்பட்டாலும் - தேவர்களுக்கு (மேலே உள்ள உபனிஷத் வரி மூலம்) ப்ரஹ்ம உபாஸனை சிறப்பாகக் கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் அவர்களுக்கு இதர உபாஸனை கூடாது என்றே பொருளாகும். ஆக, தேவர்களுக்கு மதுவித்யை பொருந்தாது.

1-3-32 பாவம் து பாதராயண: அஸ்தி ஹி

• பொருள் - மதுவித்யையில் தேவர்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு என்று பத்தராயணர் கருதுகிறார்.

• ஸித்தாந்தம் (இது சூத்திரம் 1-3-30, 1-3-31 ஆகியவற்றில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்காகும்) - மதுவித்யை மூலம் வஸூக்கள் தங்கள் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரம்பொருளையே உபாஸிக்கின்றனர். தங்களைத் தாங்களே உபாஸிக்கின்றனர் என்று பொருள் அல்ல. மேலும், இந்தக் கல்பத்தில் வஸுவாக உள்ள தேவர்கள், அடுத்த கல்பத்திலும் வஸுவாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலே மதுவித்யையில் விருப்பம் கொள்கின்றனர். எனவே அவர்களுக்கு மதுவித்யை அதிகாரம் உண்டு.

1-3-33 ஸூக் அஸ்ய ததநாதரஸ்ரவணாத் ததா ஆத்ரவணாத் ஸுச்யதே ஹி

• பொருள் - அன்னப்பறவைகளின் பேச்சைக் கேட்ட ஜானஸ்ருதியின் சோகம், அவன் உடனே ரைக்வ ரிஷிமிடம் ஓடியதில் இருந்து புரிகின்றது.

• பூர்வபகூம் (இந்தச் சூத்திரம் முதல் 1-3-39 வரை சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஆராய்ச்சி பொருந்துமா என்று கூறப்பட்டுள்ளது) - இங்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள நிகழ்ச்சி கூறப்பட்டுள்ளது. ஜானஸ்ருதி என்பவன் மிகுந்த தர்மங்களையும் பக்தியையும் உடைய அரசன் ஆவான். அவனுக்கு ப்ரஹ்மத்தின் ஆய்வு குறித்த ஆசையை உண்டாக்க எண்ணிய இரு முனிவர்கள், அன்னம் போன்று வடிவம் கொண்டு, அவன் உள்ள இடம் மீது பறந்து சென்றனர். அப்போது ஒரு அன்னம் மற்ற அன்னத்திடம், "ஜானஸ்ருதியின் தேஜஸ் மிகவும் கொழுந்து விட்டு எரிகின்றது. அவன் அருகில் செல்லாதே", என்றது. உடனே மற்றொரு அன்னம், "அவனை என்ன ரைக்வர் என்று நினைத்தாயா? இவன் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஞானம் இல்லாமையால், ரைக்ரவரை விட உயர்ந்தவன் அல்லன்", என்றது. இதனைக் கேட்ட ஜானஸ்ருதி, ரைக்வர் என்பவர் எங்கு உள்ளார் என்பதை அறிந்து, அவருக்கு பல பொருள்களை தட்சிணையாக அளித்து, அவரிடம் தனக்கு ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உபதேஸிக்கும்படி வேண்டினான். உடனே அவரும் - ஸூத்தர! உன்னுடைய மரியாதையைக் கண்டு மகிழ்ந்த நான், உனக்கு ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உபதேஸிக்கிறேன் - என்றார். இங்கு சூத்திரன் என்று அழைத்து ப்ரஹ்ம உபாஸனையும் செய்தமையால், சூத்திரர்களுக்கும் ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் உண்டு என்று பொருள்.

• ஸித்தாந்தம் - இங்கு சூத்திரன் என்று அழைத்தது, மனம் வருந்திய ஜானஸ்ருதி (அன்னத்தின் பேச்சைக் கேட்ட ஜானஸ்ருதி மனம் வருந்தினான்) என்று பொருள்படவே உள்ளது. இந்தப் பதம் ஜாதியைக் குறித்துக் கூறப்படவில்லை. எனவே சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

1-3-34 கூத்ரியத்வகதே: ச

• பொருள் - ஜானஸ்ருதி ஒரு கூத்ரியன் என்று அறியப்படுவதால் சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

• விளக்கம் - ஜானஸ்ருதி மிகவும் அதிகமாக தானம் கொடுப்பவனாகவும், பலருக்கும் அன்னதானம் செய்பவனாகவும் கூறப்பட்டுள்ளான். இந்த அதிகாரங்கள் சூத்திரர்களுக்கு இல்லை. எனவே ஜானஸ்ருதி ஒரு கூத்ரியனே ஆவான். ஆக, இவனை 'சூத்திரா' என்று குறிப்பிட்டது ஜாதியின் காரணமாக இல்லை. எனவே, சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

1-3-35 உத்தரத்ர சைத்ரரதேந லிங்காத்

• பொருள் - சைத்ரரதன் என்பவனுக்கு கூத்ரியன் என்பதற்கான அடையாளங்கள் உள்ளதால், சூத்திரம் 1-3-33ல் கூறப்பட்டவன் கூத்ரியனே.

• விளக்கம் - இங்கு ஸம்வர்க்கவித்யையின் இறுதியில் உள்ள வரிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த வரியானது - செளநகன் என்பவரின் மகனான காபேயனும், காஷஸேநி என்பனின் மகனான அபிப்ரதாரி என்பவனும் உணவு உண்ண அமர்ந்தபோது, ஒரு ப்ரம்மச்சாரி அங்கு வந்து பிட்சை கேட்டான் - என்று உள்ளது. இங்கு காபேயன் என்பது ப்ரம்மணன் என்றும் அபிப்ரதாரி என்பவன் கூத்ரியன் என்றும் வேறு இடங்களில் குறிப்புகள் உண்டு. இதி காபேயன் என்பவன் சைத்ரரதன் என்பவனை யாகங்கள் நிகழ்த்தச் செய்தான்

என்பதை - ஏதேர வை சைத்ரரதம் காபேயா அயாஜயந் - என்பதன் மூலம் உணரலாம். மேலும், இந்த சைத்ரரதன் என்பவன் கூத்திரியன் என்பதை - சைத்ரரதோ நாம ஏக: கூத்ரபதிஜாயத - என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

இதன் மூலம் காபேயனுடன் ப்ரஹ்மவித்யை பயின்ற அபிப்ரதாரி என்பவன் சைத்ரரத வம்சத்தைச் சார்ந்த அரசன் என்றும், அவன் ஒரு கூத்திரியன் என்றும் புரிகின்றது. இதேபோல், ரைக்ரவருடன் தொடர்புடைய ஜானஸ்ருதியும் கூத்திரியனாகவே இருக்க வேண்டும், சூத்திரன் அல்ல. ஆக, சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

1-3-36 ஸம்ஸ்காரபராமர்ஸாத் ததபாவாபிலாபாத் ச

• பொருள் - ப்ரஹ்ம வித்யை உபாஸனை கூறும் வரிகளில், பஞ்சஸம்ஸ்காரம் (உபநயனம்) குறித்துக் கூறப்பட்டதாலும், உபநயனம் போன்றவை சூத்திரர்களுக்குப் பொருந்தாத காரணத்தினாலும் - சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - உபத்வா நேஷ்யே - உனக்கு நான் உபநயனம் செய்து வைக்கிறேன் - என்று உள்ளது. இது ப்ரஹ்ம வித்யை உபதேஸிக்கும் பகுதியில் உள்ளது. எனவே உபநயனம் அவசியம் என்றாகிறது. ஆனால், சூத்திரர்களுக்கு உபநயன அதிகாரம் இல்லை. இதனை - ந ஸூத்ரே பாதகம் கிருசித் ந ச ஸம்ஸ்காரமர்ஹதி - சில காரியங்களைப் புரிவதால் சூத்திரனுக்கு பாவம் என்பது உண்டாகாது; இதன் காரணம் அவர்களுக்கு உபநயனம் என்பது இல்லை - என்பதன் மூலம் உணரலாம். எனவே, சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

1-3-37 ததபாவநிர்த்தாரணே ச ப்ரவ்ருத்தே:

• பொருள் - சூத்திரன் அல்லன் என்பதை உறுதி செய்து கொண்ட பிறகே ப்ரஹ்மவித்யை உபதேஸிக்கப்படுவதால், சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

• விளக்கம் - ஸத்யகாமன் என்பவன் ப்ரஹ்மவித்யை அறிவதற்கு ஒரு குருவிடம் சென்றான். அவர் அவனிடம், "உனது கோத்திரம் என்ன?", என்றார். அதற்கு அவன், "என் கோத்திரம் எனக்கே தெரியாது, நான் ஜபாலை என்பனின் மகன் என்பது மட்டுமே தெரியும்", என்றான். இதனைக் கேட்ட குரு, "ப்ராம்மணன் மட்டுமே இப்படி உண்மையை ஒப்புக் கொள்வான். ஆகவே நீ நிச்சயமாக ப்ராம்மணனாகவே இருக்க முடியும். எனவே உனக்கு நான் ப்ரஹ்மவித்யை உபதேஸிக்கிறேன்", என்றார். இதன் மூலம், சூத்திரன் அல்லன் என்பதை உறுதி செய்த பிறகே ப்ரஹ்மவித்யை உபதேஸிக்கப்படுகிறது என்று அறியலாம். ஆகவே, சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

1-3-38 ஸ்வணாத்யயநார்த்த ப்ரதிஷேதாத்

• பொருள் - சூத்திரர்கள் வேதத்தைக் கேட்பதும், அதன் பொருளை ஆராய்வதும், அதன் பலனைப் பெறுவதும் கூடாது என்று வேதங்கள் கூறுவதால் சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

• விளக்கம் - தஸ்மத் ஸூத்ரஸம்பே நாத்யேதவ்யம் - ஆகவே சூத்திரனின் அருகில் வேதங்கள் ஓதாதே - என்று உள்ளது. இதனால், சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

1-3-39 ஸ்ம்ருதே: ச

- பொருள் - ஸ்ம்ருதிகளின் மூலமும் சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை என்று உணரலாம்.
- விளக்கம் - ஸ்ம்ருதி வரிகளில் - வேதம் ஓதுவதை சூத்திரன் கேட்டால் அவன் காதை அறுக்க வேண்டும் என்றும், அவன் வேதம் ஓதினால் நாக்கை அறுக்க வேண்டும் என்றும், வேதத்தை மனப்பாடம் செய்தால் அவனது உடலை அறுக்க வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டது. ஆகவே, சூத்திரர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனை அதிகாரம் இல்லை.

1-3-40 கம்பநாத்

- பொருள் - அங்குஷ்டமாத்ரனைக் கண்டு தேவர்கள் அஞ்சி நடுங்குவதால், அவன் பரம்பொருளே.
- விளக்கம் - கட உபநிஷத்தில், கீழே உள்ள வரிகள் காணலாம்:

யதிதம் கிஞ்ச ஜகத் ஸர்வம் ப்ராண ஏஜதி நிஸ்ஸ்ருதம்
மஹத்பயம் வஜ்ரமுத்யதம் ய ஏதத் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி
பயதா ஸ்யாக் நிஸ்தபதி பயாத் தபதி ஸூர்ய:
பயாதிந்த்ரஸ்ச வாயுஸ்ச ம்ருத்யுர் தாவாதி பஞ்சம:

இதன் பொருள் - இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தும் ப்ராணன் ஆகிய பரம்பொருளைக் கண்டு, வஜ்ர ஆயுதத்தைக் கண்டது போல் நடுங்குகின்றன. இப்படிப்பட்ட ப்ராணனைக் கண்டு பயந்தே நெருப்பு சுடுகிறது; சூரியன் ஒளி வீசுகிறான்; இந்திரன், வாயு, யமன் முதலானோர் தங்கள் பணிகளைச் செய்கின்றனர்.

ஆக, தேவர்களும் உலகங்களில் உள்ள அனைத்தும், "இவனது கட்டளைகளை மீறினால் என்ன நடக்குமோ" என்று பயந்து நடுங்குகின்றன. மேலும், தைத்திரீய உபநிஷத்தில்:

பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸூர்ய:
பீஷாஸ்மாதக் நிஸ்ஸேந்த்ரஸ்ச ம்ருத்யும் தாவதி பஞ்சம:

இதன் பொருள் - அந்தப் பரம்பொருளைக் கண்டு பயந்து, காற்று சரியாக வீசுகிறது; சூரியன் ஒளி வீசுகிறான்; நெருப்பு, இந்திரன், யமன் ஆகியோர் தங்கள் பணிகளைச் செய்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட பல பெருமைகளை உடையவன் பரம்பொருளே.

1-3-41 ஜ்யோதிர்தர்ஸநாத்

- பொருள் - அங்குஷ்டமாத்ரனைக் குறித்து கூறப்படும் வரிகளில், மிகுந்த ஒளி உள்ளதாகக் கூறப்படுவதால், அவன் பரம்பொருளே.
- விளக்கம் - கட உபநிஷத்தில் அங்குஷ்டமாத்ரனைக் குறித்து கூறப்படும் பகுதியில், கீழே உள்ள வரிகள் உள்ளன.

ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி:
தமேவ பாந்தமநு பாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி

இதன் பொருள் - அவன் (அங்குஷ்டமாத்ரன்) உள்ள இடத்தில் சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், மின்னல் ஆகியவை ஒளியைக் காண்பிக்க இயலாதவர்கள். இது போன்றே அக்னியும் ஆவான். இதன் காரணம் - அவனுடைய ஒளியைப் பெற்றே இவை ஒளி வீசுகின்றன. இப்படிப்பட்ட பெருமை உடையவன் பரம்பொருளாகவே இருக்க முடியும்.

1-3-42 ஆகாச: அர்த்தாந்தரத்வாதி வ்யபதேஸாத்

• பொருள் - ஆகாயத்திற்கும் மற்றவற்றுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால், ஆகாயம் என்பது பரம்பொருளே.

• பூர்வபக்ஷம் - ஆகாயம் என்பது முக்தி பெற்ற ஜீவனே ஆகும், பரம்பொருள் அல்ல. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் முக்தி பெற்ற ஜீவனைக் குறித்து உள்ள பகுதியில், கீழே உள்ள வரிகள் உள்ளன:

அஸ்வ இவ ரோமாணி விதாய பாபம் சந்த்ர இவ ராஹோர் முகாத் ப்ரமுச்ய
தூத்வா ஸ்ரீரமக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்ரஹ்மலோகமபி ஸம்பவாமி

இதன் பொருள் - (முக்தி பெற்ற ஜீவன் கூறுவதாக உள்ளது) குதிரை தனது முடியினை உதறி விடுவது போன்று, ராகுவிடம் இருந்து சந்திரன் விடுபடுவதுபோல், இந்த உடலை விட்டு நான் விடுபட்டு, ப்ரஹ்மலோகம் அடைவேன் - என்று உள்ளது. மேலும், முக்தி பெற்ற ஜீவன் தன்னுடைய பெயர் மற்றும் உருவத்தை விட்டுவிடுகின்றான். இதனால் இவனை (முக்தி பெற்ற ஜீவனை) ப்ரஹ்மம் என்று கூறலாம். மேலும், இதே காரணங்களால், இவனை ஆகாயம் என்றும் கூறலாம்.

• ஸித்தாந்தம் - ஆகாயத்தைக் கூறும்போது - நாமரூபயோர் நிர்வஹிதா - பெயர் மற்றும் உருவங்களை நிர்வாகம் செய்பவன் - என்று உள்ளது. ஜீவன்களுக்கு பெயர் மற்றும் உருவம் உடையது மட்டுமே பொருந்தும். அவர்கள் அதனை நிர்வகிப்பவர்கள் அல்லர். எனவே இங்கு ஆகாயம் என்பது பரம்பொருளே அன்றி ஜீவன் அல்லன்.

1-3-43 ஸூஷுப்த்யுத்க்ராந்த்யோ: பேதேந

• பொருள் - தூங்கும்போது உள்ள ஜீவனும், உயிர் பிரியும்போது கிளம்பும் ஜீவனும் வெவ்வேறு என்று தெளிவாக உள்ளதால், ஜீவனும் பரம்பொருளும் ஒன்றல்ல.

• பூர்வபக்ஷம் - வேதங்களில் தத் த்வமஸி (ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று), அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி (ப்ரஹ்மம் பல அல்ல, ஒன்றே) என்பவை உள்ளன. இதன் மூலம் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என உணரலாம். மேலும் - நேஹ நாநாஸ்தி - ப்ரஹ்மத்தை விட மாறுபட்ட ஜீவன் என்பது இல்லை - என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே ஜீவனே ப்ரஹ்மம் ஆகும்.

• ஸித்தாந்தம் - ஜீவன் தூங்கும்போது எப்படி உள்ளான், உயிர் பிரிந்து கிளம்பும்போது எப்படி உள்ளான் என்று தனித்தனியாகத் தெளிவாக உபநிஷத்தில் உள்ளது. அவையாவன:

1. (தூங்கும்போது) - ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - ப்ராஜ்ஞேநாத் மநாஸம்பரிஷ்வக்தோ ந பாஹ்யம் கிஞ்சந வேதநாந்தரம் - ஜீவன் உறங்கும்போது, பரம்பொருளால் அனைத்துக் கொள்ளப்படுவதால், அவனுக்கு அப்போது எதுவும் தெரியாத நிலையில் உள்ளான்.

2. (உயிர் பிரியும்போது) - ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - ப்ராஜ்ஞேநாத் மநாந்வாருட உத்ஸர்ஜந்யாதி - பரம்பொருளுடன் சென்று சேர்த்தி பெறுகின்றான்.

இங்கு ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒன்று எனக்கொண்டால், தன்னைத்தானே அனைத்துக் கொள்வதும், உயிர் பிரிந்தபின் தன்னுடன் தானே சேர்வதும் பொருந்தாது. எனவே ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றல்ல. எனவே சூத்திரம் 1-3-42ல் ஆகாயம் எனப்பட்டவன் பரம்பொருளே.

1-3-44 பத்யாதிஸப்தேப்ய:

• பொருள் - பதி என்ற பதம் மூலம் ப்ரஹ்மம் அழைக்கப்படுவதால், அவனும் ஜீவனும் ஒன்றல்ல.

• விளக்கம் - ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - ஸர்வஸ்யாதி பதிஸ் ஸர்வஸ்ய வஸூ ஸர்வஸ்யேஸாந: - அனைத்திற்கும் நாயகனாக, அனைத்தையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ளவனாக, அனைத்திற்கும் ஸர்வேஸ்வரனாக உள்ளவன் - என்று உள்ளது. இந்தப் பெருமைகள் ஜீவனுக்குப் பொருந்தாது. இதன் மூலம் பரம்பொருளும் ஜீவனும் வேறு என உணரலாம். எனவே சூத்திரம் 1-3-42ல் ஆகாயம் எனப்பட்டவன் பரம்பொருளே.

1-4-1 ஆநுமாநிகம் அபி ஏகேஷாம் இதி சேத் ந ஸ்ரீரூபக விந்யஸ்தக்ருஹுதே: தர்ஸயதி ச

• பொருள் - உபநிஷத்துகளில் ப்ரக்ருதியும் உலகின் காரணப் பொருளாகக் கூறப்பட்டுள்ளது என்று சிலர் வினவலாம். அது சரியல்ல. உபநிஷத்தில், உடலை உருவகப்படுத்துவதற்காகவே அங்கு அவ்வாறு கூறப்பட்டது.

• பூர்வபகூம் - கட உபநிஷத்தில் கீழே உள்ள வரிகளைக் காணலாம்:

இந்த்ரியேப்ய: பரா ஹ்யர்த்தா: அர்த்தேப்யஸ்ச பரம்மந:

ம நஸஸ்து பராபுத்திர் புத்தேராத்மா மஹாந்ர:

மஹத: பரமவ்யக்தமவ்யக்தாத் புருஷ: பர:

புருஷாந்ந பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்டா ஸா பராகதி:

இதன் பொருள் - புலன்களை விட மேலானவை பொருள்கள்; பொருள்களை விட மேலானது மனம்; மனதை விட மேலானது அறிவு; அறிவை விட மேலானது மஹான் (ஜீவனின் ஆத்மா); மஹானை விட மேலானது அவ்யக்தம் (உடல்); அவ்யக்தத்தை விட மேலானது புருஷன்; புருஷனை விட மேலானது எதுவும் இல்லை.

இது சாங்க்யர்கள் கருத்தை ஒத்து உள்ளது. அவர்கள் கூறும் பதங்களான இந்த்ரியம், மனம், புத்தி போன்றவை, அதே பொருளில் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளன. எனவே, அவ்யக்தம் என்ற பதமும் அவர்கள் கொண்டுள்ள பொருளையே ஒத்து இருக்க வேண்டும். அவர்கள் அவ்யக்தம் என்ற பதத்திற்கு, ப்ரக்ருதி என்றே பொருள் கொள்கின்றனர். மேலும், மஹான் என்பது ப்ரக்ருதியின் முதல் நிலை என்று கூறுகின்றனர். அவ்யக்தத்தை விட புருஷன் மேலானது என்று உள்ளது. இங்கு புருஷன் என்பது ஜீவனே ஆகும், காரணம் ஈச்வர தத்துவத்தை

சாங்க்யர்கள் ஏற்பதில்லை. எனவே ப்ரக்ருதியை விட மேலானது ஜீவனாகும். இதன் மூலம் ப்ரக்ருதியே உலகின் காரணம் எனலாம்.

- ஸித்தாந்தம் - பூர்வபஷத்தில் உள்ள கட உபனிஷத் வரிகளுக்கு முன்னால் அதே உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட சில வரிகளை இப்போது பார்க்கலாம். அந்த வரிகள், யமன் நசிகேதனிடம் கூறுவதாக உள்ளது. அவை:

ஆத்மாதம் ரதிநம் வித்தி ஸ்ரீரம் ரதமேவ ச
புத்திம் து ஸாரதிம் வித்தி மந: ப்ரக்ரஹமேவ ச
இந்த்ரியாணி ஹயாநாஹூர்விஷயாம்ஸ்தேஷு கோசாராந்

இதன் பொருள் - ஆத்மாவை தேரில் அமர்ந்துள்ளவனாகவும், உடலைத் தேராகவும், மன உறுதியை (புத்தி) தேர் ஓட்டுபவனாகவும், மனதைக் கடிவாளம் என்றும், புலன்களை குதிரைகளாகவும், உலக விஷயங்களை தேர் செல்லும் பாதையாகவும் கொள்ள வேண்டும்.

விஜ்ஞாந ஸாரதிர் யஸ்து மந:ப்ரக்ரஹவாந்நர:
ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்

இதன் பொருள் - யார் ஒருவனுக்கு, இந்தத் தேரானது சரியாக ஓடுகின்றதோ அவன் மகாவிஷ்ணுவின் இருப்பிடமான பரமபதத்தைச் சென்று அடைகின்றான்.

இதனையும், பூர்வபஷத்தில் உள்ள கட உபனிஷத் வரிகளையும் ஒப்பிட்டால் - இங்கு உடல், மனம் போன்றவற்றில் எந்த ஒன்றை விட மற்றதை அடக்கி வசப்படுத்த வேண்டும் என்று பூர்வபஷ உபனிஷத் வரிகள் தெரிவிப்பது போன்று உள்ளது. இங்கு கூறப்பட்ட பல பதங்கள் (மனம், அறிவு, உலக விஷயங்கள்) பூர்வபஷத்திலும் உள்ளன. ஆனால், இங்கு கூறப்பட்டுள்ள உடல் என்பது (உடலைத் தேராகவும்) பூர்வபஷத்தில் கூறப்படவில்லை. எனவே அங்கு உள்ள அவ்யக்தம் என்ற பதம் உடலைக் குறிப்பதாக இருக்க வேண்டும். இதன் மூலம், பூர்வபஷத்தில் உள்ள வாதங்கள் உடைக்கப்படுகின்றன. எனவே, சாங்க்யர்கள் கூறுவதுபோல் ப்ரக்ருதி என்பது இங்கு கூறப்படவில்லை.

1-4-2 ஸுஷ்மம் து ததர்ஹத்வாத்

- பொருள் - சூட்சும நிலையில் உள்ள ப்ரக்ருதி, ஒருவகையான மாறுதலை அடைந்து, உடலாக உருவாகின்றது. இதன் காரணம், ஸ்தூல உடல் மூலமாகவே சில காரியங்களைச் செய்ய இயலும்.

- விளக்கம் - சூட்சும நிலையில் உள்ள அவ்யக்தம் என்ற பொருளானது, சில வகையான மாறுதல்களை அடைகின்றது. இந்த மாறுதல்களுக்குப் பின்னர் அது (அவ்யக்தம்) உடலாக மாறுகின்றது. இந்த உடலே ஜீவன் என்னும் தேரினை அதன் இலக்குக்கு எடுத்துச் செல்ல உதவுவதாகும் (சூத்திரம் 1-4-1 காண்க)

1-4-3 தததீநத்வாத் அர்த்தவத்

- பொருள் - ப்ரக்ருதி என்பது பரம்பொருளுடன் தொடர்பு கொண்டதால் மட்டுமே பயனுள்ளதாக இருக்கின்றது.

- விளக்கம் - கடந்த சூத்திரத்தில், அவ்யக்தம் என்னும் ப்ரக்ருதியே மாறுதல்களுக்குப் பின்னர் அவ்யக்தம் என்ற உடலாக மாறுவதாகக் கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் சாங்க்யர்கள் கூறுவது போன்று, அவ்யக்தம் என்பது

ப்ரக்ருதி என்பதை ஒப்புக் கொள்வதாகத் தெரிகின்றது. பின்னர் ஏன் சூத்திரம் 1-4-1ல் இந்தக் கருத்தை ஏற்கவில்லை? சாங்க்யர்களின் ப்ரக்ருதியையும் அதன் மாற்றங்களையும் ஒப்புக் கொள்கிறோம். ஆனால், அவர்கள் கூறுவதுபோல் ப்ரக்ருதி தன்னிச்சையாக செயல்பட முடியும் என்பதையே மறுக்கிறோம். அது பரம்பொருளுடன், அவன் ஆணைக்கு இணங்க நடந்தால் மட்டுமே பயனுள்ளதாக ஆகின்றது.

1-4-4 ஜ்ஞேயத்வாவசநாத் ச

• பொருள் - அவ்யக்தம் பற்றிய ஞானம் அவசியம் என்று கூறப்படாத காரணத்தினால், இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது சாங்க்யர்கள் கூறுகின்ற அவ்யக்தம் அல்ல.

• விளக்கம் - சாங்க்யர்கள் கருத்தின்படி - அவ்யக்தம் என்னும் ப்ரக்ருதியை முழுவதுமாக அறிந்தால் மட்டுமே மோட்சம் கிடைக்கும். ஆனால், உபநிஷத்துகளில் அவ்வாறு எதுவும் கூறப்படவில்லை. இதனால், இங்கு காணப்படும் அவ்யக்தம் என்பது சாங்க்யர்கள் கூறும் அவ்யக்தம் அல்ல.

1-4-5 வததி இதி சேத் ந ப்ராஜ்ஞோ ஹ ப்ரகரணாத்

• பொருள் - மோட்சம் பெற, அவ்யக்தத்தை அறிய வேண்டும் என்று உபநிஷத் கூறுவதாகச் சொல்வது சரியல்ல. இதன் காரணம், அந்த வரிகளில் கூறப்பட்டவன் பரம்பொருளே.

• பூர்வபக்ஷம் - கட உபநிஷத்தில் கீழே உள்ள வரிகளைக் காணலாம்:

அஸப்தமஸ்பர்ஸமரூபமவ்யயம் ததாரஸம் நித்யமகந்த வச்சயத்
அநாத்யநந்தம் மஹத: பரம் த்ருவம் நிசாய்ய தம் ம்ருத்யுமுகாத் ப்ரமுச்சயதே

இதன் பொருள் - அந்தப் பொருளானது சத்தம் இல்லாமலும், தொடுவது என்பதே இல்லாமலும் உருவம் இல்லாமலும், அழியாமலும், துவக்க முடிவு இல்லாமலும், சுவை மணம் இல்லாமலும், மஹான் (சூத்திரம் 1-4-1) என்பதைவிட மேலானதாகவும், என்றும் நிலையானதாகவும் இருக்கின்றது. இந்தப் பொருளைத் த்யானிப்பவன், ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து மீண்டு விடுகின்றான்.

மேலே உள்ள பொருளானது ஓசை, உருவம் போன்ற எதுவும் இல்லாமல் உள்ளதால், அதனைப் ப்ரக்ருதி என்றே கொள்ள வேண்டும். இதனை, மோட்சத்தில் ஆசை உடையவர்களுக்கு அறியத்தக்கதாகவே இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே கடந்த சூத்திரத்தில், ப்ரக்ருதியை மோட்ச ஆசை உடையவர்கள் அறியத் தேவையில்லை என்று கூறியது தவறாகும்.

• ஸித்தாந்தம் - பூர்வபக்ஷ வாதம் தவறானது. கட உபநிஷத்தில், பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட்ட உபநிஷத் வரிகளுக்கு முன்னால், கீழே உள்ள வரிகள் காணப்படுகின்றன:

விஜ்ஞாந ஸாரதிர் யஸ்து மந:ப்ரக்ரஹவாந்நர:

ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்

இதன் பொருள் - யார் ஒருவனுக்கு, இந்தத் தேரானது சரியாக ஓடுகின்றதோ அவன் மகாவிஷ்ணுவின் இருப்பிடமான பரமபதத்தைச் சென்று அடைகின்றான். மேலும், அதே உபநிஷத்தில் கீழே உள்ள வரிகளைக் காணலாம்:

ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு கூடோத்மா ந ப்ரகாஸதே
த்ருஸ்யதே த்வக்ரயயா புத்த்யா ஸுக்ஷ்மயா ஸுக்ஷ்மதர்ஸிபி:

இதன் பொருள் - பரம்பொருள் அனைத்திலும் மறைவாக உள்ளான்; அவன் அவ்வாறு உள்ளது யாருடைய கண்ணிற்கும் தெரிவதில்லை; மிகுந்த ஸுக்ஷ்ம அறிவுடையவர்கள் மட்டுமே அவனைக் காண முடியும்.

மேலே கூறப்பட்டுள்ள காரணங்களால் சாங்க்யர்களின் வாதமான புருஷனைவிட (ஜீவனைவிட) மேலானவன் யாரும் இல்லை என்பது உடைக்கப்படுகின்றது. முண்டக உபநிஷத்தில் - யத்ததத்ரேஸ்யம் - (அப்பொருளை) பார்க்கவோ உணரவோ முடியாது - என்று உள்ளது. இதன் மூலம், பூர்வபஷத்தில் கூறப்பட்ட ஓசை அற்றது முதலான தன்மைகள் பரம்பொருளையே குறிக்கின்றன என உணரலாம். மேலும், மஹான் என்னும் ஜீவனைவிட பரம்பொருள் மேலானவன் என்பதும் - புத்தேராத்மா மஹாந் பர: - என்பதன் மூலம் உணரலாம். எனவே பூர்வபஷத்தில் உள்ளதுபோல், ப்ரக்ருதியை அறியவேண்டும் என்று எங்கும் கூறப்படவில்லை.

1-4-6 த்ரயாணாம் ஏவ ச ஏவம் உபந்யாஸ: ப்ரஸ்ந: ச

• பொருள் - முன்றைப் பற்றியே பதிலும், முன்றைப் பற்றியே கேள்வியும் உள்ளதால், ப்ரக்ருதி குறித்துக் கூறப்படவில்லை என அறியலாம்.

• விளக்கம் - கட உபநிஷத்தில், மோட்ச ஆசை உடையவர்கள் அறிய வேண்டியதாக உபாயமும் (மோட்சம் அடைய வழி), உபேயமும் (மோட்சம் பெற்றபின் அடைய வேண்டிய இடம்), உபேதாவும் (மோட்சம் பெறுபவன் - ஜீவன்) மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளது. ப்ரக்ருதி குறித்து எதுவும் கூறப்படவில்லை. இதனை விளக்குவோம்.

யமனிடம் இருந்து முன்று வரங்களைப் பெற்ற நசிகேதன், "யமனே! எனக்கு முன்றாவது வரமாக நீ ஒரு விளக்கம் அளிக்க வேண்டும் (முதல் வரத்தின் மூலம் தனது தந்தையை அருகில் கேட்டான், இரண்டாவது வரத்தின் மூலம் அக்னியைக் குறித்துக் கேட்டான்). மோட்சம் பெற்றபின் சென்றடையும் இடம், மோட்சம் பெற விரும்புவர்களின் தன்மைகள், மோட்சம் அடையும் வழி ஆகியவற்றை நீ கூறுவாயாக", என்றான். இதற்குப் பதிலாக யமன், "யாராலும் காணமுடியாமல் உள்ளவனும், நமது கர்மபயனால் மறைக்கப்பட்டுள்ளவனும், அனைத்து உயிர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும், இதயம் என்ற குகையில் உள்ளவனும் ஆகிய பரம்பொருளைக் குறித்து உண்டான ஞானத்தின் மூலம், அவனை உபாஸனை செய்பவன் உலகின் சுகதுக்கங்களை கைவிடுகின்றான்", என்றான். உடனே நசிகேதன், "எனக்கு நீ, தர்ம அதர்மங்களில் இருந்து வேறுபட்டதான மோட்சம் என்பதைப் பற்றியும், முன்று காலங்களிலும் வேறுபட்டதான ப்ராப்யம் (பரம்பொருள்) என்பதையும், ப்ராப்தா (ஜீவன்) என்பதையும் விளக்குவாயாக", என்றான் - இதுவே முன்று கேள்விகள் என்று சூத்திரத்தில் உள்ளது. இதற்கு யமன் பின்வருமாறு கூறினான்.

1. ந ஜாயதே ம்ரியதே வா - ஜீவன் பிறப்பதும் இறப்பதும் இல்லை - என்று ஜீவனைக் குறித்துக் கூறினான்.

2. அணோரணியாந் (அணுவைவிடச் சிறியவன்) என்று தொடங்கி, இத்தா வேத யத்ரஸ: (அவனை யார் அறிவார்?) என்பது வரையில் உள்ள கட உபநிஷத் வரிகளைக் கூறி பரம்பொருளை விளக்கினான்.

3. ஆத்மாநம் (ஆத்மாவை தேராக) என்று தொடங்கி துர்க்கம் பதஸ் தத் கவயோ வதந்தி (இந்தப் பாதை கடினமானது) என்பது வரையில் உள்ள கட உபனிஷத் வரிகளைக் கூறி மோட்ச வழியை விளக்கினான்.

ஆக, மோட்சத்தைக் குறித்த முன்று கேள்விகளிலும் பதில்களிலும் ப்ரக்ருதியைப் பற்றிக் கூறப்படவில்லை.

1-4-7 மஹத்வத் ச

• பொருள் - மஹத் என்று கூறும் இடத்திலும் ப்ரக்ருதியைப் பற்றிக் கூறவில்லை.

• விளக்கம் - இங்கு இரு கட உபனிஷத் வரிகள் கூறப்படுகின்றன. புத்தேராத்மா மஹாந் பர: - இந்த வரியில் புத்திக்கு மேலாக உள்ளது என்னும் ஆத்மா - என்று பொருள். ஆக, இங்கு உள்ள மஹான் என்பது சாங்க்யர்களின் மஹத் என்பது அல்ல, காரணம் ஆத்மா என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் - மஹத்: பரமவ்யக்தம் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் அந்த மஹான் என்பதைவிட மேலானது அவ்யக்தம் என்று கூறப்பட்டது. எனவே இங்கு அவ்யக்தம் என்று கூறுவது, சாங்க்யர்கள் கூறும் ப்ரக்ருதி அல்ல.

1-4-8 சமஸவத் அவிசேஷாத்

• பொருள் - உபநிஷத்தில் சமஸம் என்ற பதம் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது போன்று, அஜா என்ற பதம் சாங்க்யர்களின் ப்ரக்ருதியைக் குறித்துத் தெளிவாகக் கூறவில்லை. எனவே அஜா என்பது ப்ரக்ருதி அல்ல.

• பூர்வபக்ஷம் - ஸ்வேதாஸ்வதார உபநிஷத்தில் கீழே உள்ள வரிகள் காணப்படுகின்றன.

அஜாமேகாம் லோஹிதஸூக்லக்ருஷ்ணாம் பஹ்வீ: ப்ரஜா: ஸ்ருஜமானாம் ஸருபா: அஜோ ஹயகோ ஜுஷமானோநுஸேதே ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோந்ய:

இதன் பொருள் - சிவப்பு, வெண்மை, கறுமை ஆகிய நிறங்கள் கொண்டதாகவும், பிறப்பு என்பதே இல்லாததாகவும் உள்ள அஜா என்பவன், தன்னைப் போன்றே பல வாரிசுகளை உருவாக்குகின்றான். அவற்றுள் ஒருவன் அவளுடனே உறங்குகின்றான். மேலும் ஒருவன், அவளுடன் இன்பமாக இருந்தபின் நீங்கிச் செல்கின்றான்.

இதன் உட்பொருள் என்ன? முன்று நிறங்களும், முன்று குணங்களைக் குறிக்கும். அஜா என்று உள்ளது ப்ரக்ருதி ஆகும். அஜா என்பதுடன் சேர்ந்தே உள்ளவன் என்பது, ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் ஜீவனைக் குறிக்கும். அதனை விட்டுப் பிரிந்தவன், முக்தி அடைந்த ஜீவன் ஆவான். இங்கு அஜா என்பது ப்ரக்ருதியைக் குறிப்பதே ஆகும். இதன் காரணம் - அது பிறப்பற்றதாகவும், படைப்பதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

• ஸித்தாந்தம் - அஜா என்பது சாங்க்யர்கள் கூறுவதுபோல் சுதந்திரமான ப்ரக்ருதி அல்ல. அது பரம்பொருளின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும் ப்ரக்ருதி ஆகும். இதனை விளக்கலாம். சமஸம் என்பது யாகங்களில் உதவும் ஒரு பாத்திரம் ஆகும். இதன் மேற்பக்கம் திறந்தும், கீழ்ப்பாகம் பெருத்தும் காணப்படும். ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - அர்வாக்பிலஸ்மஸ ஊர்த்வபுத்ர: - மேலே பெருத்தும் கீழே திறந்தும் உள்ள சமஸம் - என்று கூறப்படுகின்றது. நமக்கு குழப்பம் ஏற்படுகிறது. சமஸம் என்பது மேலே துளையுடன் உள்ளதாகப் படித்தோம்.

ஆனால், உபனிஷத்தில், சமஸம் என்பது கீழே துளை உள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது. இந்தக் குழப்பத்தை நீக்க, அதே உபநிஷத்தில் ஒரு தெளிவான விளக்கம் உள்ளது - இதம் தச்சிர: ஏஷ ஹ்யர்வாக்பிலஸ் சமஸ ஊர்த்வ புத்ந: - இந்த சமஸம் நமது தலையாகும் (தலை மேற்புறம் பெருத்தும், கீழ்புறம் துளையான வாயுடன் உள்ளது); இது உணவை உட்கொள்ள கீழே துளையும் மேலே பெருத்தும் உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. ஆக இங்கு சமஸம் என்பது தெளிவாக விளக்கப்பட்டது.

பூர்வபஷத்தில் கூறியபடி அஜா என்ற பதம் தெளிவாக விளக்கப்படவில்லை. மேலும், ப்ரக்ருதியானது பலவற்றை உருவாக்கவல்லதாக இருப்பினும், அது அவற்றை சுதந்திரமாக உருவாக்க முடியும் என்று கூறப்படவில்லை. எனவே சாங்க்யர்கள் கூறும் ப்ரக்ருதி இங்கு கூறப்படவில்லை.

1-4-9 ஜ்யோதிருபக்ரமா து ததா ஹி அதீயதே ஏகே

• பொருள் - அஜா என்னும் ப்ரக்ருதி, ஜோதியான பரம்பொருளைச் சார்ந்தே உள்ளது. இவ்வாறு தைத்திரீய உபநிஷத்தில் சிலர் ஒதுகின்றனர்.

• விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - அணோரணீயாந் மஹதோ மஹூயாநாத்மா (அணுவை விடச் சிறியவனாகவும், பெரியதை விடப் பெரியவனாகவும் உள்ளவன்) என்று தொடங்கி, திஷ்டத்யந்தராத்மா - இந்தப் ப்ரஹ்மத்திடம் இருந்து ஏழு புலன்களும், ஏழு அக்னிகளும், ஏழு ஜுவாலைகளும், கடல்களும், மலைகளும் தோன்றின - என்று முடிகின்றது. இதன் நடுவே உள்ள வரிகளே, சூத்திரம் 1-4-8இன் பூர்வபஷத்தில் உள்ள உபநிஷத் வரிகள் ஆகும். இதன் மூலம் அஜா என்பது ப்ரஹ்மத்தைச் சார்ந்துள்ள ப்ரக்ருதி என்று உணரலாம்.

1-4-10 கல்பநோபதேஸாத் ச மத்வாதிவத் அவிரோத:

• பொருள் - ப்ரக்ருதி பிறப்பற்றது என்றும், ப்ரஹ்மத்தால் உருவாக்கப்படுகின்றது என்றும் முரணான கருத்துகள் உள்ளனவே என்று கேள்வி எழுந்தால் - சூரியன் மது விஷயத்தில் எவாறு முரணாக இல்லையோ அது போன்றும், இங்கு ஸ்ருஷ்டி குறித்துக் கூறப்பட்டதாலும் - ப்ரக்ருதி குறித்து முரண்பாடு இல்லை.

• விளக்கம் - இங்கு கல்பநா என்ற பதம் உருவாக்குதலைக் குறிக்கும். தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - சூர்ய சந்திரமகா தாதா யதா பூர்வகல்பயத் - சூரியனையும் சந்திரனையும் முன்பு இருந்தது போன்றே படைத்தான் - என்று உள்ளதில் 'கல்ப' என்ற பதம் உள்ளது. மேலும், ஸ்வேதாஸ்வதார உபநிஷத்தில் - அஸ்மாந் மாயீஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத் - மாயனான பரம்பொருள் ப்ரக்ருதியில் இருந்து இந்த உலகைப் படைத்தான் - என்று உள்ளது. ஆக, ப்ரக்ருதி என்பது படைக்கப்பட்டது என்று தெரிகின்றது. ஆனால், சூத்திரம் 1-4-8ல் காணப்படும் உபநிஷத் வரிகளில் அஜா எனப்படும் ப்ரக்ருதி பிறப்பற்றது என் உள்ளது. இது முரண்பாடு அல்லவா? இல்லை, காரணம் - ப்ரளயத்தின்போது ப்ரக்ருதியானது தனது உருவம் பெயர்களை இழந்து, ப்ரஹ்மத்தின் உடலாகவே உள்ளது. இந்தத் தருணத்தில் அது பிறப்பற்றது என கூறப்படுகிறது. ப்ரளயம் நீங்கி, பரம்பொருள் மீண்டும் அனைத்தையும் படைக்கும்போது, ப்ரக்ருதியும் படைக்கப்படுகின்றது. ஆக, முரண்பாடு இல்லை.

இதற்கு உதாரணமாக, சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள மதுவித்யை பகுதியைக் குறிப்பிடலாம். இந்த உலகம் படைக்கப்பட்டபின் (ப்ரளயம் முடிந்து ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) - அஸௌவா ஆதித்யோ தேவமது - சூரியன்

தேவர்களுக்கு மதுவாக (தேன்) உள்ளான் - என்று கூறப்பட்டது. அதே உபநிஷத்தில், ப்ரளய காலத்தில் - நைவோதே தா நாஸ்தமேதா - சூரியன் உதிப்பதும் இல்லை, மறைவதும் இல்லை - என்று உள்ளது. ஆக, இரண்டும் சூரியனின் இரு நிலைகள் ஆகும். இங்கு முரண்பாடு இல்லை. இதே போன்று மேலே உள்ள ப்ரக்ருதி விஷயத்திலும் முரண்பாடு இல்லை.

1-4-11 ந ஸங்க்யோ பஸங்க்ரஹாத் அபி நாநாபாவாத் அதிரேகாத் ச

• பொருள் - உபநிஷத்தில் இருபத்து ஐந்து என்று எண் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், இங்கு ப்ரக்ருதி என்பது சாங்க்யர்களின் சுதந்திரமான ப்ரக்ருதி அல்ல. காரணம் - இங்கு உள்ள தத்துவங்களின் எண்ணிக்கை அதிகம் என்பதால்.

• பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - யஸ்மிந் பஞ்ச பஞ்சஜநா: ஆகாஸ்ச ப்ரதிஷ்டித: தமேவமந்ய ஆத்மநம் வித்வாந் ப்ரஹ்மாத்ருதோம்ருதம் - அந்த ஆத்மாவிடம் இருபத்து ஐந்து (ஐந்து ஐந்து) தத்துவங்களும், ஆகாயமும் பொருந்தியுள்ளன. இப்படி உள்ளதாக அந்த ஆத்மாவை அறியும் மோட்சம் பெறுகின்றான் - என்று உள்ளது. இங்கு சாங்க்யர்களின் ப்ரக்ருதியைப் பற்றியே கூறப்பட்டுள்ளது. எப்படி? சாங்க்யர்கள் 24 தத்துவங்களைக் குறித்தும் (5 பூதங்கள், 5 தன்மாத்ரைகள், 5 ஞானேந்திரியங்கள், 5 கர்ம இந்திரியங்கள், ப்ரக்ருதி, மனம், அஹங்காரம், ஆத்மா), 25வது தத்துவமான ஜீவனைக் குறித்தும் கூறுகின்றனர். இந்த 25ஐப் பற்றியே உபநிஷத்தில் உள்ளது. இவற்றை அறிந்தால் மோட்சம் அடையலாம் என்று உள்ளது.

• ஸித்தாந்தம்

1. பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ள உபநிஷத் வரியில் 'யஸ்மிந்' என்ற பதம் உள்ளது. இது 'எந்தப் பொருளிடம் அவை சார்ந்துள்ளனவோ' என்ற பொருளைக் குறிக்கும். ஆக இதனைத் தொடர்ந்து கூறப்பட்டுள்ள 25 தத்துவங்களும் இப்பொருளான ப்ரஹ்மத்தினைச் சார்ந்து உள்ளதாகவே கூறப்படுகின்றது. எனவே இங்கு சாங்க்யர்கள் சுதந்திரமான தத்துவங்கள் கூறப்படவில்லை.

2. அந்த வரியில் ஆகாயம் என்பது தனியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் சாங்க்யர்களின் 25 தத்துவங்களில் ஆகாயமும் அடங்கியுள்ளது. எனவே இங்கு கூறப்பட்டது சாங்க்யர்களின் 25 அல்ல.

3. இங்கு பஞ்ச பஞ்சஜநா: என்பது ஐந்து ஐந்து என்ற பொருள் அல்ல. இது ஸப்தரிஷிகள் ஏழு பேர் என்பது போன்ற பொருளில் உள்ளது. எனவே பஞ்ச பஞ்சஜநா என்பது ஐந்து மட்டுமே (25 அல்ல).

1-4-12 ப்ராணாதய: வாக்யஸேஷாத்

• பொருள் - சூத்திரம் 1-4-11ல் (ஸித்தாந்தம் இறுதியில்) ஐந்து பொருள்களாகக் கூறப்பட்டவை ப்ராணன் முதலியவைகள் ஆகும்.

• விளக்கம் - கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள ஸித்தாந்தத்தில் பஞ்ச பஞ்சஜநா என்பது ஐந்து பொருள்களையே குறிக்கும் என்றோம். அவை என்ன? ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - ப்ராணஸ்ய ப்ராணமுத சக்ஷுஷ்சக்ஷு: ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம் (அந்நஸ்யாந்நம்) மநஸோ யே மனோ விது: - எந்த ஒன்றை ப்ராணவாயுவிற்கு ப்ராணவாயு என்றும், கண்ணிற்குக் கண்ணாகவும், காதுக்குக் காதாகவும், முக்கிற்கு முக்காகவும், அன்னத்திற்கு அன்னமாகவும் (அன்னம் என்பதை நாக்கு எனலாம்), மனதிற்கு மனதாகவும் அறிகின்றனரோ - என்று உள்ளது.

ஆக, அங்கு ஐந்து எனக் கூறப்பட்டது - ப்ராணன், கண், காது, அன்னம், மனம் என்பதே ஆகும்.

1-4-13 ஜ்யோதிஷா ஏகேஷாம் அஸதி அந்நே

• பொருள் - அன்னம் என்ற பதம் சில வரிகளில் கூறப்படாமல் இருப்பினும், ஜோதி என்ற பதம் கூறப்பட்டதால், ஐந்து என்ற எண்ணிக்கை கிடைக்கின்றது.

• விளக்கம் - காண்வ முனிவரின் உபனிஷத் வரியில் அன்னம் என்பதைப் பற்றிக் கூறவில்லையே என்ற கேள்வி எழலாம். உண்மை, ஆனால் அதற்கு முந்தைய வரியில் - தம் தேவா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிராயுர் ஹோபாஸதேம்ருதம் - ஜோதிகள் அனைத்திற்கும் ஜோதியான அப்பரம்பொருளை, தேவர்கள் உபாஸிக்கின்றனர். இங்கு 'ஜோதிகள்' என கூறப்பட்டது நமது புலன்களையே ஆகும். புலன்கள் ஐந்து என்பது உண்மையே. ஆக, அந்த வரியில் அன்னம் என்பது விடப்பட்டிருந்தாலும், ஐந்து புலன்களை குறிப்பதாகவே கொள்ள வேண்டும்.

1-4-14 காரணத்வேந ச ஆகாஸாதி ஷு யதாவ்யபதிஷ்டோக்தே:

• பொருள் - ஆகாயம் உட்பட அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக ப்ரஹ்மமே உள்ளது என்று கூறப்பட்டதால், ப்ரஹ்மமே உலகின் காரணப்பொருள்.

• பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உலகின் காரணப் பொருளைக் கூறும்போது - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் - ஸத் என்பதே காரணப் பொருளாக இருந்தது - என்று கூறப்பட்டது. தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - அஸத் ஏவா இதம் அக்ர ஆஸீத் - முதலில் அஸத் என்பதே (காரணப் பொருளாக) இருந்தது - எனக் கூறப்பட்டது. ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - தத் ஏதம் தர்ஹி அவ்யாக்ருதம் ஆஸீத் - இப்படிப்பட்ட உலகின் காரணப் பொருள் முன்பு அவ்யாக்ருதமாக இருந்தது - என்றும் உள்ளது. சாங்க்யர்களின் தத்துவத்தில் அவ்யாக்ருதம் என்பது ப்ரக்ருதியே ஆகும். ஆக ஸத் என்றும் அஸத் என்றும் அழைக்கப்படுவது, உலகின் காரணமாக உள்ளதும், அவ்யாக்ருதம் என்னும் ப்ரக்ருதியே ஆகும்.

• ஸித்தாந்தம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்மம் - ஸத்யமாகவும், ஞானத்துடனும், காலங்களால் அளவுபடாததாகவும் உள்ளது ப்ரஹ்மம் - என்று உள்ளது. மேலும் - தஸ்மாத் வை ஏதஸ்மாத் ஆத்மாந ஆகாஸ: ஸம்பூத - இப்படிப்பட்ட பரமாத்வாவிடம் இருந்து ஆகாயம் தோன்றியது - என்று உள்ளது. மேலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - தத் ஐக்ஷத பஹுஸ்யாம் - நானே பலவாகத் தோன்றுவேன் என ப்ரஹ்மம் கூறியது - என்று உள்ளது. ஆக, ப்ரஹ்மமே உலகின் காரணம் என்று தெரிகின்றது. ஸத், அஸத், அவ்யாக்ருதம் ஆகியவை ப்ரளய காலத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும் பதங்கள் என்று கொள்ளலாம். இதனை - தத் நாமரூபாய்யம் வ்யாக்ருதயதா - என்பதன் மூலம் அறியலாம். ஆக, பல வேதவாக்யங்களும் ப்ரஹ்மத்தையே உலகின் காரணமாக கூறுகின்றன.

1-4-15 ஸமாகர்ஷாத்

• பொருள் - மற்ற சூத்திரங்களிலும் உபநிஷத்துகளிலும் கூறப்பட்டவற்றைக் குறிப்பிடுவதாலும், பரம்பொருளே உலகின் காரணம் ஆகும்.

- விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - ஸோகாமயத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - ப்ரஹ்மம் தான் பலவாக உருவெடுப்பேன் - என்று உள்ளது. இதே ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி, அதே உபநிஷத்தில் - அஸத் வை இதம் அக்ர ஆஸத் - முதலில் அஸத் என்பதாகவே உலகம் இருந்தது - என்று கூறுவதில், ப்ரஹ்மத்தை அஸத் என்று கூறுகின்றது. மேலும், ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - தத் ஏதம் தர்ஹி அவ்யாக்ருதம் ஆஸத் - அதே உலகம் அப்போது அவ்யாக்ருதம் என்று இருந்தது - என்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தை அவ்யாக்ருதம் என்று கூறுகின்றது. தொடர்ந்து, அதே உபநிஷத் - ஸ ஏஷ இஹ ப்ரவிஷ்ட ஆநகாக்ரேய: - அதே ப்ரஹ்மமாகிய புருஷன் உள்ளே புகுந்து நகக்கண்கள் வரையில் உள்ளான் - என்று கூறுகின்றது. ஆக, அஸத் மற்றும் அவ்யாக்ருதம் என்பவை ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன. எனவே உலகின் காரணம் ப்ரஹ்மமே அன்றி ப்ரக்ருதி அல்ல.

1-4-16 ஜகத்வாசித்வாத்

- பொருள் - கூறப்பட்டுள்ள பதம் ஜகத் என்னும் உலகினைக் குறிப்பிடுவதால், நாராயணனே அறியத்தக்கவன்.

- பூர்வபக்ஷம் - கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் - யோ வை பாலாகே ஏதேஷாம் புருஷாணாம் கர்த்தா யஸ்ய வைதத் கர்ம ஸ வை வேதிதவ்ய: - யார் ஒருவன் அனைத்துப் புருஷர்களையும் உருவாக்குகின்றானோ, இப்படிப்பட்ட கர்மம் (தொழில்) யாருக்கு உள்ளதோ, அவனே அறியப்பட வேண்டியவன் - என்று உள்ளது. இங்கு கர்மம் என்பது பாவபுண்ணியத்துடன் கூடியது. இத்தகைய கர்மம் என்பது ப்ரஹ்மத்திற்குக் கிடையாது. அது ஜீவனுக்கு மட்டுமே உண்டு. ஆக, இந்த உலகின் காரணமாக உள்ள ஜீவனே இங்கு கூறப்படுகின்றான்.

ஸித்தாந்தம் - இந்தக் கருத்து தவறானது. முதலில் ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்போம். இது கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் உள்ளது. பாலாகி என்னும் ஒருவன் அஜாதசத்ரு என்ற அரசனிடம் வந்து அவனுக்கு ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துக் கூறுவதாகச் சொன்னான். அஜாதசத்ருவும் சரியெனக் கூற, பாலாகி - சூரியன், சந்திரன், மின்னல் போன்றவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கூறி, அவை ஒவ்வொன்றையும் ப்ரஹ்மம் என்று கூறினான். இதனை அஜாதசத்ரு ஏற்கவில்லை. பாலாகியும் அஜாதசத்ருவிடம், "எனக்குத் தெரிந்தது இவ்வளவே. உனக்குத் தெரிந்தவற்றைக் கூறு", என்றான். அதற்கு விடையாகவே, அஜாதசத்ரு பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ள உபநிஷத் வரிகளைக் கூறினான். அந்த வரிகள் - ப்ரஹ்ம தே ப்ருவாணி யோ வை பாலாகே ஏதேஷாம் புருஷாணாம் கர்த்தா யஸ்ய வைதத் கர்ம ஸ வை வேதிதவ்ய: - உனக்கு நான் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றேன். பாலாகியே! நீ குறிப்பிட்ட புருஷர்களை (சூரியன், சந்திரன் போன்றவர்கள்) யார் ஒருவன் உருவாக்குகின்றானோ (கர்த்தா), அவனே அறியப்பட வேண்டியவன். அவனுக்கு இந்தக் கர்மம் (உலகினைப் படைக்கும் கர்மம்) உள்ளது - என்று உள்ளது. ஆக, பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ளது போன்று இவன் கர்ம தொடர்புள்ளவர்களைப் படைக்கின்றான். ஆனால், இவனுக்கு அந்தக் கர்மங்களுடன் தொடர்பு இல்லை. மேலும் - யஸ்ய வா ஏதத் கர்ம - யாருக்கு இது கர்மமோ - இங்கு "இது" என்பது உலகத்தையும், "கர்மம்" என்பது அதனை உருவாக்கும் செயலையும் குறிப்பதாகும். ஆக உலகினை உருவாக்கும் கர்மம் உள்ளவன் என்று ப்ரஹ்மமே கூறப்பட்டது. ஆக, புருஷர்களை மட்டும் அல்லாது, உலகமே இவனது காரியமாகும். எனவே இங்கு அறியத்தக்கவன் பரம்பொருளே.

1-4-17 ஜீவமுக்யப்ராணலிங்காத் ந இதி சேத் தத் வ்யாக்யாதம்

• பொருள் - ஜீவனது அடையாளங்களும், அவனுடைய அடையாளமான முக்கியப் ப்ராணனைப் பற்றியும் இங்கு கூறப்பட்டது, பரம்பொருளைப் பற்றி அல்ல - என்று கூறுவது தவறு. இதன் காரணம், இந்த வாதத்தை முன்பே தவறு என்று கூறியாகிவிட்டது.

• பூர்வபகூம் - கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் - அதாஸ்மிந் ப்ராண ஏவ ஏகதாபவதி - ஜீவன் தூங்கும்போது அவனுடைய ப்ராணனுடன் ஒன்றி உள்ளான் - என்று உள்ளது. மேலும், அதே உபநிஷத்தில் கீழே உள்ள வரிகள் உள்ளன:

தத்யதா ஸ்ரேஷ்ட ஸ்வைர்ப்புங்க்தே யதா ஸ்வா: ஸ்ரேஷ்டிநம் புஞ்ஜந்தி
ஏவமேவைஷ ப்ரஜ்ஞாத்மா ஏதைராத்மபிர் புங்க்தே
ஏவமேவைத ஆத்மாந ஏநம் புஞ்ஜந்தி

இதன் பொருள் - செல்வம் படைத்த ஒருவன் எப்படித் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடன் அதனை அனுபவிக்கின்றானோ, அதுபோல ஞானம் உள்ள இந்த ஆத்மா அவனைச் சேர்ந்த ஆத்மாக்களுடன் இணைந்து அனுபவிக்கின்றான். என சுகத்தைப் பற்றி உள்ளது. இங்கு ப்ராணன், சுகங்கள் போன்றவை ஜீவனுக்கே உரியது என்பதால், பரம்பொருளை இங்கு அறியத்தக்கவனாகக் கூறவில்லை, ஜீவனையே ஆகும்.

• ஸித்தாந்தம் - இதற்கான பதில் சூத்திரம் 1-1-32ல் கூறப்பட்டது. இது தவிர இங்கு பேசப்படும் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின் துவக்கத்தில் - ப்ரஹ்மேதேப்ரவாணி - உனக்கு நான் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி உபதேஸிக்கின்றேன் - என்று உள்ளது. மேலும் இதன் முடிவில் - ஸர்வாந் பாப்மநோபஹத்ய ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் ஸ்ரேஷ்ட்யம் ஸ்வாராஜ்யமாதிபத்யம் பர்யேதி ய ஏவம் வேத - இந்தப் (ப்ரஹ்மத்தை) பொருளை அறிபவன் தனது பாவங்கள் நீங்கப் பெற்றவனாக, அனைத்து உயிர்களிலும் மேம்பட்டவனாக, கர்மங்களால் பாதிப்படையாதவனாக உள்ளான் - என்று உள்ளது. எனவே இங்கு துவக்கத்திலும், முடிவிலும் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியே உள்ளது. இங்கு ப்ராணனைக் குறித்துக் கூறியது ஏன்? இந்தப் ப்ராணனைத் தனது உடலாக உடைய ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனை செய்யவேண்டும் என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

1-4-18 அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி: ப்ரஸ்நவ்யாக்யாநாப்யாம் அபி ச ஏவம் ஏகே

• பொருள் - ஜீவனைக் குறிப்பிட்டது கேள்வி பதிலுக்காக ஆகும். வேறு சிலர் இப்படியே ஓதுகின்றனர். இவ்வாறு ஜைமிநி கருதுகின்றார்.

• விளக்கம் - அஜாதசத்ருவும் பாலாகியும் (சூத்திரம் 1-4-16), தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு மனிதனிடம் சென்றனர். அவனை எழுப்ப முயற்சித்தனர். அந்த மனிதனின் பெயரைக் கூறி எழுப்பினாலும் அவன் எழவில்லை. இறுதியில் அவனைத் தடியால் தட்டி எழுப்பினர். இதன் மூலம் உடலிலும் வேறுபட்டவன் ஜீவன் என்றும், ஜீவனிலும் வேறுபட்டவன் ப்ரஹ்மம் என்று உணர்த்தப்படுகின்றது. அப்போது அஜாதசத்ரு பாலாகியிடம் - க்வ ஏஷ ஏதத் பாலாகே புருஷோஸ்யிஷ்ட - இவன் தூங்கி எழுவதற்கு முன்னால் எங்கு இருந்தான் - என்று கேட்டான். இதற்கு விடையாக - அதாஸ்மிந் ப்ராண ஏவ ஏகதா - தூங்கும்போது ப்ராணனில் ஒன்றிவிடுகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. இங்கு ப்ராணன் என்பது பரம்பொருள் ஆகும். இது சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி - தூங்கும்போது தூங்குபவன் ஸத் என்பதுடன் ஒன்றி விடுகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் ப்ராணன் என்று கூறப்பட்டது

ப்ரஹ்மமே. எனவே இங்கு கேள்வியும் பதிலும் உள்ளதற்காகவே ஜீவன் கூறப்பட்டான்.

மேலும், ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - ய ஏஷோந்தர் ஹ்ருதய ஆகாஸஸ் தஸ்மிந் ஸேதே - தூங்குபவன் தனது இதயத்தில் உள்ள ஆகாயமாகிய பரம்பொருளிடம் தூங்குகின்றான் - என்று உள்ளது. இங்கும் ஜீவனைக் கூறியது, பரம்பொருளைப் பற்றிக் கூறவே ஆகும். ஆகாயம், ப்ராணன் போன்ற சொற்கள் ப்ரஹ்மமே என்னும் பொருள் தரும் என்று முன்பே கூறப்பட்டது.

1-4-19 வாக்யாந்வயாத்

• பொருள் - கூறப்படும் வரிகள் அனைத்தும் பரம்பொருளுக்கே பொருந்தும் என்பதாலும், இங்கு அறியப்படவேண்டியவனாக உள்ளவன் பரம்பொருளே.

• பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் ஆரண்யகாவில் - நவா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி ஆத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி - கணவன் மனைவியிடம் தன்னுடைய விருப்பத்தினால் ப்ரியமானவனாக இருப்பதில்லை, அவன் உள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவின் விருப்பத்தினால் அவ்வாறு உள்ளான் - என்று உள்ளது. இதேபோன்று அந்த உபநிஷத்தில், மனைவி கணவனிடத்தில் தனது ஆத்மா காரணமாகவே விருப்பத்துடன் உள்ளாள் என்றும், பிள்ளைகள் தங்கள் ஆத்மா காரணமாகவே விருப்பத்துடன் உள்ளனர் என்றும் பலவற்றைக் குறித்து உள்ளது. ஆக விருப்பத்திற்குக் காரணம் ஆத்மா என்று கூறி, தொடர்ந்து - ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:, மைத்ரேயி ஆத்மநி கல்வரே த்ருஷ்டே ஸ்ருதே மதே விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விதிதம் - இந்த ஆத்மாவே அறியப்பட வேண்டியது, காண வேண்டியது, கேட்க வேண்டியது, உபாஸிக்க வேண்டியது - என்று உள்ளது. இங்கு ஆத்மா என்பது சாங்க்யர்களின் தத்துவமான ஜீவனே ஆகும். இதன் காரணம், மனைவி, கணவன் போன்ற பந்தங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுடன் தொடர்புடைய ஆத்மா பரமாத்மா அல்ல, ஜீவாத்மாவே.

• ஸித்தாந்தம் - பூர்வபக்ஷத்தில் கூறியபடி ஆத்மாவின் விருப்பத்தால் கணவன் மனைவியிடம் அன்பாக இருந்தாலும், அதுவும் அந்த பரமாத்வாவின் விருப்பத்தால் மட்டுமே நிகழ்கின்றது. இதன் மூலம் அந்தப் பரம்பொருளே அனைத்தும் என்றும், அறியத்தகுந்தவன் என்றும் உணரலாம். மேலும், பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ள உபநிஷத் வரியில் - இதம் ஸர்வ விதிதம் - அனைத்தும் அறிந்தவையாகிறது - என்று உள்ளது. ஜீவனைப் பற்றி அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்தது ஆகாது. மேலும் ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - இதம் ஸர்வம் யத்யமாத்மா - இந்த ஆத்மாவே அனைத்தும் - என்று கூறுவதும், ஆத்மாவை பரமாத்மா என்று உணர்ந்தால் மட்டுமே சரியானது.

1-4-20 ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தே: லிங்கம் ஆஸ்மரத்ய:

• பொருள் - பரமாத்மாவை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்தது ஆகும் என்ற வரியினை மெய்ப்படுத்தவே அப்படி (எப்படி? விளக்கம் காண்க) உள்ளன என்று ஆஸ்மரத்யர் கருதுகின்றார்.

• விளக்கம் - மேலே உள்ள சில சூத்திரங்களில் ஜீவனைப் பற்றிய பதங்கள் உள்ளதைக் காணலாம். ஆயினும் அவை பரம்பொருளைக் கூறுவதாகவே உள்ளன. இப்படிக் கூறுவதன் காரணம் என்ன? பலரும் இதற்குக் காரணங்கள் கூறியுள்ளனர். இந்தச் சூத்திரத்தில், ஆஸ்மரத்யர் கூறிய சமாதானம் உள்ளது. சூத்திரம் 1-4-19ல் - இதம் ஸர்வம் விதிதம் - இந்த ஆத்மாவை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்தது போன்றது - என்று கூறப்பட்டது. இந்த வரியினை

உறுதிப்படுத்தவே, ஜீவனைக் குறித்தப் பதங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஜீவன் என்பவன் ப்ரஹ்மத்தின் செயலாகவே உள்ளான். எனவே ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால் ஜீவனையும் அறிந்தது போன்றது. ஆக, ஒன்றை அறிந்தால் அதனைச் சார்ந்த மற்றொன்றையும் அறிந்தது போலாகும். இதனை உறுதிப்படுத்தவே ஜீவனைப் பற்றியப் பதங்களும் உள்ளன.

1-4-21 உத்க்ரமிஷ்யத: ஏவம்பாவாத் இதி ஓளடுலோமி:

• பொருள் - உயிர் பிரியும்போது ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தையே அடைந்து அவனுடன் ஒன்றாகிறான், ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான் என்ற காரணத்தினால் அப்படிச் கூறப்பட்டதாக ஓளடுலோமி கருதுகின்றார்.

• விளக்கம் - கட உபநிஷத்தில் - ந ஜாயதே ம்ரியதே - ஜீவன் என்பவன் பிறப்பதும் இல்லை இறப்பதும் இல்லை - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் தனது கர்மவினைகளால் இந்த உடலுடன் தோன்றி மறைகிறான் என்று உணரலாம். இப்படி கொள்ளவில்லையெனில் (கர்ம வினைகள் ஜீவனைப் பாதிக்காது என்று கொண்டால்) ஜீவன்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் (ஞானம் முதலியவை) விளக்க முடியாதது ஆகிவிடும். மேலும் ஆஸ்மரத்யர் கூறியதுபோல் ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தின் செயல் என்று கொண்டால், அவன் உயிர் பிரியும்போது தானாகவே ப்ரஹ்மத்தை அடைவான் என்பது போன்று ஆகிவிடும். இதனால் மோட்சத்தைக் குறித்த உபாயங்களைக் கூறும் சாஸ்திரங்கள் பொருள் தராமல் போய்விடும். மண்ணில் செய்யப்படும் கடம் மீண்டும் மண்ணாக மாறுவதுபோல் (தனது உருவம் அழிந்து), ஜீவனும் மீண்டும் ப்ரஹ்மத்துடன் ஒன்றி விடுகின்றான் என்றால், அதில் ஜீவனுக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை. ஆக இந்த நிலைக்கு மேலாக அவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான் என்று ஓளடுலோமி கூறுகின்றார். இவர் கருத்துக்கு ஏற்ப கீழே உள்ள உபநிஷத் வரிகள் உள்ளன.

1. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத: அஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜயோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணோபி நிஷ்பத்யதே - ஜீவன் தனது உயிர் பிரிந்து அந்த உடலை விட்டுக் கிளம்பி, பரம்பொருளை அடைந்து தனது உண்மையான உருவத்தை அடைகின்றான்.

2. முண்டக உபநிஷத்:

யதா நத்ய: ஸ்யந்தமாநா: ஸமுத்ரே அஸ்தம் கச்சந்தி நாமரூபே விஹாய ததா வித்வாந் நாமரூபாத் விமுக்த: பராத் பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்

பொருள் - நதிகள் அனைத்தும் கடலில் கலக்கும்போது எவ்வாறு தங்கள் பெயர் மற்றும் அமைப்புகளை மறந்துவிடுகின்றனவோ அதுபோல், ஜீவன் தனது பெயர் உருவத்தை மறந்து பரம்பொருளை அடைகின்றான்.

ஆக ஜீவன் மோட்சம் அடையும்போது ப்ரஹ்மமாகவே மாறுகின்றான். இதனை உணர்த்தவே ஜீவனைக் குறித்த பதங்கள் உள்ளன.

1-4-22 அவஸ்திதே: இதி காஸக்ருத்ஸ்ந:

• பொருள் - பரம்பொருள், ஜீவன் உள்ளேயே இருப்பதாக உணர்த்தவே ஜீவனைக் குறித்த பதங்கள் கூறப்பட்டன.

• விளக்கம் - ஓளடுலோமி கூறிய கருத்தில் இரண்டு கேள்விகள் எழுகின்றன. அவையாவன:

1. மோட்சம் அடையும்போது ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றான் என்றால் அவ்வாறு மோட்சம் அடைவதற்கு முன்னர் அவன் ப்ரஹ்மம் அல்லன். இப்படி அவன் ப்ரஹ்மமாக இல்லாமல் உள்ளது ஏன்? இது ஜீவனின் இயற்கையான தன்மையா அல்லது ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் இப்படி உள்ளானா?

2. ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் ஜீவன், ப்ரஹ்மம் அல்லாமல் உள்ளான் என்றால் அந்தக் காரணம் உண்மையானதா அல்லது பொய்யா?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு நாம் விடையளிக்க முயற்சிப்போம். எந்தவிதமான பதில் உரைத்தாலும் முரணான கருத்துகளே கிடைக்கின்றன.

1. ஜீவன் ப்ரஹ்மமாக இல்லாதது இயற்கையே - இப்படிக் கொண்டால், இந்த வேறுபாடு (ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும்) ஜீவரூபம் உள்ளவரை மாறாமல் எப்போதும் இருக்கும். எனவே மோட்சம் அடையும்போது இந்த வேறுபாடு நீங்க வேண்டும் என்றால், ஜீவரூபம் அழிந்தால் மட்டுமே சாத்தியம். அப்போது ஜீவன் ப்ரஹ்மமாகி விடும். ஆனால், எந்த ஜீவரூபமும் தன் அழிவினை விரும்பாது, எனவே இங்கு முரண்பாடு உண்டாகிறது.

2. ஜீவன் ப்ரஹ்மமாக இல்லாதது ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் என்பது உண்மையே - இப்படியென்றால் மோட்சத்திற்கு முன்னரே ஜீவன், ப்ரஹ்மமாக உள்ளான் என்று பொருள் வருகின்றது (ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் அத்தன்மை மறைந்துள்ளது). சூத்திரத்தில் மோட்சத்தின்போது ப்ரஹ்மம் ஆகிறான் என்ற பொருளுக்கு இது முரண்பாடாக உள்ளது. (இங்கு ப்ரஹ்மத்தை ஜீவனாக மாற்றும் காரணம் என்பது உபாதி எனப்படும்).

3. ஜீவன் ப்ரஹ்மமாக இல்லாதது ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் என்பது பொய்யானது (தவறானது) - இப்படியென்றால் மோட்சத்திற்கு முன்னரே ஜீவன், ப்ரஹ்மமாக உள்ளான் என்று பொருள் வருகின்றது. ஆக சூத்திரம் 1-4-21ல் உள்ளபடி மோட்சம் அடையும்போது ப்ரஹ்மம் ஆவது எது (இது ஜீவன் அல்லன், ஏனெனில் ஜீவன் ப்ரஹ்மமாக உள்ளான் என்று கூறினோம்). இதற்குப் பதிலாக - அப்படி மோட்சம் அடைபவன் ப்ரஹ்மமே; அவன் தனது உண்மையான ரூபத்தை அறியாமையால் (அஞ்ஞானம்) மறந்துள்ளான்; மோட்சத்தின்போது அறியாமை நீங்கப் பெறுகின்றான். இதனை ஏற்க முடியாது. காரணம் - ப்ரஹ்மம் எப்போதும் (அறியாமையால் சிறைபடாமல்) சுதந்திரமாகவும் ஞானமுள்ளதாகவும், யார் உதவியும் இன்றி ஒளி வீசுவதாகவும் உள்ளது. இதனை மறைப்பது என்பது பொருந்தாது. ஒரு பொருளை மறைப்பது என்றால் அதில் இருந்து வெளிப்படும் ஒளியை மறைப்பதே ஆகும்; பொருள் அப்படியே இருக்கும். இங்கு ப்ரஹ்மம் ஒளியாகவே உள்ளது. அந்த ஒளியின் ஒளியையே மறைப்பது என்றால், ஒளியே அழிந்தால் மட்டுமே சாத்தியம். ஆக, ப்ரஹ்மம் தனது ரூபத்தையே இழப்பது போலாகும். இது முரணானது. மேலே உள்ள பல கருத்துகள் மூலம் ஒளடுலோமி கூறியது தவறு என்றும், ஜீவனைக் குறித்த பதங்கள் பரம்பொருளைக் குறித்து கூறப்பட்டுள்ளதற்கு வேறு காரணம் என்றும் காஸ்க்ருத்ஸ்நர் கூறுகின்றார். அது என்ன?

ப்ருஹத் ஆரண்யாகாவில் - ய ஆத்மநி திஷ்டந் யஸ்யாத்மா ஸ்ரீரம் - யார் ஒருவன் ஆத்மாவில் உள்ளானோ, யாருக்கு ஆத்மா உடலாக உள்ளதோ - என்று உள்ளது. இதுபோல் ஜீவனுக்குள் பரம்பொருள் உள்ளதாகப் பல உபனிஷத் வரிகள் உள்ளன. இதனை உணர்த்தவே ஜீவனைக் குறித்த பதங்கள் கூறப்பட்டன.

1-4-23 ப்ரக்ருதி: ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருக்டாந்தாநுபரோதாத்

• பொருள் - ப்ரஹ்மமே உபாதான காரணமாகவும் உள்ளது. இப்படி அறிந்தால் மட்டுமே ப்ரதிஜ்ஞை எனப்படும் உண்மையான வரிகள் பொய்யாகாது.

• விளக்கம் - முதலில் உபாதான காரணம் என்றால் என்ன என்று அறிவோம். ஒரு பொருளை உருவாக்கும்போது அதனை உருவாக்கப் பயன்படும் பொருள்கள் உபாதானக் காரணம் என்றும், யார் அந்தப் பொருளை உருவாக்குகின்றானோ அவன் நிமித்த காரணம் என்றும் அறிய வேண்டும். உதாரணமாக, மண் பானையை எடுத்துக்கொண்டால் - மண் உபாதானக் காரணம், குயவன் நிமித்த காரணம் ஆகும்.

• பூர்வபக்ஷம் - இந்த உலகின் நிமித்த காரணம் (குயவன் போன்று) பரம்பொருளே எனக் கூறலாம். ஆனால், பரம்பொருள் உபாதானக் காரணம் அல்ல (மண் போன்ற). இதனை ஸ்வேதாஸ்வதார உபநிஷத்தில் - அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத் - ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு பரம்பொருள் இந்த உலகினைப் படைக்கின்றான் - என்பதன் மூலம் உணரலாம். இந்த வரியானது மாயனான பரம்பொருள், மாயையான ப்ரக்ருதியுடன் இந்த உலகைப் படைக்கின்றான் என்று கூறுகின்றது. இதன் மூலம் நிமித்த காரணமும் உபாதானக் காரணமும் பிரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மத்தை உபாதானக் காரணமாகவும் கொண்டால் ப்ரஹ்மமும் உலகப் பொருள்கள் போன்று மாறுதல்கள் அடைவதாகிவிடும். இது பொருந்தாது - ஏனெனில் ப்ரஹ்மம் மாறாமல் உள்ளது என்பதற்கு ஆதாரமான வரிகள் உள்ளன. எனவே, உபாதானக் காரணமாக உள்ளது ப்ரக்ருதியே.

• ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மமே இந்த உலகின் நிமித்த காரணமும், உபாதானக் காரணமும் ஆகின்றது. இதனை வேதங்களில் உள்ள ப்ரதிஜ்ஞையும் த்ருஷ்டாந்தமும் உறுதி செய்கின்றன. இதனைக் காண்போம்.

1. ப்ரதிஜ்ஞை - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - உததமாதே ஸமப்ராக்ஷ்ய: யேநாஸ்ருதம் ஸ்ருதம் பவத்யமதம் மதம் அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் - எந்த ஒன்றைப் பற்றிக் கேட்டால், கேட்கப்படாததும் கேட்கப்பட்டது ஆகின்றதோ; எந்த ஒன்றைப் பற்றி நினைத்தால் நினைக்கப்படாததும் நினைத்தது ஆகின்றதோ; எந்த ஒன்றைப் பற்றி அறிந்தால், அறியாததும் அறிந்ததாக ஆகின்றதோ - என்று பரம்பொருளைக் குறித்து உள்ளது.

2. த்ருஷ்டாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - யதா ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் - மண்ணை அறிந்தால் அந்த மண்ணால் செய்யப்பட்ட பானையை அறிந்தது போன்று (ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்) - என்று கூறப்பட்டது.

இதன் மூலம், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்தது போன்றது என உணர்த்தப்படுகிறது. பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ள கருத்தின்படி, குயவனை (நிமித்த காரணம்) அறிந்தால் அவனால் உருவாக்கப்பட்ட பானையை அறிந்ததாக ஆகாது. இது போன்று, ப்ரஹ்மத்தை நிமித்த காரணமாக மட்டும் கொண்டால், அதனால் படைக்கப்பட்ட அனைத்தையும் அறிந்ததாகாது. ஆனால், ப்ரதிஜ்ஞையின்படியும், த்ருஷ்டாந்தத்தின்படியும் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகு என்று உள்ளது. எனவே ப்ரஹ்மம், நிமித்த காரணம் மட்டும் அன்றி உபாதானக் காரணமும் ஆகும்.

உபாதானக் காரணமாக உள்ள மண் போன்றவை பானை செய்யப்படும்போது மாறுபாடு அடைகின்றன. ப்ரஹ்மத்தை உபாதானக் காரணமாகக் கொண்டால்,

ப்ரஹ்மமும் அதனால் படைக்கப்படும் பொருளுக்குத் தகுந்தபடி மாறுபட வேண்டும். இது பொருந்தாது என பூர்வபஷத்தில் கூறப்பட்டது. இதற்கு விடை காண்போம். ப்ரஹ்மத்தை உபாதானக் காரணமாகக் கொள்ளும்போது, ஏற்படுகின்ற மாற்றங்கள், அவனுக்கு உடலாக உள்ள நமது சரீரத்திலேயே நிகழ்கின்றன. இந்தத் தோஷங்கள் அவனை அடைவதில்லை. இதனை - அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத் - ப்ரக்ருதி மூலம் ப்ரஹ்மம் உலகைப் படைக்கிறது - என்பதன் மூலம் உணரலாம்.

1-4-24 அபித்யோபதேஸாத் ச

• பொருள் - தனது ஸங்கல்பத்தை (விருப்பத்தை) ப்ரஹ்மம் கூறுவதாலும், ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணம்.

• விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாக மாறுவேன் - என்று உள்ளது. தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - ஸோ காமயத பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாக மாறுவேன் - என்று உள்ளது. இந்த வாக்குறுதியானது, தான் உலகைப் படைக்கப்போவதாகக் கூறுவதாகவே உள்ளது. இதன் மூலமும், ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணம் என அறியலாம்.

1-4-25 ஸாக்ஷாத் உபயாம்நாநாத் ச

• பொருள் - ப்ரஹ்மம் உபாதானக் காரணமாகவும் இருப்பதை வேத வரிகள் வெளிப்படையாகவே கூறுவதாலும், அதுவே உபாதானக் காரணம்.

• விளக்கம் - யஜுர் வேதத்தில் கீழே உள்ள வரிகள் காணப்படுகின்றன. இந்த வரிகள், "இந்த உலகினை எந்த மரத்தில் இருந்து படைத்தனர், அந்த மரம் உள்ள காடு எங்கு உள்ளது", போன்ற கேள்விகளுக்கு விடையாகக் கூறப்பட்டன

ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத் யதோ த்யாவாப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷு:
மநீஷிணோ மநஸா விப்ரவீமி வோ ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத் புவநாதி தாரயத்

இதன் பொருள் - இந்த உலகிற்கு காடு போன்று ஆதாரமாக உள்ளது ப்ரஹ்மமே; இந்த உலகைப் படைக்க உபாதானக் காரணமாக இருக்கும் மரமும் ப்ரஹ்மமே. மேலே உள்ள வரிகளில், உபாதானக் காரணமாக உள்ளது மரம் என்றும், அதனையே ப்ரஹ்மமாகவும் கூறப்பட்டது. இந்த மரத்தின் மூலம் உலகத்தைப் படைப்பவன் நிமித்த காரணம் ஆகும். இதுவும் ப்ரஹ்மமே.

1-4-26 ஆத்மக்ருதே:

பொருள் - அந்தப் ப்ரஹ்மம், தானே தன்னை படைத்துக் கொண்டதாகக் கூறுவதால், ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணமும் ஆகும்.

விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - ஸோ காமயத பஹுஸ்யாம் - நானே பலவாக உருவெடுப்பேன் - என்று ப்ரஹ்மம் கூறியது. இதனை நிறைவேற்றும் வண்ணம், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - ததாத்மாநம் ஸ்வயமகுருத - ப்ரஹ்மம் தன்னையே உருவாக்கிக் கொண்டது - என்று கூறப்பட்டது. இந்த உலகில் உள்ளவற்றையே தனது உடலாகக் கொண்டு அவற்றைப் படைக்கும் கர்த்தாவாகவும், தன்னால் படைக்கப்பட்ட தானே உருவாக்கப் பொருளாகவும் ப்ரஹ்மம் உள்ளது. இதன் மூலம் உபாதானக் காரணம் ப்ரஹ்மமே எனலாம்.

1-4-27 பரிணாமாத்

- பொருள் - பரிணாமத்தைக் (மாற்றத்தை) கூறுவதால் ப்ரஹ்மம் குறையற்றது.
- விளக்கம் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும். கடந்த சூத்திரத்தில் ப்ரஹ்மம் தன்னையே இந்த உலகின் பல பொருள்களாகப் படைப்பதாக உள்ளது. இதனால் - ப்ரஹ்மம் தோஷங்கள் அடையாதது, அனைத்தும் அறிந்தது, ஞானம் உடையது போன்ற தன்மைகளை இழந்து - கர்மவசப்படுதல், அறிவின்மை ஆகிய தன்மைகளை அடையுமே? இது பொருந்தாத வாதமாகும். ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - தத் ஹ இதம் தர்ஹி அவ்யாக்ருதம் ஆஸீத் தத் நாம் ரூபாயாம் வ்யாக்ரியத - ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னர் பெயர் உருவம் இல்லாமல் இருந்த உலகப் பொருள்களை தனது உடலாகக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் இருந்தது. ஆனால் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்னர், பெயர் உருவம் கொண்ட உலகப் பொருள்களைத் தனது உடலாகக் கொண்டது. இது ஒரு பரிணாம மாற்றமே. எப்போதும், பொருள்களின் அந்தர்யாமியாக மட்டுமே ப்ரஹ்மம் உள்ளது. ஆக இந்த மாற்றத்தால் உலகப் பொருள்களுக்கு உண்டாகும் துயரங்கள் போன்றவை, அவற்றை மட்டுமே வருத்துகின்றன. அவற்றுள் அந்தர்யாமியாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தை நெருங்குவதில்லை. எனவே ப்ரஹ்மம் குறையற்றது.

1-4-28 யோநிச் ச கீயதே ஹி

- பொருள் - ப்ரஹ்மத்தை யோநியாகவும் கூறுவதால், அதுவே உபாதானக் காரணம் ஆகும்.
- விளக்கம் - முண்டக உபநிஷத்தில் கீழே உள்ள வரிகளைக் காணலாம்:
- 1. யத் பூதயோநிம் பரிபஸ்யந்தி தீரா: - ஞானம் உடையவர்கள் எந்த ஒன்றை பூதங்களின் யோநியாகக் காண்கின்றனரோ
- 2. கர்த்தாரமீஸம் புருஷம் ப்ரஹ்ம யோநிம் - உலகைப் படைப்பவனும், புருஷனும், யோநியும் ஆக உள்ள ப்ரஹ்மம்
- 3. யதோர்ணநாபி: ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதே ச
யதா ப்ருதிவ்யாமோஷதய: ஸம்பவந்தி
யதாஸத: புருஷாத் கேஸலோமாநி ததாக்ஷராத் ஸம்பவதீஹ விஸ்வம்

இதன் பொருள் - சிலந்தி தனது நூலை எப்படி உள்ளே இழுத்துக் கொள்கின்றதோ, பயிர்கள் பூமியில் இருந்து எப்படித் தோன்றுகின்றதோ, அதுபோல் பரம்பொருளிடம் இருந்து உலகம் தோன்றுகிறது. இதன் மூலம் கர்த்தா என்ற பதம் நிமித்த காரணத்தையும், யோநி என்ற பதம் உபாதானக் காரணத்தையும் குறிக்கும் என்று உணரலாம் - இரண்டும் ப்ரஹ்மமே.

1-4-29 ஏதேந ஸர்வே வ்யாக்யாதா வ்யாக்யாதா:

- பொருள் - இதன் மூலம் ப்ரஹ்மமே அனைத்துக் காரணம் என்றும், ஸ்ரீமந் நாராயணனே ப்ரஹ்மம் என்றும் படிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீபாஷ்யம் முதல் அத்தியாயம் சுபம்

திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
வேதவ்யாஸரின் திருவடிகளே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் இராமாநுஜனின் திருவடிகளே தஞ்சம்